anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

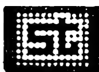
JAMES PATRICK KELLY

Prizonierul din Chillon

533

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 533/aprilie/1996)
editată de S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ“ S.A.

SUMAR

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU – director
NICOLAE NAUM
LILIANA STOENESCU

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Lei 1000

Coperta
JIM PORTER
Anglo-Romanian Cultural Exchange

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Director economic
CARMEN TEODORESCU

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781

Tel: 617 58 33 sau 223 15 40 int. 1151
Fax: 222 84 94
Tiparul: „INTERGRAPH“ - tel. 220 49 35

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Un club de tineret cu zeppelin...

de Alexandru Mironov

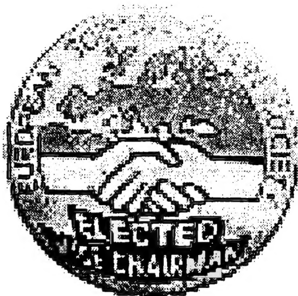
Science Fiction aplicat. Ideea prinde, în sensul că: ţintesc foarte, foarte departe – în gândire, imaginaţie, ideile pe care le răspândesc – pentru ca în ziua de dincolo de mâine cetăţeanului mioritic să i se pară firească apartenenţa la o lume încărcată de înalte tehnologii, staţii cosmice, geniu genetic, democraţie participativă. Isteţ, adaptabil, dus la şcoală, locuitorul paradisului terestru din zona carpaţilor şi a Dunării mai vine, în această poartă în timp, cu o calitate rară: are stofă de supravieţuitor, urmare a încleştării sale multimilenare cu cuceritori veniţi din cele patru zări, pentru a rămâne aici, cuceriţi de dulceaţa aerului, apelor, a roadelor pământului.

Dar pentru ca salturile spre mâine să se petreacă mai repede, *mai ales în mentalitate*, este nevoie de Science Fiction aplicat, asta-i clar.

Lansez cititorilor câteva sfidări, idei pe care ministerul la care sunt angajat chiar le pune în practică.

Prima ar fi cea din titlu, urmând ideea – lansată cu doi ani în urmă – a înfiinţării unui ***Club al Tineretului Mării Negre***, o asociaţie ai cărei membri să fie tineri cetăţeni ai ţărilor riverane sau apropiate Mării Negre. Acţiunile lor comune ar avea darul să facă cunoscută întreaga zonă locuitorilor ei de mâine, tinerii de astăzi, pentru a putea trăi în pace şi colabora: greci cu turci, unguri cu români, croaţi cu sârbi ş.a.m.d.

Din punct de vedere geopolitic, zona nu-i uşor de stăpânit, asta se vede cu ochiul liber, secretul accelerării procesului de pace şi înţelegere stă în mărirea numărului întâlnirilor de grad superior, cum ar spune un bun manual de SF – aşa mi-am spus, cu

doi ani în urmă, întâlnind, la Kiev, responsabili cu viitorul din mai toată zona Mării Negre.

Clubul Tineretului Mării Negre îşi va avea sediul la Eforie Sud, am decis acum, într-o clădire recuperată de la fostul Birou de Turism pentru Tineret, un imobil cu trei etaje, 180 de locuri, pe ferestrele căruia se vede în direct, *live*, cum se spune în meseria mea (teleprofesoratul), chiar obiectul discuţiei noastre Pontus Euxin, Marea Neagră a românilor, a ruşilor, a ucrainienilor, a georgienilor, a turcilor şi, de fapt, a întregii umanităţi.

Refăcut şi transformat într-un Youth Hotel (hotel de Tineret), Clubul va avea un număr de camere repartizate din oficiu celorlalţi membri co-riverani, două săli de reuniuni (una va fi construită din pereţi de plastic şi sticlă – pentru ca obiectul observaţiei noastre să ne fie tot timpul sub priviri –, pe terasa etajului I, a doua, identică, chiar pe acoperiş!), terenuri de sport şi, fireşte, pentru că suntem la mare, un debarcader utilizabil de-a lungul întregului an. Centrul va ţine activităţi non stop, lămurindu-i pe cursanţi cum stăm cu istoria popoarelor ce i-au urmat argonautului Jason, poetului Ovidiu, coloniştilor greci, getodacilor, slavilor de sud şi nord, otomanilor, ce perspective geopolitice are un spaţiu care trebuie neapărat să se închege – aceasta este politica de astăzi a României! –, ce artă de foarte înaltă ţinută putem întâlni la artiştii Mării Negre de astăzi.

Vom face un contact cu excelentul Grup Şcolar local (director Florin Şerbu) care are

deja – omul chiar sfinţeşte locul! – clase de informatică şi acces la INTERNET.

Vom colabora cu splendida instituţie – fără sediu, încă – a profesorului Mircea Maliţa, ***Universitatea Mării Negre***, al cărei rector onorific este însuşi celebrul J. J. Cousteau.

Vom achiziţiona, dacă vom avea sprijin, un zeppelin, care îşi va avea aeroportul chiar în curtea Clubului.

Pe ambarcaţiuni simple vor face croaziere copiii noştri, în largul coastelor române şi bulgare, pentru a studia fauna, gradul de poluare a apelor şi psihosociologia echipajelor multinaţionale.

Membrii Clubului se vor autogospodări, toate sub coordonarea Asociaţiei Internaţionale a studenţilor economişti, AIESEC.

Vom ajunge, veţi vedea, departe pentru că ne propunem un salt către foarte departe.

Şi pentru că mă frământă socialul – ca unul dintre cei care, cum vă tot spun, face Science Fiction aplicat – mai adaug, pentru SF-iştii şi iubitorii de astronomie că, în curând, vechiul Observator Astronomic Popular bucureştean reintră în circuit, redevenind ceea ce amiralul Urseanu, constructorul lui, dorise pentru clădirea din bulevardul Ana Ipătescu: un lăcaş de popularizare a ştiinţei, în general, a astronomiei, în particular.

Va funcţiona, deci, acolo un AstroClub (al prof. Harald Alexandrescu) şi un Club „Eclipsa 1999“ (doamna Magda Stavinschi) – ambele conduse, observaţi, de educatori de mare calibru.

Vor funcţiona, la subsol, INFOTIN (Centru de Coordonare şi Orientare Profesională pentru tineret), birourile programelor Direcţiei Municipale Bucureşti pentru Tineret şi Sport şi încăperi de interfaţă (telefon, fax, PC) pentru revistele „Ştiinţă şi Tehnică“, „Modelism“, „Tehnium“, „PC World“ şi pentru redactorii programelor de ştiinţă-educaţie ai altor postului de radio şi televiziune (ale Societăţilor Române de Radio şi Televiziune; în primul rând).

Muzeul de ştiinţă va fi „înviat“, modernizat, dotat cu exponate noi. Vor conferenţia, în faţa elevilor şi studenţilor, profesori reputaţi şi figuri cunoscute ale ştiinţei româneşti.

„Clubul Inventatorilor“ îşi va avea un sediu, tot la subsol.

În faţa Observatorului va pluti un montgolfier, făcând reclamă instituţiei, dar şi Aeroclubului României, aflat peste drum.

Un alt pas, observaţi, spre departe.

În sfârşit, ultimul obiectiv, ***Centrul UNESCO pentru Tineret*** de la Izvorul Mureşului, de curând recuperat de Ministerul Tineretului şi Sportului, pentru unitatea sa de contact cu lumea, numită EUROTIN.

Bătrâna tabără se va transforma din temelii. Totul va fi refăcut, o centrală termică nouă va asigura funcţionarea ***Centrului*** pe tot timpul anului.

Se vor desfăşura, pentru 120 de participanţi, români şi străini, programe şi activităţi de ***educaţie în timpul liber***: ecologie şi informatică, muzică şi excursii turistice, conducere auto şi jocuri logice.

Dacă mie şi profesorului Cornel Dumitriu (conducător al EUROTIN, fost salariat la UNESCO) ne vor reuşi, cum se spune, ploile, la subsolul unei vile ***IBM***-ul însuşi va instala o puternică unitate de computere, conectată la INTERNET, fireşte.

O staţie de radio pentru tineret (***Radio-Tin*** ?) şi o alta de Televiziune (***Tele-Tin*** ?) vor emite din judeţul Harghita pentru tinerii din toată ţara.

Vacanţele lungi, grele şi plictisitoare (suntem premianţi, în lumea întreagă, la numărul de zile de vacanţă, ştiaţi?) vor deveni suportabile şi foarte utile.

La Izvorul Mureşului nu promitem nici zepellin, nici montgolfier. Ceva însă, fiţi siguri, vom găsi – SF-ul aplicat este o disciplină dură, care te obligă la continue eforturi de imaginaţie: dacă nu furnizezi idei proaspete celor din jur, nu mai ai ce căuta în joc.

Când aşa ceva mi se va întâmpla mie şi colegilor mei, o să ne retragem, vă promit, discret, din peisaj. Nu ştiu exact ce vom face noi, dar zepellinele, montgolfierele şi tot metabolismul SF-ului aplicat vor rămâne, pe mai departe, celor de după noi, şi ei îşi vor putea, astfel, construi, astronavele de care dumneavoastră veţi avea, în curând, nevoie.

SF logic aplicat, nu?

Philip K. Dick şi romanul psihotrop

de V. Bugariu

Cititorul de literatură SF nu-şi alege lecturile doar pentru a fi în contact cu avangarda cunoaşterii şi fiindcă îi plac textele ingenioase. El se află şi sub imperiul unui impuls misterios, străin de argumentele raţionale. Ca şi cum ar fi hipnotizat, optează iar şi iar pentru cărţi SF, iar exclusivismul lecturilor sale devine tot mai accentuat, atunci când este vorba despre literatură de imaginaţie.

Câteva speculaţii despre natura acestui impuls sunt la îndemână. Astfel, detractorul spune că dăruirea fără rezerve a cititorilor SF este un semn de mediocritate culturală. Susţinătorul, dimpotrivă, afirmă că lectura SF reprezintă o etapă evoluată, iar practicanţii ei sunt nişte anvargadişti. În fine, sociologul literar declară că exclusivismul pătimaş este tipic pentru aderenţii la o subcultură.

Avem la dispoziţie şi o explicaţie psihologică. Orice amator de literatură SF recunoaşte că la un moment dat, de regulă în etapa formării sale intelectuale, nişte texte SF l-au sedus şi i-au creat o adevărată dependenţă. De atunci, devenit cititor SF, caută lecturile capabile să-i ofere tulburarea originară, de neuitat. Recunoaşte că textele de mare calibru sunt rare, dar precizează că acesta nu este un motiv pentru a renunţa. Ipoteza că anumite texte SF au un efect psihotrop, de altă natură decât cel al literaturii non-SF, pare perfect argumentabilă.

Cum pot fi detectate aceste texte? În principiu ele coincid cu scrierile socotite a fi capodopere ale genului. În funcţie de individ, însă, este posibil ca efectul de dependenţă să fie declanşat şi de texte având o valoare literară mai mică.

Ipoteza de mai sus mi-a fost sugerată de lectura unui roman de Philip K. Dick: *Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch*, traducere de Mircea Ştefancu, Editura Nemira, Bucureşti, 1996. Cartea este o capodoperă. Spre norocul cititorilor de limbă română, traducerea este impecabilă, reuşind să transmită poezia sumbră, atât de caracteristică lui Philip K. Dick. Pe coperta a IV-a se află un text de susţinere, excelent, datorat probabil lui Cristian Lăzărescu.

Specifică lui Philip K. Dick este neglijarea suverană a amănuntelor materiale şi recombinarea poetică a unei recuzite sărăcăcioase. Acolo unde un autor obişnuit s-ar fi poticnit în motivaţii logice, Dick trece nepăsător, condus fără greş de geniul său expresionist. Sentimentul de exasperare neputincioasă al personajelor şi cel al alunecării lor către „oroarea supremă“ (Jacques Sadoul) sunt, realmente, contagioase şi este de înţeles cum de unul dintre exegeţii lui Philip K. Dick s-a sinucis fără nici un motiv aparent.

Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch a fost scris în perioada când Philip K. Dick se droga, fără să fi ajuns încă la etapa de recesiune a creativităţii sale literare. Acest amănunt nu are, desigur, nici-o importanţă. După cum nu este esenţial nici profundul pesimism al romanului. Ceea ce contează este calitatea textului de a mişca nişte resorturi psihice imune la emoţiile stârnite de literatura non-SF. Originalul său efect psihotrop situează cartea printre cele capabile să declanşeze un ataşament ireversibil pentru literatura SF, în genul unei convertiri religioase. În privinţa literaturii române, ceva asemănător se poate spune, după părerea mea, doar despre unele proze semnate de Camil Baciu şi Mihail Grămescu.

Un debut incitator

Cocretizate mai întâi prin antologia *Motocentauri pe Acoperişul Lumii*, ideile promovate de *Jurnalul S.F.* capătă o nouă ilustrare, Sebastian A. Corn (n. 1960,

nume civil: Florin Chirculescu) debutează editorial cu romanul *2484 Quirinal Ave.* (Editura Nemira, Bucureşti, 1996). Ca şi în cazul antologiei menţionate, ne aflăm în faţa unui text menit să probeze independenţa SF-ului faţă de literatură. Mai întâi, autorul găseşte posibilitatea de a pune punct după titlu. Într-adevăr, aşa ceva nu se face, dar dacă este vorba de o prescurtare (*Ave.*, de la *Avenue*)!? După număr ar fi fost necesară o virgulă. Ortografic, absenţa ei este o greşeală, dar dacă pe un zid adresa era scrisă fără virgulă!? Insurgentă este şi folosirea timpurilor verbale. Iată un exemplu: „Acterian se ridicase de pe sofa şi examina un tablou care îl reprezenta pe Jupiter Capitolinul, cu fulgere în mână. A privit pe fereastră, amuzat..." (pag. 98). Cum toate trei verbele se referă la aceeaşi scenă şi la acelaşi personaj, prima impresie a cititorului este că autorul nu scrie în limba sa maternă. Lucrurile nu sunt, însă, atât de simple. După toate aparenţele, Sebastian A. Corn încalcă anumite cutume ale limbii române literare în mod pragmatic şi nu din ignoranţă. Practic, intenţia sa este de a lăsa în urmă tradiţia de origine franceză, înlocuind-o cu o manieră stilistică dedusă din engleză.

Tentativa este temerară, însumându-se încercării de a despărţi textele SF de literatură. Cea mai frapantă este folosirea perfectului compus acolo unde tradiţia ar fi reclamat prezenţa perfectului simplu narativ. În condiţiile unei scriituri care ţinteşte accelerarea şi ritmarea, perfectul compus are darul de a introduce încetiniri bruşte. Apare astfel un efect disonant, ce aminteşte de unele varietăţi dure ale muzicii pop-rock. Perfectul simplu narativ ar fi permis consolidarea unei cursivităţi. Perfectul compus, în schimb, dă naştere unei lecturi chinuitoare şi unei mărci narative distincte.

Verbul a fost numit sufletul unei limbi, cuvântul prin excelenţă. Tratându-l cu o anumită „cruzime", autorul reuşeşte să creeze o inedită impresie de „schilodire". În contextul unei proze axate pe agresivitate, insolitul procedeu se dovedeşte a fi rodul unei intuiţii exacte.

Ucronia imaginată de Sebastian A. Corn exprimă ambiţii la fel de mari. Lumea cărţii este cea a Imperiului Roman ajuns în anul 2000, fără ca electricitatea să fi fost descoperită. Extrapolările diferitelor tehnici mecanice dovedesc o reală ingeniozitate. Intriga unui film de aventuri dure (construit cu respectarea celor mai actuale reţete) este plasată într-o lume stranie. Construind-o, autorul îşi probează dibăcia epică şi neobişnuita forţă combinatorie. O inventivitate remarcabilă îi permite lui Sebastian A. Corn să reuşească, realmente, un tur de forţă în materie de noi substantive. Dezinvoltura sa este poate cea a unui creator autentic. De menţionat şi introducerea unor accente anti-religioase, la modă printre autorii români de SF, în ultimii ani. Un personaj controlează lumea, deţinând, în exclusivitate, aparate ce folosesc electricitatea. În cele din urmă, el se dovedeşte a fi un fel de divinitate laică. Fiul său, la rândul lui, se transformă din aventurier cinic în divinitate de succesiune. În acest context, autorul se aliniază la un manierism anticreştin. Cartea are un moto de John Brunner („Ce rost mai are să fii rău, atunci când vezi răutatea lui Dumnezeu?"), iar un personaj îşi bate joc de simbolul cristic, în stilul cunoscut din *Motocentauri pe Acoperişul Lumii*. Ce-i drept, în ultimele pagini ale romanului, autorul are grijă să reabiliteze întrucâtva conceptul de creştinism.

În cartea lui Sebastian A. Corn există o serie de inadvertenţe culturale şi logice. O inventariere a lor nu mi se pare relevantă, atâta vreme cât crezul implicit al autorului este antiliterar. Dacă naivităţile şi nepotrivirile au fost premeditate, pentru a mări distanţarea textului faţă de literatură? În acest context, este posibil ca, într-adevăr, grupul de la *Jurnalul S.F.* să aibă dreptate şi, împreună cu el, Sebastian A. Corn. De exemplu, agresivitatea şi absenţa oricărei sensibilităţi manifestate de personajele din *2484 Quirinal Ave.* (inclusiv de vocea auctorială) captează poate în mod realist manifestările unei lumi postcreştine, unde iubirea este doar o vorbă fără nici-un înţeles. Dacă prezicerile implicite din cărţi

precum cea a lui Sebastian A. Corn se vor adeveri, autorii respectivi vor fi omologaţi drept nişte vizionari.

Totuşi, debutantul are sau nu talent literar? În condiţiile date, răspunsul la această întrebare este superfluu. Mă voi limita deci la un pronostic. Dacă destinul va permite, Sebastian A. Corn va face carieră de autor SF.

Un revoluţionar al imaginarului

A apărut volumul postum al lui Dan Merişca (1957-1991), *Revoltă în labirint*, ediţie îngrijită de Lucian Merişca, cuvânt înainte de George Ceauşu, postfaţă de Sorin Antohi, Societatea „Adevărul" S.A., Bucureşti, 1996. Volumul reproduce un omagiu publicat în 1993 de Bridget Wilkinson, preşedinta Asociaţiei Europene de Science Fiction.

Scurta şi intensa existenţă a lui Dan Merişca a fost cea a unui participant maximalist la mişcarea SF din România. În privinţa acestui legendar animator, clasificările sunt inoperante, tonul exaltat al prietenilor lui fiind pe deplin justificat. Transformarea preferinţei pentru SF şi pentru diferite domenii conexe acestuia în formă de viaţă l-a ridicat pe Dan Merişca deasupra condiţiei de fan, de SF jockey şi chiar de scriitor, plasându-l într-o postură de unicat, de apostol al neliniştii perpetue şi al nemulţumirii faţă de o paradigmă culturală. Existenţa zbuciumată şi sfârşitul prematur au fost cele ale unui revoluţionar de profesie, realizat în domeniul culturii.

Dincolo de mitul emoţionant, atât de convingător cultivat de prietenii săi, Dan Merişca este un exemplar pentru evoluţia unui spirit convins de misiunea transliterară a textelor şi mai ales a manifestărilor sociale SF. Radicalizarea antiliterară intervenită în ultimii ani în mişcarea SF este şi o consecinţă directă a demersurilor sale atât de persuasive şi de stăruitoare. Câteva precizări din postfaţa lui Sorin Antohi sunt utile pentru cine doreşte să înţeleagă exact raporturile conflictuale dintre mişcarea SF şi „vechea" literatură. Postfaţatorul leagă activitatea lui Dan Merişca de dublarea culturii „elitiste". Deşi consideraţiile sale sunt destul de evazive, reuşim să înţelegem că Dan Merişca a fost portdrapelul „inginerilor" în încercarea reuşită a acestora de a se distanţa de „filologi" în domeniul imaginarului, de a obţine succese non-elitiste. Această tentativă a fost încununată de succes mai întâi în anii '80 şi apoi astăzi: „Dar popularitatea almanahurilor *Anticipaţia* în anii '80 sau amintitele tiraje ale Editurii Nemira nu indică oare un fel de revanşă a subculturii populare, marele refulat din câmpul cultural românesc? Şi, legat de indiciile observate, am putea oare minimaliza influenţa culturală obiectivă a lui Dan Merişca?".

Această interpretare oferă o cheie pentru înţelegerea raportului contradictoriu între mişcarea SF şi literatură. Actuala accentuare a specificului pare a fi, printre altele, o replică (în sens seismic) la activitatea debordantă a lui Dan Merişca. La fel, preferinţa tot mai vădită pentru aspectele organizatorice, turistice şi comerciale, însoţită de o neglijare a preocupării pentru realizarea literară. Pe urmele lui Dan Merişca, dar fără geniul acestuia, sefiştii devin tot mai mult nişte prieteni şi tot mai puţin nişte scriitori. Modelul scriitorului perfecţionist şi pasionat de literatura SF, încarnat de Adrian Rogoz, este astfel înlocuit de cel al super-animatorului infatigabil şi neliniştit, care promite să mărească numărul fanilor, dar nu prea are timp să scrie şi să se preocupe de valoarea literară a textelor care îi trec prin mână.

Evident, noua tendinţă nu are absolut nimic reprobabil. Analizând-o, constatăm că epoca literară a SF-ului românesc este aproape încheiată, iar comentariile critice axate pe valoarea literară sunt relativ superflue. În aceste condiţii, instituţia criticii literare pare tot mai inadecvată şi desuetă.

INNA

de Pavel D. Constantin

Nu-i lucru uşor să petreci o după-amiază întreagă alături de o Inna, ştii asta foarte bine, însă nu te poţi abţine, trebuie să-ţi închiriezi o Inna, prezenţa ei a devenit pentru tine un drog, şi nu numai pentru tine, o mulţime de bărbaţi care-şi pot permite o Inna într-o după-amiază au devenit dependenţi de ea, este necesară, ca aerul devine de necesară, nu mai poţi trăi fără ea...

Te-apleci peste tastatura computerului şi-ţi verifici contul bancar; deocamdată stai bine, tipii de la revistă ţi-au virat banii pe ultimul articol – să fii cinstit, nici nu te aşteptai să-i dea undă verde, dar iată că se mai produc şi minuni uneori –, deci îţi poţi permite să chemi o Inna, ceea ce şi faci în următoarele cinci minute.

Transferi suma din contul tău în contul lor şi aştepţi treizeci de secunde ca să primeşti confirmarea că operaţiunea s-a încheiat, după care tastezi propria-ţi adresă şi ceri o Inna, de la ora şaisprezece la ora douăzeci. Mai aştepţi două minute şi ţi se răspunde că cererea îţi va fi satisfăcută.

Părăseşti computerul şi te aşezi pe fotoliul de lângă fereastră. Nu ai altceva de făcut decât să o aştepţi pe Inna, care soseşte întotdeauna la ora stabilită. Afară este o vreme împuţită, fulgi mari de zăpadă se învolburează în vârtejuri de nestăvilit, purtaţi de vântul turbat ce bate în rafale reci ca gheaţa. Pe o vreme ca asta, îţi spui, n-ai nimic mai bun de făcut decât să stai cu Inna, să o simţi lângă tine pe Inna, să petreci câteva ore de extaz alături de Inna. Tu eşti un fericit, eşti un protejat al soarţii, fiindcă îţi poţi permite acest lux, dar oare cei care au avut-o o dată pe Inna şi acum nu şi-o mai pot permite, cum s-or simţi, ce-o fi în sufletul lor, în mintea lor, în trupul lor?!

Arunci o ocheadă rapidă spre ceasul de la mână. Este cincisprezece şi patruzeci şi nouă de minute. Mai poţi rezista unsprezece minute, însă, cu fiecare secundă care se scurge, simţi cum nerăbdarea se accentuează, asemeni unui râu învolburat care-a reuşit să creeze o breşă în barajul ce i-a stat în cale ani lungi, şi-acum caută s-o extindă, s-o aducă la dimensiunile barajului... Zâmbeşti în faţa comparaţiei ciudate pe care ţi-a născut-o mintea şi încerci să nu te mai gândeşti la Inna, încerci să alungi din minte toate gândurile referitoare la ea, îţi impui să priveşti traseul câte unui fulg de zăpadă, din înaltul cerului până jos, pe pământ, însă viteza lui e prea mare şi n-ai nici o şansă. Te înverşunezi însă şi, cu cât dorinţa ta de a reuşi este mai intensă, cu atât viteza fulgilor de nea pare să crească, făcându-ţi parcă în ciudă. Dar nu-ţi pare rău, n-are de ce să-ţi pară rău, fiindcă timpul trece şi te apropii clipă de clipă de momentul în care soneria de la uşă va fi acţionată de degetul Innei.

Dansul fulgilor te ameţeşte şi hotărăşti să-ţi cauţi altceva de făcut în cele opt minute câte au mai rămas; te ridici, deci, din fotoliu şi-ţi verifici înfăţişarea în oglinda veneţiană atârnată pe perete; nu eşti satisfăcut de cum arăţi, părul îţi stă vâlvoi, obrajii neraşi de câteva zile ţi s-au tras şi ochii ţi s-au înfundat în orbite, buzele îţi sunt crăpate şi nu-ţi poţi controla clipitul des, devenit un tic care te enervează. Hainele stau pe tine ca pe sperietoarea desenată pe coperta „Vrăjitorului din Oz", aşa cum o ştii din copilărie, semn că ai slăbit peste măsură în ultimele două săptămâni, de când ai început să te întâlneşti cu Inna.

Mai verifici o dată ceasul. Mai sunt patru minute, fiecare din ele mai lung decât celălalt, aproximativ două sute cincizeci de secunde de chin, îţi zici, fiecare secundă o picătură chinezească pe creştetul tău ras ca-n palmă, penetrând

parcă până la creier, la creierul încins de nerăbdare, bolnav de aşteptarea Innei.

Inna. Numele ei îţi cântă în urechi o simfonie menită să te ridice pe cele mai înalte culmi ale extazului, îi şopteşti numele, Inna, o dată, Inna, Inna, de două ori... De o mie de ori Inna...

Şi nu mai sunt decât o sută de secunde... Te apropii de uşă şi-ţi lipeşti ochiul drept de ocularul vizorului, dincolo se întinde holul lung şi tăcut şi, aşa cum îl priveşti tu, prin lentila groasă, pare interminabil, un drum monoton către niciunde... în aşteptarea Innei. Şi numeri în gând trecerea secundelor, asemeni operatorului ce dă startul navetei spaţiale, cincizeci, patruzeci şi nouă, patruzei şi opt... treizeci, douăzeci şi nouă... şaisprezece, cincisprezece... Inna trebuie să apară, din clipă în clipă îţi va umple imaginea cu trupul ei minunat, cu bustul ei statuar, cu chipul ei îngeresc... opt, şapte, şase... Nu o vezi, de ce nu apare?!, te întrebi exasperat, Inna nu a întârziat niciodată, niciodată, niciodată... trei... doi... unu...!!

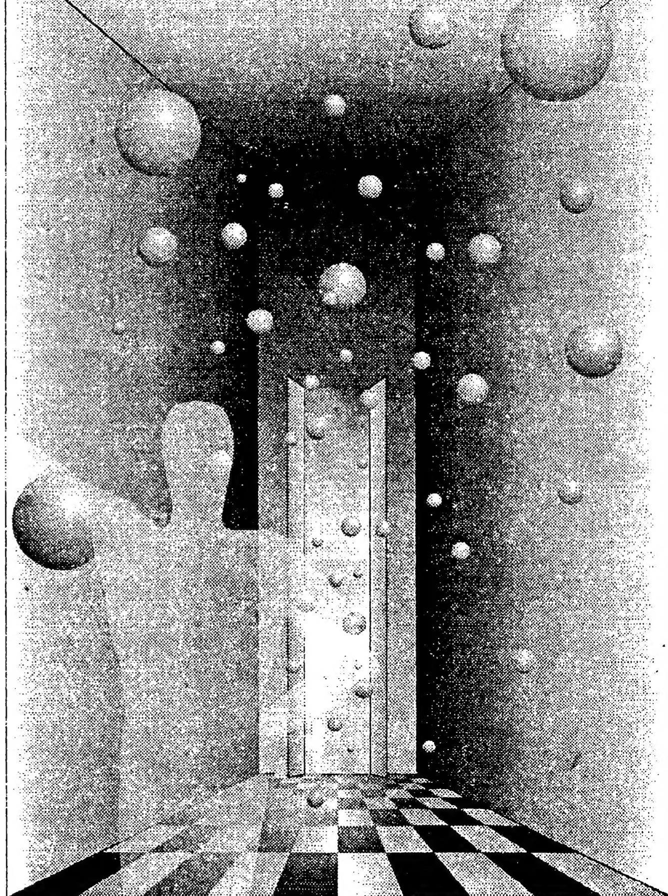

Desen de Victor Sfârlea

Figura ei dulce ţi se înfăţişează dintr-o dată în faţa ochiului, dincolo de vizor şi, în aceeaşi clipă, clinchetul de clopoţel al soneriei se răspândeşte în apartament, făcându-te să tresari violent.

Şi te întrebi cum de-a fost posibil să apară aşa, de niciunde, dar nedumerirea dispare ca îndepărtată de o mână uriaşă şi deschizi repede uşa.

— Bună, Carl! te salută ea.

Zâmbeşti fericit şi-o tragi înăuntru, nerăbdător ca un adolescent la prima întâlnire cu o târfă cu care ştie că va face sex, iar ea pătrunde în casă cu o naturaleţe desăvârşită, de parcă s-ar fi născut acolo, în apartamentul tău. O târăşti, pur şi simplu, după tine în sufragerie şi te arunci în fotoliul de lângă fereastră, obligând-o să se aşeze în genunchi, în faţa ta.

— Vrei s-o facem aici? te întreabă ea indiferentă.

— Da! îi răspunzi, înfierbântat ca un taur şi-ţi înfigi privirea arzătoare în ochii ei mari şi verzi ca marea.

— Fie, încuviinţează ea. O pot face oriunde doreşte clientul...

Şi palmele ei delicate îţi cuprind capul ca într-o menghină, dar nu simţi strânsoarea... Nu simţi decât dorinţa insuportabilă de a începe odată, de a te cufunda în plăcerea aceea paroxistică...

Şi începe...

Te trezeşti în acelaşi fotoliu de lângă fereastră, lac de năduşeală şi gâfâind ca o locomotivă. Inna nu mai e acolo şi arunci grăbit o privire ceasului. În penumbra din odaie cifrele fosforescente îţi par milioane de steluţe verzui jucându-ţi în faţa ochilor şi cu greu îţi dai seama că este ora douăzeci şi două minute. Eşti epuizat, dar fericit. Inna şi-a făcut treaba, aşa cum a procedat de fiecare dată... Şi-apoi a plecat.

Te ridici cu greu, încercând să-ţi menţii capul ameţit pe umeri şi te îndrepţi către bucătărie. Când ieşi din sufragerie aprinzi lumina, iar spotul becurilor ţi se înfige în globii oculari extenuaţi ca nişte ace înroşite în foc. Durerea săgetează până în creier şi eşti nevoit să te sprijini de tocul uşii pentru a nu cădea.

Închizi ochii şi aştepţi câteva secunde să-ţi revii. După care, cu o palmă drept pavăză împotriva luminii, intri în bucătărie şi deschizi frigiderul. Trebuie să mănânci ceva, trebuie să bei un pahar cu lapte şi să iei o pastilă de Fortius, în încercarea de a întrema cât de cât trupul sleit de puteri. Încetul cu încetul, te obişnuieşti cu lumina, clipitul des te ajută acum, îţi scoţi mâncarea, îţi torni un pahar cu lapte şi umbli în dulap după sticluţa cu Fortius. Nu mai ai decât două pastile, ceea ce înseamnă că va trebui ca data viitoare când vei mai comanda o Inna, să comanzi şi un nou flacon. Pastila are un gust amar ca fierea, însă laptele băut după aceea îţi atenuează senzaţia oribilă.

Te aşezi pe scaun şi începi să mănânci. Vigoarea îţi revine puţin câte puţin şi satisfacţia că ai avut-o din nou pe Inna creşte în cugetul tău asemeni unei tornade; clipele acestea sunt cele mai minunate, de-abia acum începi să simţi adevărata plăcere şi ştii că până la miezul nopţii vei avea valuri-valuri de accese de fericire, de încântare extremă, de poftă de viaţă...

Însă nu-ţi vei aminti absolut nimic despre ceea ce ţi-a făcut Inna... sau despre ceea ce i-ai făcut tu ei. Lucrul acesta însă contează prea puţin în aceste clipe, este aproape total lipsit de importanţă şi, în momentul în care vei dori să afli un răspuns la această necunoscută, necesitatea de a o avea din nou pe Inna va începe să urce în tine cu exasperare, făcându-te să laşi deoparte toate întrebările. Ce mai contează cum a făcut-o, important este că tu, acum, te simţi extraordinar de bine!

Termini de mâncat şi te ridici de la masă plutind parcă în al nouălea cer, laşi resturile cinei nestrânse şi te îndrepţi spre dormitor. Trebuie să te lungeşti în pat, să te bagi sub plapuma moale, gol ca un prunc şi, în întuneric, să laşi drogul Innei să-şi facă efectul...

Negura te cuprinde şi o percepi ca pe o perdea de nepătruns care-ţi flutură în cale împiedicându-te să păşeşti dincolo de ea, dar tu nu vrei acest lucru, tu vrei să rămâi acolo unde te afli, în beznă, în întunericul căscat în jurul tău ca o gură imensă, gata să te înghită definitiv; numai negura îţi dă puterea de a te bucura de Inna, nu ştii de ce e aşa, nu-ţi poţi explica, însă aşa e şi eşti sigur de asta.

Ochii-ţi stau deschişi şi-ţi simţi inima bătându-ţi să-ţi sară din piept, respiraţia ţi-a luat-o la sănătoasa, iar aerul s-a încins şi-ţi arde plămânii, de parcă ar fi impregnat cu catran. Pielea îţi transpiră din abundenţă şi sudoarea miroase urât, în pofida faptului că ţi-ai făcut duş de dimineaţă, de parcă duhoarea aceea ar veni din interiorul tău, ca şi cum o boală devastatoare şi-a săpat drum prin fiecare celulă a trupului tău, împingându-te spre un deznodământ pe care, deşi îl percepi cu claritate, nu i te poţi împotrivi: moartea.

Primul şoc vine dintr-o dată, o senzaţie atotcuprinzătoare de plăcere, simţi cum trupul ţi se încordează ca un arc şi toate temerile de până atunci dispar în valurile de fericire devastatoare care te scaldă unul câte unul, când mai puternic, când

mai leneş, mintea stă să-ţi explodeze de bucurie, auzi ca prin vis un râs frenetic, de neoprit şi realizezi cu stupoare că-i râsul tău, nu vrei să-l opreşti, nu vrei ca acele clipe să se mai termine, nu vrei să se sfârşească niciodată...

Însă se sfârşeşte, în pofida voinţei tale şi cazi iarăşi în bezna clisoasă, sleit de puteri, aluneci încet înapoi, agăţându-te de clipele abia trecute ca înecatul de un pai, dorindu-ţi-le din nou, cât mai curând, însă ştii că nu poţi fi tu cel care le aduce. Inna le-a programat, Inna le-a comandat, Inna le-a născut şi ţi le-a oferit, ţi le-a vândut pe banii plătiţi de tine pentru a o avea, pentru a le avea, totul vine de la Inna...

Ridici un colţ de plapumă şi tragi cu nesaţ aer proaspăt în piept, dorindu-ţi să te înviorezi, însă aerul de dincolo de plapumă pare viciat, otravă pentru plămânii tăi şi te acoperi repede din nou, revii la izul acru al propriei tale transpiraţii, sorbind pe nări duhoarea celulelor tale bolnave...

Şi vine al doilea şoc, mai devastator decât primul, ai impresia că toate oasele se lungesc peste măsură, ameninţând să-ţi străpungă carnea în zeci de locuri, simţi durere, dar senzaţia aceasta se situează pe un plan secund, ascunsă în spatele fericirii ce te îneacă, te ameţeşte, te îmbată asemeni celui mai tare vin din lume. Şi iar valuri, valuri, valuri...

Totul vine de la Inna...

La miezul nopţii nu mai eşti sigur dacă mai trăieşti, gândurile tale nu mai au coerenţă, iar cuvintele par să se ascundă, devenind de negăsit. Îţi e din ce în ce mai dificil să percepi ce este în jurul tău, creierul îţi e blocat ca un seif defect şi somnul ce-ar trebui să-ţi redea vigoarea refuză să vină, în pofida dorinţei tale acerbe.

Aşternutul e umed tot de la transpiraţia ta şi o senzaţie dezagreabilă de frig te încearcă din ce în ce mai intens, făcându-ţi dinţii să-ţi clănţăne în gură. Încerci să te mişti, ai impresia că ai reuşit, însă nu poţi să fi sigur de asta; în schimb îţi dai seama că acum capul îţi este scos de sub plapumă şi aerul pe care-l respiri pare impregnat cu ace de gheaţă, de parcă anotimpul de afară s-ar fi mutat în dormitorul tău. Tot ceea ce ţi se întâmplă se află dincolo de limita suportabilului şi întrebarea de unde mai ai puterea să înduri se reiterează în mintea ta asemeni punctului roşu de pe discul contorului electric, dar răspunsul refuză să se închege. Însă nu ai nevoie de acest răspuns, tu ai nevoie de somn, somn bun, odihnitor, revigorator...

Niciodată până acum n-ai mai trecut prin asemenea clipe, nu îţi puteai închipui că Inna poate avea asemenea efecte, nu te aşteptai să suferi atât... şi dorinţa de a o avea din nou pe Inna nu mai vine, n-o mai percepi deloc, ea e înlocuită de o stare totală de respingere până şi a ideii de întâlnire cu Inna...

Corpul tău sleit mai rezistă doar la un spasm, care vine tot pe nepregătite şi, după ce trece, acum foarte rapid, te cufunzi într-un leşin binefăcător şi uiţi de toate...

Dimineaţa te trezeşti cu un gust amar în gură şi, când încerci să te dai jos din pat, o ameţeală rebelă te face să reiei poziţia orizontală; respiri cu greutate şi capul îl simţi greu de parcă ar fi o bilă uriaşă de bowling, iar spatele îţi arde ca şi cum ar fi fost stropit toată noaptea cu acid sulfuric.

Încet-încet, te mişti către marginea patului şi, cu un efort remarcabil, îţi cobori picioarele cu tălpile pe podea. Te simţi ca după o convalescenţă îndelungată, ochii îţi ard şi respiraţia îţi răneşte gâtul... N-ar fi trebuit să se întâmple aşa, Inna îţi dăruise mereu numai fericire, dimineaţa aceasta ar fi trebuit să fie plină de bună dispoziţie, de pace interioară...

În casă e rece şi-ţi cauţi cu înfrigurare hainele, te îmbraci cu dificultate, iar dru-

mul până în bucătărie e şi mai dificil. Dar totuşi îl faci şi, în timp ce-ţi prepari cafeaua, începi să te simţi mai bine. Îţi prăjeşti un ou cu puţină costiţă şi constaţi, cu această ocazie, că frigiderul e aproape gol, ceea ce înseamnă că va trebui să ieşi pentru aprovizionare; şi numai de aşa ceva nu-ţi arde ţie acum...

Mănânci încet, lăsând fiecare îmbucătură să-ţi revigoreze trupul obosit, iar în final, după ce îţi iei a doua ceaşcă de cafea şi te îndrepţi către sufragerie, starea ţi s-a îmbunătăţit considerabil. Doar o durere rebelă de cap stăruie să te mai chinuiască, însă e suportabilă.

Te aşezi în faţa computerului şi, primul lucru pe care-l faci e să-ţi verifici contul. Nu ţi-au mai rămas bani decât de cumpărat ceva mâncare, aşa că primul lucru pe care-l vei face când vei reveni acasă de la cumpărături, va fi să scrii încă un articol sau două...

Până atunci însă, cât timp îţi vei bea cafeaua, mai poţi adăuga câteva pagini la romanul pe care speri că-l vei vinde pe o sumă frumuşică. Deschizi fişierul cu pricina şi cuvintele pornesc să se înşire pe display, de sus în jos, rând după rând... par o armată de furnici pornite la vânătoare, ca în cărţile francezului ăla, Bernard Werber...

Sorbi o gură de cafea şi reciteşti ultimul paragraf, încercând să reintri în atmosfera lucrării, însă îţi dai seama că nu te poţi concentra, că nu poţi lega nici două vorbe în starea în care te afli. Mormăi înciudat câteva înjurături şi-ţi cuprinzi capul în palme...

Inna ţi-a făcut asta şi un sâmbure de ură ţi se naşte în suflet... Inna, drogul acela nenorocit... Va trebui să-i plăteşti cu aceeaşi monedă... data viitoare! Şi-ţi dai seama că dorinţa de a o revedea revine cu putere, însă motivul e cu totul altul, opus până în cele mai mici amănunte celui de ieri, de alaltăieri, din zilele premergătoare. O vrei pe Inna, dar o vrei pentru a-i face rău!

Închizi calculatorul şi părăseşti sufrageria. Te opreşti în hol şi-ţi îmbraci paltonul, iei căciula şi, în clipa în care te pregăteşti să o pui pe cap, te priveşti în oglindă. Ai, pur şi simplu, un şoc! Eşti de nerecunoscut, ai slăbit atât de mult încât oasele par a fi acoperite numai de pielea nerasă şi murdară, ochii îţi sunt atât de adânciţi în orbite încât te întrebi cum se face de mai poţi încă vedea cu ei, gura ţi s-a scofâlcit asemeni nonagenarilor subnutriţi şi când o deschizi, din oglindă îţi zâmbeşte tâmp o dantură cariată în întregime. Strângi buzele flasce la loc şi arunci căciula cât colo, iar paltonul îl dezbraci şi-l laşi să cadă pe podea. După care te îndrepţi rapid spre baie.

Îţi scoţi hainele de pe tine cu gesturi nerăbdătoare şi, peste câteva momente, oglinda mare îţi prezintă un schelet uman acoperit de piele cenuşie, gata să se dezmembreze la prima mişcare mai bruscă. Holbezi ochii fără să-ţi vină să crezi, transformarea aceasta pare de domeniul celui mai terifiant coşmar şi începi să tremuri de nervozitate, ura pentru Inna, pentru oricare Inna... Va trebui să o distrugi, aşa cum te-a distrus ea pe tine!

Vântul s-a oprit şi ninsoarea lină, cu fulgi mari şi pufoşi, pare copiată din basmele cu Moş Crăciun, însă acest decor nu are nici un efect relaxant asupra ta. Din contră, te simţi mizerabil şi efortul de a scrie un articol pe care să-l vinzi rapid te sleieşte de puteri. Este ora unsprezece şi zece minute, iar tu trebuie să trimiţi materialul până la douăsprezece dacă vrei să primeşti banii la ora treisprezece, aşa cum te-ai înţeles cu editorul... Ai nevoie de aceşti bani, ai nevoie pentru a închiria din nou o Inna, pentru a aduce din nou la tine o Inna, căreia să-i plăteşti cu aceeaşi monedă cu care ţi-a plătit ea ţie, să-i faci răul pe care ea ţi l-a făcut, să te răzbuni pentru starea în care te-a adus...

Gândul revanşei îţi dă forţe noi şi cuvintele curg unul după altul pe ecranul

computerului, articolul îţi iese mai bun ca niciodată, dar nu ai vreme să te mai bucuri de asta, organismul tău mai rezistă numai pentru a vedea o Inna distrusă de mâna ta...

La douăsprezece fără şapte minute trimiţi articolul editorului şi, peste cincisprezece minute primeşti răspuns favorabil, cu laude sincere pentru rezultatul muncii tale, iar la ora treisprezece, aşa cum ţi se promisese, ţi se virează în cont suma cuvenită. Imediat după aceea, fără să stai mult pe gânduri, ceri o nouă Inna pentru ora treisprezece şi douăzeci de minute. Ţi se transmite că cererea îţi va fi satisfăcută şi închizi computerul, cu un rânjet satisfăcut şi ameninţător întipărit pe chipul aproape mumificat.

Te deplasezi cu greu în bucătărie şi scoţi dintr-un sertar ciocanul de oţel cu care baţi şniţelele – cu care băteai şniţelele, îţi zici, căci Inna te-a adus în situaţia de a nu mai fi niciodată în stare să faci asta –, după care te duci în hol şi te postezi lângă uşă.

Picioarele de-abia te mai ţin şi te rezemi de perete, aruncând o privire ceţoasă către cadranul ceasului ce-ţi atârnă pe oasele încheieturii stângi ca o lesă prea mare pe gâtul unui căţel malformat. Nu mai sunt decât cinci minute, trei sute de secunde în care ura pentru Inna şi hotărîrea de a o distruge cresc progresiv, clipă de clipă, şi simţi cum inima îţi pompează prin arterele şi venele îmbătrânite prematur valuri de andrenalină...

Respiri sacadat şi strângi periodic din gingii, numai gingiile ţi-au mai rămas, dinţii i-ai scuipat pe toţi în vreme ce scriai articolul pentru revistă, e cana de cafea plină cu ei, rămăşiţe cariate ale unei danturi cu care nu mulţi se puteau lăuda cu numai câteva zile în urmă. Timpul trece acum cu uşurinţă, nu se mai face simţită nerăbdarea aceea exasperantă ca la întâlnirile anterioare şi percepi un calm ciudat străbătându-ţi fiinţa, vezi cu claritate în minte fiecare gest pe care-l vei face când Inna va apărea în faţa ta, ciocanul care va porni pe o traiectorie semicirculară spre capul frumos al Innei, mişcarea pare derulată cu încetinitorul, clipa impactului se lasă cât mai mult aşteptată, timpul se dilată până la extreme, însă, inevitabil, capul din oţel caroiat al ciocanului atinge ţeasta femeii, sfărâmă osul cranian şi pătrunde cu forţă în masa gelatinoasă a creierului, împroşcând în jur sânge şi fragmente de oase. Vezi ochii Innei căscându-se întrebători către tine şi-apoi răspunsul mut din ai tăi, asta meriţi, Inna, asta-i moneda cu care îţi plătesc tot răul pe care mi l-ai făcut şi-apoi oftatul de uşurare şi satisfacţie care-ţi iese printre buzele cenuşii...

Soneria te trezeşte din visare şi faci un efort considerabil pentru a deschide uşa. Ciocanul îţi pare deosebit de greu în mâna dreaptă şi, pentru o clipă, te întrebi dacă vei mai fi în stare să duci la bun sfârşit ceea ce ţi-ai propus. Gândul te impulsionează şi deschizi uşa.

Inna e în faţa ta, zâmbitoare ca întotdeauna şi-ţi spune cu acelaşi glas dulce:

— Bună, Carl!

Te dai înapoi doi paşi şi ea intră în apartament, părând a nu observa arma din mâna ta. Închide uşa în urma ei şi atunci te pregăteşti să loveşti...

Viziunea pe care-ai avut-o cu câteva minute în urmă devine realitate şi cursa ciocanului spre fruntea ei pare să nu se mai termine. Douăzeci de centimetri... zece... cinci... trei... îi atinge părul buclat... negru... – dar Inna are părul blond!? – un centimetru... şi chipul ei... care acum e al tău!! Încerci să opreşti lovitura când îţi dai seama de asta, însă este prea târziu, prea târziu...

Simţi lovitura nimicitoare despicându-ţi craniul şi te priveşti pe tine însuţi căscând ochii de uimire, timpul pare, într-adevăr, să se fi dilatat, Inna eşti tu...

Inna eşti tu... Inna eşti tu... Inna eşti tu... până când moartea vă va despărţi... şi moartea vă desparte... pe tine şi pe Inna... Inna...

Euthanatorul

de Dan D. Farcaş

Don Diego de Amarral III era bine dispus. Uniforma roşie de general de brigadă îi venea de minune. De două luni de când era Preşedinte, cel mai tânăr Preşedinte din istoria republicii, toate îi ieşeau din plin. Recolta de banane fusese excepţională şi s-a vândut la un preţ bun. Lovitura de stat care ar fi trebuit, chipurile, să-l răstoarne, dar pe care el însuşi o regizase până la cele mai mici amănunte, i-a întărit considerabil poziţia. (E drept, regreta niţel că fusese nevoit să împuşte cu această ocazie patru generali loiali şi devotaţi, dar cei patru erau singurii militari inteligenţi, deci singurii care ar fi putut organiza, la o adică, o lovitură de stat autentică.)

În această frumoasă după-amiază convocase o întrunire în chioşcul cel mare din parcul Palatului Prezidenţial. Aici temperatura era agreabilă, florile parfumate şi, pe deasupra (s-a verificat), sigur nu erau microfoane. (În palat abia acum se smulgeau duşumelele, se schimbau tapetele, se rezideau şemineurile şi se modernizau instalaţiile de aer condiţionat.) Intră în chioşc arborând un aer condescendent. Întârziase intenţionat o oră. Ştia ce efect miraculos au momentele de aşteptare încordată asupra unor invitaţi care nu cunoşteau obiectivul întrevederii. Întinse moale mâna lui Don Federigo de Alma, Preşedintele Academiei Naţionale de Ştiinţe şi Arte, iar pe ceilalţi îi salută cu o discretă înclinare a capului.

— Domnilor, v-am invitat pe dumneavoastră, care sunteţi (nu-i aşa?) cele mai strălucite minţi ale republicii (mă refer, desigur, la disciplinele ştiinţifice), pentru a vă solicita concursul la realizarea unei invenţii menită să contribuie în cel mai înalt grad la asigurarea liniştii şi ordinii în patria noastră, invenţie care va face să pălească de invidie ministerele de interne ale multor ţări. Paternitatea ei vă va reveni în întregime... pretenţiile mele sunt modeste şi se mărginesc la respectarea ideii în sine şi, poate, la numele invenţiei. Cred că ar suna bine să-i spunem *„euthanator"*.

Făcu o mică pauză, apoi se adresă Preşedintelui Academiei:

— Ce mai studiezi în ultima vreme, Don Federigo?

— Domnule Preşedinte... Teoria calitativă a câmpurilor cu torsioni... Şcoala noastră ar putea obţine un anumit prestigiu internaţional...

Don Diego aprobă cu un aer preocupat.

— Mda, desigur. Iată pe ce se irosesc bugetele noastre destinate ştiinţei. De data asta veţi avea însă o ocazie cu totul deosebită să vă reabilitaţi pentru rătăcirile acestea sterile (auzi! torsioni!), făcând o cercetare prioritară, o cercetare pentru care dumneata şi toţi ceilalţi aici de faţă, ca şi colaboratorii dumneavoastră, câţi vor fi necesari, veţi lăsa la o parte orice altă lucrare.

Preşedintele republicii măsură de câteva ori cu pasul, încoace şi încolo, spaţiul nu foarte larg al chioşcului. Se opri apoi brusc, răstindu-se, cu vocea complet schimbată, la distinşii invitaţi:

— Ştiţi că asasinii tatălui meu, Don Diego de Amarral II, n-au apucat încă să-şi ispăşească pedeapsa...

Asistenţa aprobă printr-un mormăit lugubru.

— Ştiţi, desigur, că au fost condamnaţi la moarte şi vor fi executaţi. Aici nu mai încape nici o tocmeală...

— E firesc să fie aşa! interveni Don Federigo.

— Ba nu-i firesc deloc! izbucni Preşedintele cu o voce care îngheţă auditoriul. Savură câteva clipe efectul, apoi continuă pe un ton care ar fi fost în stare să înduioşeze şi cele mai împietrite inimi: Tatăl meu, după cum vă amintiţi, a fost ciuruit de gloanţe. S-a chinuit îngrozitor. Două săptămâni s-a luptat cu moartea. Am stat aproape tot timpul la căpătâiul său. N-a fost în stare să-mi spună decât atât – *răzbună-mă!* Or, domnilor, dacă eu i-aş împuşca mâine pe nemernicii ăştia, ştiţi la ce mă refer – plutonul de execuţie şi aşa mai departe, asta n-ar fi nicidecum o

răzbunare, nici măcar o pedeapsă, ci dimpotrivă, un favor! Acum asasinii stau, bine mersi, la loc ferit, cu mâncare, cu băutură (mă rog, apă), cu un pat pe care dorm şi visează. Adică lene şi nici o grijă pentru ziua de mâine, pe cheltuiala statului; apoi, într-o dimineaţă, o scurtă formalitate, poate un pic jenantă, dar care trece repede, nu doare aproape deloc şi, gata! Totul s-a terminat! Totul s-a uitat pentru totdeauna. Cu aşa tratament, pe legea mea, dacă aş fi un coate-goale, mai că mi-ar trece şi mie prin cap să mă fac terorist...

Cei din asistenţă se foiră pe scaune, uşor jenaţi.

— Pentru toate aceste lepădături, crescute prin favelele din San Juan, Santa Maria şi Santa Cruz, plutonul de execuţie este o binefacere care te scapă de mizeria vieţii de zi cu zi. O binefacere pentru toţi rataţii, toţi neisprăviţii, toate gunoaiele umane. Ba le mai dă şi dreptul să se simtă eroi... Mâine-poimâine o altă adunătură de haimanale o să facă sită şi din mine şi vor scăpa apoi şi ei de mizeria vieţii lor leneşe, simplu şi elegant, nu însă înainte de a-şi fi aisgurat o distracţie pe cinste... Ce troc! Adică să împuşcăm peste o săptămână sau o lună cinci stârpituri - în schimbul vieţii tatălui meu, care a fost părintele naţiunii, şi în schimbul groaznicelor sale suferinţe... Găsiţi că este drept? că este echitabil? Uciderea primului bărbat al statului, cea mai strălucită personalitate a ţării, să fie răscumpărată cu cinci vieţi care nu valorează nici doi pesos? să fie răsplătită cu cinci fente elegante pentru a evita scârnăviile pe care sărăcia şi bătrâneţea le-ar aduce-o mai devreme sau mai târziu? Nu, domnilor! este împotriva firii! Justiţia pleacă de la supoziţia eronată că nu există pedeapsă mai mare pentru un om decât să-i iei viaţa. Vreau să îndreptăm împreună această foarte veche greşeală. Pedeapsă înseamnă să suferi, nu să fii absolvit odată pentru totdeauna de suferinţă. Desigur, ucigaşii merită să fie executaţi, dar nu fiecum. De aceea, domnilor, ceea ce vă cer este să *inventaţi* o moarte atât de groaznică, încât numai evocarea ei să paralizeze orice mână ridicată asupra cuiva din conducerea statului. Adresez această cerere înainte de toate celui mai distins matematician din ţara noastră, Don Federigo de Alma. M-am gândit la un matematician, deoarece vreau o soluţie *matematic optimă* (doar mi-aţi fost profesor de cercetare operaţională la Şcoala Superioară de Război). Vreau ca aceşti nemernici să aibă cea mai groaznică moarte pe care o poate avea, fiziologic, un om. Vreau ca domniile voastre să fundamentaţi această moarte în mod *ştiinţific*...

— Pentru a evita neînţelegerile - continuă Don Diego - precizez că încercarea noastră nu este prima de acest fel. Dacă ne întoarcem în istorie, în 1610, sper să nu mă înşel, asasinul regelui Henric al IV-lea al Franţei, unul Ravaillac, a fost ars bucăţică cu bucăţică, în foc domol de pucioasă; în rănile făcute cu cleşti înroşiţi se turna plumb topit şi ulei clocotit. Execuţia a durat o zi întreagă. În cele din urmă, asasinul a fost rupt în bucăţi cu ajutorul a patru cai normanzi. Este un prim exemplu. Procedeul a fost repetat asupra altui ticălos, cu vreun secol şi jumătate mai târziu, în urma unei încercări (din fericire, nereuşite) de a-l asasina pe Ludovic al XV-lea. Mai sunt, desigur, şi alţi precursori. Şi ţara noastră are o oarecare tradiţie în acest sens, cu groapa cu furnici sau cu scufundarea înceată în smoală topită. Vreau să fim însă înţeleşi - toate aceste exemple sunt un simplu artizanat... domniilor voastre vă revine, pentru prima dată în istorie, onoarea de a elabora o metodă serioasă, fundamentată ştiinţific (şi nu după ureche), uzând de toate cuceririle epocii moderne (nu ne vom zgârci la importul echipamentelor care se vor dovedi necesare)...

Tonul, până acum oarecum elegiac, al lui Don Diego deveni brusc sec şi oficial.

— Dar să trecem la obiect! Aş avea câteva modeste sugestii de care doresc să ţineţi cont. Aceste lepădături suportă destul de uşor durerea; totuşi, tortura *fizică* rămâne principalul argument pe care merită să-l luaţi în considerare faţă de ei. Asta este prima observaţie. A doua: dacă am chinui un condamnat ani de zile, s-ar obişnui şi tortura i s-ar părea tot atât de

banală ca şi viaţa de mizerie pe care o ducea înainte. Ba, mai mult, ar spera că o lovitură de stat să-l elibereze şi, poate, chiar să-l recompenseze. Dacă l-am termina prea repede nu ar înţelege nimic din pedeapsă. Domniilor voastre vă revine, deci, sarcina să determinaţi o *durată optimă*, astfel încât suma suferinţelor criminalului să fie maximă.

— Domnule Preşedinte, cred că asta diferă foarte mult de la individ la individ, îndrăzni, cu vocea gâtuită, unul dintre participanţi.

— Excelentă remarcă - răspunse Don Diego -, tortura trebuie fundamentată pe o atentă verificare a tuturor parametrilor fiziologici, iar durata trebuie individualizată în consecinţă. Cred, totuşi, că o lună-două ar fi un termen rezonabil pentru un condamnat mediu. Veţi utiliza, în acest sens, tehnica de calcul şi veţi îngloba în *euthanator* numărul de microprocesoare pe care îl veţi considera necesar pentru ca instalaţia să fie mai inteligentă decât cel mai inteligent călău din istorie... A treia observaţie: ştiţi că durerea acoperă durerea. Dacă un om este chinuit cu o intensitate prea mare, el nu va mai simţi toate durerile la care este îndreptăţit. În corpul său va începe secreţia unor endorfine (zic bine, domnule Chirurg General?) şi a tot soiul de substanţe care vor înnăbuşi sensibilitatea la durere. Dacă îl chinuiţi deci prea intens, organismul va găsi cu cale să se apere şi efectul va fi contrar celui aşteptat. Omul ar putea chiar să-şi piardă cunoştinţa, fără ca asta să se observe imediat. Dimpotrivă, dacă treaba e bine făcute, sensibilizarea prealabilă a unei zone poate mări, ulterior, efectul dureros. Deci, nu uitaţi de *repartiţia în timp a intensităţii* tratamentelor dureroase. A patra observaţie - *succesiunea localizărilor* - e la fel de importantă. Dacă smulgi o unghie după ce ai smuls un picior... Sper că am fost destul de clar...

— Da, bâiguiră cei de faţă.

— Ei bine, vreau, mai întâi, pentru toate acestea un *model matematic*, î n care parametrii să fie datele individuale ale fiecărui condamnat. Vreau, apoi, să transpuneţi modelul pe calculator. Asta interesează pe Don Federigo şi echipa sa. Domnul Chirurg General va avea grijă să ierarhizeze punctele dureroase (vreau cât mai puţin sânge - cred că e posibil, nu-i aşa?). Tot el va efectua toate analizele asupra condamnaţilor şi va stabili modalităţile în care se va măsura efectul dureros; cred că în afara reflexelor pupilare există multe alte procedee... Am citit undeva că până şi plantele sunt capabile să simtă durerea unei fiinţe aflată în preajmă (efectul se măsoară cu un banal detector de minciuni)... În sfârşit, domnul şef al catedrei de electronică se va ocupa de aparatură. *Euthanatorul* va fi un complex de instrumente care va avea în grijă condamnatul pentru întreaga perioadă. Hrănirea şi tot ce va mai trebui se vor face artificial, fără a mai mişca individul din loc... Celelalte detalii vă privesc... Ah, era să uit, condamnatul va avea şi un căluş în gură. Nici urletele nu-mi plac. Apoi, veţi lua măsuri să nu se poată sinucide (de pildă, să-şi înghită limba), să nu fie niciodată atât de epuizat încât să nu înţeleagă ce i se întâmplă, să nu moară înainte de termen şi aşa mai departe... Cred că am spus tot... Cât timp credeţi că va dura proiectarea şi realizarea prototipului?

Nici unul dintre cei de faţă nu avea curajul să ridice capul. Don Diego aşteptă câteva secunde, apoi spuse apăsat:

— E în regulă! Deci, în trei săptămâni este gata!

— Domnule Preşedinte - încercă timid şeful catedrei de criminalistică - s-ar putea să avem reacţii negative din partea ligii drepturilor omului, a unor ţări străine... Ne-ar putea bloca ajutoarele, creditele...

— Nu văd de ce. Fiecare stat are dreptul suveran de a alege modul în care îşi execută criminalii. Până terminaţi voi lucrarea, Parlamentul ar putea vota o modificare a legii; dar nu cred că e nevoie... Nu vom da publicităţii nimic oficial privind *euthanatorul*. Efectul principal îl vor face zvonurile...

— Mă iertaţi, Domnule Preşedinte, vor cere comisii care să verifice autenticitatea acestor zvonuri... Vor cere, evetual, confruntări cu condamnaţii...

Don Diego nu era obişnuit să-şi bată

capul cu detalii care îi displăceau, aşa că răspunse tăios:

— Vă priveşte, domnilor! În fond, de aceea vă plăteşte statul, să găsiţi soluţii potrivite în astfel de cazuri. Veţi spune că *euthanatorul* nu face decât să măsoare nişte parametri în cadrul unor cercetări ştiinţifice vizând fiziopatologia criminalilor, sau altceva în acest sens... Iar atunci când condamnatul va fi fost golit de orice potenţială durere, nimic nu ne împiedică să-l împuşcăm, cel puţin de formă. Cadavrul va fi arătat familiei, care va constata că este, în linii mari, întreg. Şi acum, domnilor, la lucru! Reţineţi, vă rog, discuţia nu a fost înregistrată şi asupra ei este bine să păstraţi discreţia corespunzătoare. Cel puţin oficial...

Desigur, istoria de mai sus putea dobândi virtuţi moralizatoare dacă, să zicem, printr-o lovitură de stat, însuşi Don Diego ar fi devenit prima victimă a *euthanatorului*. Din nefericire, dovedind o totală insensibilitate pentru acest gen de argumente, evenimentele s-au desfăşurat în continuare implacabil şi banal. Instalaţia, o minune a tehnicii moderne, a fost realizată aproape în termen. Probele tehnologice s-au efectuat pe cel mai puţin vinovat dintre cei cinci condamnaţi la moarte. Execuţia acestuia a durat două luni şi cinci zile. Don Diego îşi făcea timp aproape zilnic, apărând la orele cele mai neaşteptate pentru a controla buna desfăşurare a torturii. Într-una din zile a ordonat tehnicienilor să oprească aparatele, vrând să se întreţină puţin cu condamnatul, căruia, pentru această ocazie, i s-a scos dintre fălci căluşul îmbălat. N-a fost un dialog în adevăratul înţeles al cuvântului. Criminalul a horcăit la început, apoi i-a gâlgâit ceva în gât, a mişcat din limbă fără să poată articula vreun cuvânt. În cele din urmă a încercat să scuipe spre înaltul vizitator, dar, bineînţeles, n-a fost în stare. Poate, o clipă, Don Diego s-a gândit să-i răspundă cu aceeaşi monedă, se mulţumi însă cu cele câteva lovituri de cravaşă pe care unul din garda sa le-a aplicat prompt, din proprie iniţiativă, peste obrajii vineţi ai nefericitului.

La sfârşitul termenului, aparatele indicau în mod univoc faptul că, oricât de puternice ar fi fost chinurile la care era supus, condamnatul nu mai era în stare să simtă nici o durere în urma lor. În plus, în ciuda cantităţilor masive de stimulente administrate, prezenta pierderi de cunoştinţă tot mai greu controlabile. În aceste condiţii, într-o dimineaţă însorită, a fost scos din instalaţie, a fost spălat, machiat şi îmbrăcat în mod corespunzător, fiind apoi legat de un scaun în dreptul zidului condamnaţilor din curtea închisorii. După aceasta s-a permis intrarea unui grup redus de ziarişti, de rude şi de reprezentanţi ai unor ambasade din ţări prietene. Aceştia nu s-au putut apropia la mai puţin de treizeci de metri de condamnat. În sfârşit, a venit plutonul de execuţie. Înainte de a se ordona „foc", osânditul a mai scos un horcăit în care legendele ulterioare au văzut fie dorinţa de a mai spune ceva la adresa şefului statului, fie un hohot de râs batjocoritor. Don Diego a urmărit totul, discret, de la fereastra biroului comandantului penitenciarului. A cerut apoi să i se aducă să examineze personal rezultatul detaliat al autopsiei şi înregistrările aparatelor pe toată perioada supliciului.

Peste trei zile, în acelaşi chioşc din parcul palatului prezidenţial, Don Diego se întâlnea cu constructorii *euthanatorului*, precum şi cu alte douăzeci dintre cele mai eminente şi mai de încredere minţi ale cercetării ştiinţifice din republică.

— Domnilor, începu Don Diego, intrând direct în subiect, vă spun că nu e cazul să vă aşteptaţi la decoraţii. Sunt profund nemulţumit de felul în care a funcţionat instalaţia. Nu aş vrea să spun că a fost un sabotaj, deoarece în cazul acesta ar trebui să ne despărţim într-un mod nu foarte plăcut de câţiva dintre cei de faţă. Ar fi şi nedrept. Condamantul e posibil să fi suferit mai mult decât orice alt muritor de la apariţia speciei umane pe Pământ. A suferit, zic, mult, dar nici pe departe atât cât ar fi meritat, nici pe departe atât cât

ar fi fost *maximul posibil.* Am motive să cred că, uneori, a fost fie drogat, fie nu i s-au blocat în mod eficace mecanismele fiziologice de autodrogare naturală a organismului. Analiza electroenecefalogramei arată că, adesea, n-a fost suficient de lucid, suficient de conştient de cazna pe care trebuia s-o îndure. Dar asta e o altă problemă, pentru care a început deja o anchetă discretă asupra tuturor supraveghetorilor. În ceea ce priveşte însă slaba eficacitate a soluţiei tehnice, plec de la ipoteza unei lipse de zel din partea unora dintre membri echipei, dar mai ales de la ipoteza că sarcina care i-a revenit lui Don Federigo i-a depăşit competenţa. Probabil de vină este şi vârsta. Drept urmare, aştept ca în cursul zilei de azi să-şi prezinte demisia şi cererea de pensionare. Îi vom asigura o bătrâneţe retrasă şi liniştită. Postul de Preşedinte al Academiei rămânând astfel vacant, va putea fi ocupat printr-un concurs. Vă rog, în acest sens, să-mi răspundeţi - care dintre dumneavoastră ar putea îmbunătăţi actualul algoritm al euthanatorului? Mă gândesc la procedee mai subtile (şi chiar revoluţionare) - de pildă - modificând percepţia subiectivă a scurgerii timpului condamnatului fiecare secundă să i se pară o oră, fără ca durerea să fie astfel diluată. Mă gândesc ca în loc să-i distrugem timpanele prin înţepături veninoase (ca în vechea procedură), să-i transmitem în permanenţă, la un număr corespunzător de decibeli, ţipetele înregistrate ale membrilor de familie. Şi ar mai fi multe altele... Ce să mai continui, în fond domniile voastre sunteţi oamenii de ştiinţă, deci nu eu trebuie să găsesc soluţiile...

Don Diego luă o figură preocupată.

— Aştept oferte!

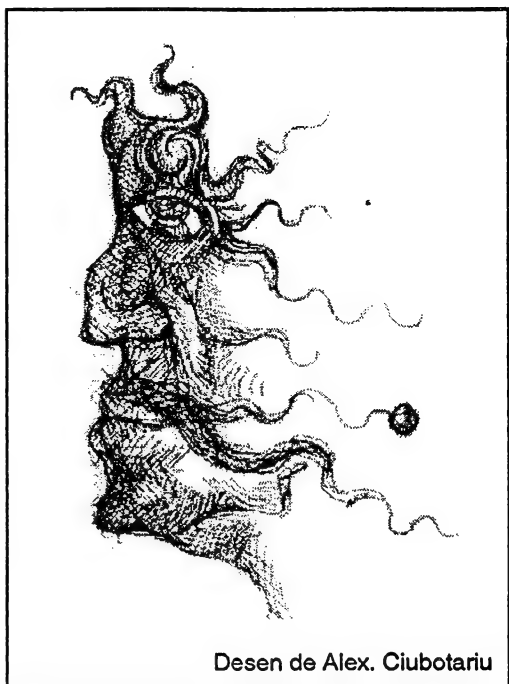
După un minut de tăcere în care nu se auzea decât bâzâitul discret al ţânţarilor, Don Marino de los Parrvos, un tânăr cercetător în informatică (n-avea încă treizeci de ani) se ridică în picioare.

— Încerc eu, Domnule Preşedinte.

Era emoţionat, roşu până în vârful urechilor, incapabil să mai perceapă ceva din privirile celor din jur. Neam de neamul lui nu avusese cinstea să stea de vorbă personal cu Preşedintele Statului. Don Diego zâmbi larg.

— Don Marino, te felicit! În procesul verbal care va fi dat publicităţii se va menţiona că în şedinţa de azi a Academiei, ai fost ales, datorită unor merite excepţionale, Preşedintele acestui înalt for ştiinţific. Ai la dispoziţie toată documentaţia acumulată, prin urmare sper că două săptămâni vor fi de ajuns pentru a pune la punct noua instalaţie. Cred că e inutil să accentuez că dacă rezultatul nu va fi mulţumitor, peste trei luni postul de Preşedinte al Academiei va fi din nou vacant, iar dumneata va trebui să te retragi din viaţa publică... Şi aşa mai departe, până ce obţinem soluţia *matematic optimă...*

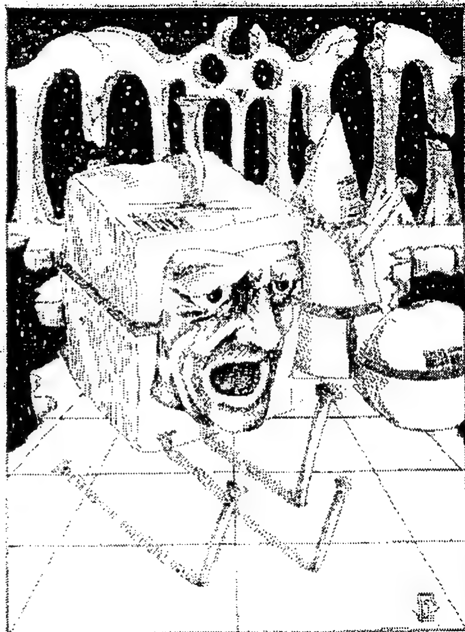
Don Diego îşi mai roti o dată privirile peste asistenţă, după care făcu, milităreşte, stânga-mprejur şi plecă, însoţit de băieţii cu costume albastre din gardă, gândindu-se deja cum va organiza, în detaliu, proximul atentat (eşuat) împotriva lui însuşi.

Desen de Alex. Ciubotariu

Prizonierul din Chillon

de James Patrick Kelly

Desen de Marian Leonida

Am iniţiat arderea de-orbitală deasupra insulelor Marshall şi am revenit în ionosferă, călăuziţi de navigatorul de planor printr-un coridor de re-intrare Eurospace. Trecând peste America Centrală, eram o ţintă accesibilă pentru sateliţii de atac. Ideea era să păcălim reţelele de urmărire, făcându-le să creadă că eram o navetă de corporaţie. Django făcuse rost, nu ştiu de unde, de codurile de recunoaştere; calculatorul lui, cuplat la navigator, determina planorul să creadă că era proprietatea lui Erno Raumfahrttechnik GMBH, conglomeratul aerospaţial vest-german.

De fapt, totul era o chestiune de sincronizare. N-avea să treacă prea mult înainte ca tipii de la Orbital 7 al IBM-ului să descâlcească spaghetele pe care Django le făcuse din sistemele lor de memorie şi să-şi dea seama că descărcase WISEGUY şi furase un planor cargo. După aceea urmau să decidă dacă să ne radă imediat sau să-i pună pe mentasasini să ne aştepte la aterizare. Planul lui Django era de-a pierde planorul înainte de hotărîrea lor. Problema noastră era că, deocamdată, foarte puţin din plan se realizase.

Ne dusese şi ne luase ca la carte din staţia orbitală de cercetări şi izbutise să smulgă pe WISEGUY din fălcile bestiei corporaţie. Numai pentru asta, reputaţia lui avea să dăinuie de-a pururi printre operatori, chiar dacă n-avea să mai fie în viaţă pentru a se bucura de glorie. Îşi pierduse însă partenerul – Yellowbaby, pilotul – şi încă nu ştia cu exactitate ce anume furase. Părea destul de calm pentru un golan care tocmai spărsese cea mai mare corporaţie din lume. Se tolănise în scaunul comandantului, vizavi de mine, privind afişajele de pe consola autopilotului. Fluiera şi ciocănea cu un deget în cască, de parcă asculta unul din vechile lui discuri de jazz. Era un tip brunet, urât, cu un măr al lui Adam ce semăna cu un nas şi un nas ce semăna cu un umăr. Ori fusese juvenat, ori avea vreo treizeci şi cinci de ani. Nu mă încredeam deloc în el, şi-l plăceam şi mai puţin.

Eu mă simţeam de parcă înghiţisem un ou fiert tare. Eram acolo doar pentru poveste, pentru *parfum*. Conform protocolului, aveam dreptul să-mi aţintesc ochelarii microcamere pe Django şi să pun întrebări. Dacă-l ajutam, indiferent în ce mod, deveneam complice şi-mi pierdeam

imunitatea presei. Deşi imunitatea presei n-avea să mă ajute prea mult dacă cineva se hotăra să radă planorul. Primul Amendament era o pavăză minunată şi-aşa mai departe, însă nu oferea protecţie pentru frecarea de re-intrare. Voiam să revin pe pământ cu o navă în jurul meu; senzorii arătau că învelişul exterior ajunsese la 1400 grade Celsius.

— Mai durează? O întrebare tâmpită, deoarece ştiam deja răspunsul. Totuşi, mai bine decât să ascult ţiuitul atmosferei, pe când planorul se zguduia prin turbulenţe. Simţeam că-l pierdem; îmi venea să zbier.

— Douăzeci de minute. Indiferent cum cade. Django îşi scoase căştile: Sau intri-n legendă, sau poluezi aerul. Întinse braţele deasupra capului şi-şi arcui spinarea: Hei, potoleşte-te, Ochi. Eşti fată mare. N-ar trebui să-ţi iei notiţe sau chestii d-astea?

— Camera vede tot. Am ciocănit tâmpla stângă a microcamerei, apoi mi-am impus un surâs care m-a făcut să mă doară colţurile gurii: În plus, nu cred c-o să uit zboru-ăsta. N-aveam de gând să-l las pe Django să mă joace pe degete. Era prea dopat pe iute-nainte ca să fie speriat. Tata fusese la fel; le înghiţea ca pe seminţe când lucra. Şi-mi zicea fata lui mare.

Bietul Yellowbaby mă prezentase lui Django. Eu fusesem reporter când făcuse chestia cu Peniplex. Era un fante adevărat – frumos pe cât te poate face plastica – şi un artist în pat. Frumos, la timpul trecut. Ultima dată când îl văzusem, plutea sub plafonul unei cale de cargo decomprimate, o bucată de optzeci de kile de amant, congelată instantaneu. Deja îmi lipsea.

— Am înţeles, Basel Control. Glasul calm al lui Yellowbaby răsună în deckul de pilotaj prova. Avem 9.9 Mach la 57000 metri. Putem ateriza la 14:22.

Ieşisem din izolarea re-intrării. Programul de apropiere scris de Yellowbaby, completat cu modul de interacţiune vocală, intrase acum în contact cu Basel/Mulhouse, destinaţia propusă. Atâta timp cât totul decurgea conform planului, programul ne ducea acolo unde voiam. Dacă se întâmpla ceva neprevăzut... ei bine, Babe trebuia să improvizeze dacă se întâmpla ceva neprevăzut.

— Hai s-o frigem de-aici. Django se ridică şi coborî scăriţa în cabina de echipament. L-am urmat. Am scos costumele EV din dulapuri şi le-am îmbrăcat. Puteam simţi podeaua înclinându-se, pe când planorul începu o serie de curbe „S", largi şi lente, pentru a ne încetini coborîrea.

Django desfăcu raniţa grea a costumului său şi azvârli rapid restul bagajelor suplimentare: sistemele de comunicaţie şi supravieţuire, diferite măţării. Fluiera din nou.

— Vrei să taci dracului? Am azvârlit pe grămadă aparatul foto.

— Nu-ţi place Fats Waller? Chicotitul lui suna a drog: „Mi-s' pare că plutesc", excelentă bucată. Apoi începu să cânte; glasul îi suna ca o transmisie paradită.

Programul lui Yellowbaby convingea Basel-ul chiar pe când viram graţioşi către munţii Jura.

— Nici o problemă, Basel Control, asigura vocea moartă. O defecţiune la calculatorul principal de ghidare. Am rezerva. Lover D e nominal. Ia turiştii de pe pistă şi ne vedem peste zece minue.

Am oprit microcamera – n-are rost să consum bateriile şi spaţiul de pe disc filmând interiorul unui costum EV – şi am luat casca de presiune.

— Cred că mă dau în vânt după tine, Ochi. Django îmi suflă un sărut. Nu uita să te-apleci, ca o răţuşcă. Măcăi şi-şi flutură braţele, ca pe nişte aripi. Mi-am pus casca şi-am etanşat-o. Era o uşurare să nu-l mai aud bătând câmpii; demontasem unităţile de comunicare, pentru ca să nu fim urmăriţi de mentasasini. Mi-a întins unul din pachețelele înguste de poleială, pe care le dusesem şi apoi le luasem de pe Orbital 7. Mi-am băgat braţele prin chingi şi am strâns centurile frontale. Încă auzeam glasul înfundat al lui Yellowbaby vorbind cu controlorii elveţieni.

— Negativ, Basel Control, nu-mi trebuie escortă. Iniţiez procedurile de ghidare finală.

În momentul acela am simţit botul înclinându-se puternic. Planorul pica drept spre piscul lui Mont Tendre, altitudine 1679 de metri. M-am ghemuit înapoia lui Django în ecluză, mi-am vârît bărbia în piept şi-am atins cu limba tasta blindajului

din cască. Costumul EV din termofibră s-a rigidizat şi, brusc, am devenit o statuie rezistentă la şoc, incapabilă de orice gest. Am început să număr înapoi de la o mie; era mai bine decât să-mi aud inima bubuind. Nouă sute nouăzeci şi nouă, nouă sute nouăzeci şi opt, nouă sute...

Mi-am amintit zâmbetul lui Yellowbaby când îmi descheiase cămaşa, în noaptea dinaintea plecării spre 7. Stătea în cuşetă, doar în chiloţi. Încă nu mă decisesem să particip la raid; el continua să încerce să mă convingă. Totuşi, nu vorbele erau partea lui tare. Când i-am întors spatele, mi-a tras cămaşa de pe umeri, în josul braţelor. Am rămas locului o clipă, fără să mă întorc. După aceea m-a cuprins de mijloc şi m-a tras lângă el. Îi puteam simţi părul cârlionţat de pe piept atingându-mi spinarea. Stând aşa, pe jumătate dezbrăcată, cu chipul arzându-mi ca un scut termic, mi-am dat seama că o încurcasem. Îmi molfăise urechea, apoi mă vrăjise cu accentul lui texan, tărăgănat:

— Ce dracu, fetiţo, singur' motiv pentru care nimeni n-a-ncercat să sare dintr-o navetă e că ăia care trebuiau să sare n-aveau paraşute.

Dintotdeauna mă înebuniseră bărbaţii care-ţi spun să nu-ţi faci griji.

Deşi eram ghemuiţi în ecluză, ţineam ochii în jos, aşa că n-am văzut chepengul explodând. Dar până şi cu costumul pus pe „blindat" m-am simţit ca limba unui clopot de catedrală. Planorul s-a cutremurat şi, cu o ultimă răsuflare explozivă, ne-a scuipat în scânteietoarea după-amiază aplină.

Adevărul este că nu-mi amintesc prea multe despre salt. Ştiu că am de-rigidizat costumul pentru a putea pilota paraşuta care se deschisese automat. Eram prea ocupată să-l menţin pe Django în câmpul meu vizual şi să cobor cât puteam mai repede fără să mă înfig într-un copac sau să mă zdrobesc de o stâncă. Aşa încât am pierdut ocazia de-a fi singurul martor în viaţă al uneia dintre cele mai spectaculoase prăbuşiri ale secolului douăzeci şi unu.

Încercam să coborîm în Col du Marchairuz, o trecătoare la vreo şapte kilometri de Mont Tendre, înainte de-a roi pernele de aer de investigare. L-am zărit pe Django dispărând într-un pâlc de sicomori uscaţi şi m-am gândit că, probabil, o mierlise. N-am avut timp să-mi fac griji, deoarece solul se năpustea în sus ca un coşmar. Am depistat drumul şi-am virat într-acolo, dar am intrat într-un curent care m-a purtat vreo cinci metri deasupra pavajului. Am aterizat pe partea opusă; paraşuta mă târa spre un bolovan uriaş. Am apăsat pe „blindaj" chiar când m-am izbit. Clopotul a răsunat iarăşi, oprindu-mi răsuflarea şi anunţându-mă că am ajuns. Dacă n-aş fi purtat cască, aş fi tras un sărut stâncii de calcar.

Am desfăcut clemele rapide şi corzile paraşutei s-au înmuiat, s-au prelins pe pământ şi s-au înfăşurat în jurul unui copac. M-am târît afară din costumul EV, încercând, în acelaşi timp, să mă orientez. Col du Marchairuz era un loc răcoros, nu mult deasupra îngheţului şi foarte, foarte liniştit. Deşi purtam izotermele de armată, pielea de pe mâini şi gât mi s-a zbârlit şi m-am înfiorat. Tăcerea era iritantă. Îmi scăpa din nou, se pierdea: prea multe nenorocite de locuri într-un timp prea scurt. O poveste veche. Îmi plăcea să trăiesc în viteză, să gonesc în susul acelui pisc de andrenalină unde n-avei timp să gândeşti, doar să supravieţuieşti prezentului, şi la dracu' cu trecutul sordid şi viitorul sărăcăcios. Dar nimic nu durează, nimic. Căzusem din cer ca o poluţie aeriană; însuşi peisajul nemişcat părea că mă judecă. Munţilor nu le păsa de secretele corporaţiilor furate de Django sau de povestea idioată pe care aveam s-o montez, ca să ofer un fior de miercuri noaptea unui teleconsumator plictisit. Îmi riscasem viaţa pentru nişte zeamă lungă şi şansa principalului meniu; stâncile îmi înegurau gândurile. Atâta linişte.

— Ochi! Django sări de pe un bolovan pe drum şi alergă spre mine. Ai păţit ceva?

Am scuturat din cap. Nu-l puteam lăsa să vadă că eram pe muchie.

— Tu?

Avea o zgârietură lungă pe faţă, iar încheieturile degetelor erau însângerate.

— O plimbare. Am intrat într-un copac. Paraşuta s-a prins... a trebuit s-o las.

Am încuviinţat. Se aplecă să-mi ridice costumul.

— Hai s-ascundem astea şi s-o ştergem.
L-am privit şi m-am gândit să mă opresc. Aveam destul ca să montez o poveste trăznet şi mă săturasem de Django.
— Nu sta ca moartă, Ochi. Strânse costumul şi-l vârî în crăpătura unei stânci. Dacă sateliţii ne-au prins saltul, munţii ăştia o să mişune de mentasasini – ca să nu mai zic de trupele elveţiene.
Îmi azvârli casca peste muchia stâncii şi începu să-mi înfăşoare paraşuta.
— Pân-atunci am roit-o.
Am pornit scula şi l-am filmat vreo treizeci de secunde ascunzându-mi paraşuta. Nu prea mai aveam mult spaţiu pe disc şi m-am gândit că trebuia să încep să economisesc. Într-o privinţă avea dreptate; nu prea era momentul. Dacă mentasasinii mă prindeau, aveau să-mi confişte discurile şi să-i lase pe avocaţi să rezolve treburile. Nu-i mai duceam lui Jerry Macmillan, la Infoline, decât prim-planuri şi text. Iar elveţienii încă nu se hotărîseră în legătură cu jurnalismul prin participare; puteam chiar s-ajung la închisoare. Imediat cum am pornit, m-am simţit mai bine. Adică n-am mai simţit nimic.
Oraşul cel mai apropiat era St. George, la vreo patru kilometri în josul drumului de munte. Am pornit în alergare şi am terminat abia târîdu-ne, horcăind în aerul rarefiat. Pe drum, Django s-a oprit lângă un pârâu de munte, ca să-şi spele sângele de pe faţă. După aceea m-a surprins – şi cred că şi pe el însuşi – deoarece a vomitat. Când a revenit lângă mine, tremura: la urma urmei, s-ar fi putut ca nebunul de Django să fie chiar om. Ar fi ieşit o emisiune trăznet. Ridică mâna, pe jumătate serios, către microcameră şi am oprit filmarea.
— Eşti în regulă?
A încuviinţat şi s-a împleticit pe lângă mine, pe drum.
St. George era unul din acele orăşele-fantomă pe care elveţienii le conservă cu tradiţionala lor scrupulozitate, de parcă s-ar aştepta ca pădurile şi viile să renască într-o bună zi, iar turiştii să revină pentru a fi martorii miracolului. Poate că aveau dreptate; spre deosebire de alţi europeni, nici măcar n-au renunţat încă la ţinuturile lor alpine împroşcate de acid, nici măcar în nefericitul canton Vaud, care a mai suferit şi o poluare radioactivă de la bombardarea Genevei. Ne-am oprit lângă o poiană plantată cu noii pseudo-brazi Sandoz, ce acopereau acoperişurile ruginii din St. George. Era imposibil de spus câţi oameni mai rămăseseră acolo. Sigur era numai faptul că localul poştei continua să fie deschis.
Django avea probleme cu regăsirea respiraţiei.
— Vreau să-ţi fac o propunere, mi-a zis.
— Haide, Django. Păstreaz-o pentru târfe.
Clătină din cap.
— Totu' se duce dracu'... nu pot... Inspiră adânc şi suflă puternic: Te bag şi pe tine. O treime: partea lui Yellowbaby.
Conform legislaţiei SUA, încă oarecum vagă în privinţa jurnalismului prin participare, în acest moment ar fi trebuit să-l abandonez cu un şut rapid în ouşoare şi să încep să ţip după jandarmeria locală. Însă microcamera era oprită, nu existau martori şi încă nu ştiam ce era WISEGUY şi nici de ce-l dorea Django.
— După numărătoarea mea, suntem numai noi doi, i-am spus. O treime mi se pare cam puţin.
— O să treacă secolul ăsta până o să cheltuieşti ce-ţi ofer.
— Şi dacă mă prind, o să treacă secolul cu mine într-o fermă punk din Iowa. Asta dacă mentasasinii n-aveau mai întâi să-mi ardă siguranţele. Las-o baltă, Django. Nu suntem pe aceeaşi frecvenţă. Eu privesc – tu eşti jucătorul.
Nu-s prea sigură ce mă aşteptam de la el, da-n nici un caz să-l văd izbucnind în plâns. Poate că era în stare de şoc. Sau poate că, în sfârşit, încetinea după două zile întregi de înghiţit iute-nainte.
— Nu-nţelegi că n-o pot face singur?! Trebuie... nu ştii ce refuzi.
M-am gândit să-l mai storc de ceva informaţii, dar mi se părea că intrase într-o fază critică. Nu voiam să fiu prinsă în explozie.
— Nu pricep, Django. Ai făcut ce era mai greu. Acum nu-ţi mai rămâne decât să intri la poştă, să-ţi iei mesajul şi să ieşi.
— Nu-nţelegi. Îşi apăsă ambele mâini pe tâmple. Nu-nţelegi, asta era treaba lui Babe.

— Şi?

— Şi! Tremura tot. Nu ştiu franceza!

Am făcut tot ce-mi stătea în putinţă să nu izbucnesc în râs. Cu siguranţă ar fi fost poanta cea mai tare dacă aş fi pus-o pe disc. Mintea criminală în acţiune! Punkistul ăsta ţicnit violase cea mai mare corporaţie din lume şi adăugase furtul unui planor de re-intrare, iar acum era îngrijorat că nu putea suna ca un *touriste* într-un *bureau de poste* elveţian. Mă sufocam.

— Bun, am rostit, bun, ce zici de un compromis. Deocamdată. Hm-m. Ai arme? El scoase un minilas Mitsubishi. Gata, uite ce-o să facem. Încep filmarea şi tragem un teatru pentru cei de-acasă. Tu mă ameninţi, zici c-o să-ţi gravezi numele pe fruntea mea dacă nu te ajut. În felul ăsta pot lua mesajul fără să devin complice. Sper. După ce terminăm cu asta, mai discutăm, da?

Nu ştiam dacă avea să reziste în faţa tribunalului, dar nici n-aveam o idee mai bună.

— Şi-ncearcă să fii convingător, am adăugat.

Aşa încât am filmat câteva minute cu Django ameninţându-mă, apoi am coborît în St. George. Am intrat ezitând în poştă, m-am întors şi-am tras câteva imagini bune cu Django clocotind în prag, după aceea am strecurat ochelarii în buznar. Funcţionara era o femeie în permanentă agitaţie, cu un chip smochinit, părând că petrecea o mulţime de vreme dorind să fie în altă parte. Am asaltat-o cu înpăimântătoarea mea franceză de mâna a patra.

— *Bonjour, madame. Y a-t-il des lettres électroniques pour* D. J. Hack?

— Hack? Femeia se foi pe scaun şi mă fixă cu o privire suspicioasă. *Comment cela s'écrit-il?*

— H – A – C – K.

Tastă numele pe terminalul ei.

— *Oui, la voici. Tapez votre autorisation á la machine.*

Se aplecă înainte şi, prin ferestruică, arătă spre claviatura de lângă mâna mea dreaptă. Pentru o clipă am crezut că avea să încerce să vadă codul de recunoaştere primit de la Django. L-am auzit dregându-şi glasul în locul meu şi-ea reveni pe scaun. Terminalul poştei bâzâi şi hârâi vreo zece secunde, apoi o copie hard sigilată zăngăni în fanta de deasupra claviaturii.

— *Vous êtes touristes americaines.* Privi dincolo de mine şi flutură mâna către Django, care părăsi localul. *Baseball Yankees, ha-ha.* Brusc, mi se făcu teamă că bărbatul avea să năvălească înăuntru cu laserul arzând, ca să se asigure că nu mai existau martori. *Avez-vous besoin de une chambre pour la nuit? L'hôtel est fermé, mais...*

— *Non, non. Nous somme pressés. A quelle heure est le premier autobus pour Rolle?*

Femeia suspină.

— *Rien ne va bine. Tout va mal.*

Trupul agitat părea să se adreseze atât ei, cât şi mie. Voiam să-i spun ce noroc avea că Django se hotărîse să n-o străpungă acolo unde se afla.

— *Quinze heures vingt-deux.*

Vreo douăzeci de minute – eram încă în limitele impuse. I-am mulţumit şi am ieşit să-i fac un duş rece lui Django. M-a surprins să-l găsesc râzând. Nu-mi prea plăceau toate surprizele astea. Django era atât de instabil, încât ştiam că o dată surpriza avea să fie neplăcută.

— Mă puteam descurca şi eu, mi-a spus.

— N-ai făcut-o. I-am întins copia hard şi ne-am retras într-o alee cu vedere asupra piaţetei.

Există un consens în economia mondială, legală şi ilegală, că sistemul poştal electronic elveţian continuă să fie cel mai sigur din lume. E necesar să fie aşa: toate băncile elveţiene, de la cele cinci mari, până la cele mici, locale, folosesc sistemul pentru majoritatea tranzacţiilor. Odată ce tipărise copia hard a lui Django, sistemul PTT ştergea toate înregistrările mesajului. Chiar şi aşa, mesajul era cifrat şi Django trebuia să-l bage în calculatorul-brăţară ca să afle ce conţinea.

— Ce-i asta? Îl reluă şi am privit, fascinată, în vreme ce cuvintele alergau pe display-ul micuţ de la încheietura mâinii:

„E Chillonul încins de un lac:/ De lacul Leman. În adânc/ Cu vuiet apele se strâng/ Şi-n mari vârtejuri se desfac,/ Iar creasta zidului de nea/ Se oglindeşte-n unda sa..."

— Se numeşte poezie, Django.

— Ştiu cum se numeşte! Vreau să ştiu ce dracu-are de-a face cu mine? Juma' din lume vrea să mă belească şi lăbaru' ăsta îmi trimite poezii. Se înroşise la faţă, cam ca *beaujolais nouveau*, şi ţipa atât de tare, încât cred că se auzea până în Franţa: Unde dracu' treb'e să mă duc?

— Vrei să taci o clipă?

L-am atins pe umăr şi a sărit cât colo. Când şi-a căutat arma, mi-am zis c-am terminat-o. Însă a azvârlit copia hard pe jos şi-a ars-o.

— Te simţi mai bine?

— Zi!

— Lacul Leman, am rostit răspicat, este ceea ce francezii numesc lacul Geneva. Iar Chillon e un castel. În Montreux. Sunt aproape sigură că poezia se numeşte „Prizonierul din Chillon", de Byron.

Se gândi câteva clipe, muşcându-şi buza inferioară.

— Montreux... Încuviinţă; părea iarăşi aproape uman. Mda... bun, Montreux. Da' de ce trebuie să facă pe deşteptu' când sunt în rahat? Poezie... adică ce dracu' crede că suntem? Eu nu ştiu nimic despre poezie. Şi Yellowbaby nu citea decât manuale de instrucţiuni. Adică, cine trebuia să se prindă?

Am risipit cenuşa copiei hard cu vârful pantofului.

— Habar n-am.

O adiere rece o împrăştie şi m-am înfiorat.

Bineînţeles, greşisem. Chillon nu este în Montreux, ci într-o comună alăturată, Veytaux. Ne-a trebuit ceva mai mult de şase ore din momentul părăsirii planorului, până am ajuns la podul mobil aflat peste şanţul înspumat al Chillonului. Toate legăturile funcţionaseră ca un ceasornic elveţian: autobuzul poştal până în orăşelul Rolle, pe malul nordic al lacului Geneva, trenul până în Lausanne, unde am schimbat pentru o cursă locală spre Montreux. Nimeni nu ne-a întrebat nimic şi Django a căzut într-un fel de transă absentă, contemplându-şi reflecţia din fereastră cu o privire sticloasă. Când am ajuns, gara era pustie. Cândva, Montreux fusese staţiunea cea mai populară a lacului Geneva, dar turiştii nu mai veneau de multă vreme, speriaţi de zvonurile – fără îndoială, adevărate, în ciuda dezminţirilor oficiale de la Berna – că lacul continua să fie periculos de radioactiv de la bomba din Geneva. Am pornit pe jos, parcurgând câţiva kilometri prin orăşelul întunecat, navigând după lumina unei luni gheboase.

Din punctul acela de vedere, Byron greşise şi el. Sau, cel puţin, nu mai era actual. Zidurile Chillonului nu mai erau albe ca neaua. Erau înegrite de foc şi brăzdate de cicatricile laserelor; în mare parte, zidul nord-estic era dărâmat. Probabil se declanşaseră incendii în decursul tulburărilor de după bombă. Castelul era construit pe o stâncă, la vreo douăzeci de metri de mal. Domina o şosea construită pe o fâşie îngustă de teren între lac şi un versant muntos abrupt.

Django ezită înaintea barierei ce bloca piciorul de lemn al podului spre castel.

— Îmi miroase, rosti el.

— Eşti vreun trandafir?

— Mă refer la regie. Şi-aşa chestia cu poezia era nasoală. Da' asta..., arătă turnurile năruite ale Chillonului, cocoşate deasupra apei luminate de lună, „asta-i trasă de păr. Cine se crede şmecheru-ăsta? Contele Dracula?

— Poate că este. O să afli numai dacă baţi la uşă şi...

În capătul celălalt al podului se aprinse o lumină. Prin poarta Chillonului ţopăi o pereche de zaruri uriaşe pe picioroange.

— Uşurel, Django, i-am zis. Îşi scosese laserul. Dă-i o şansă.

Fiecare era un cub din plastic alb, cu latura cam de o jumătate de metru; punctele erau senzori. Picioarele telescopau o dată pe secundă: tălpile rotunde din cauciuc izbeau podeţul de lemn la unison: *Toca-toca-toc.*

— Ochi-de-şarpe. Pe fiecare dintre feţele îndreptate către noi se află un singur senzor. Django râse gros şi ameninţător, trecu un picior peste barieră şi păşi pe pod.

Ţopăiră către el şi rămaseră, săltând, parcă examinându-l.

— Ne pare rău, vorbi zarul cel mai

apropiat, cu voce masculină, plăcută, dar castelul nu mai este deschis pentru public.

— Fii atent, şmechere. Django ignoră automatul şi-şi agită laserul spre poarta de la capătul podului. Am avut destule pe cap ca să mă joc cu telecom-urile tale, pricepi? Vreau să te văd – acum – dacă nu, vin eu.

— Nu sunt un telecomandat. Cubul părea indignat. Sunt o unitate autonomă, capabilă de acţiuni independente.

— Ascult-aici. Django apăsă iute pe încheietură şi brăţa emise ţiuitul ascuţit al unei parole. Acum ştii cine sunt. Ce facem?

— Pe-aici, vă rog, vorbi cubul, ţopăind îndărăt spre poartă. Vă rugăm, nu filmaţi fără aprobare.

Am presupus că asta era pentru mine şi nu mi-a plăcut deloc. Am trecut peste baricadă şi l-am urmat pe Django.

Înainte de-a trece prin zidul exterior al Chillonului, celălalt cub începu:

— După intrare, remarcaţi turnul din stânga dumneavoastră. Turnul Puternic, care apără poarta castelului, a fost construit iniţial în 1402 şi reconstruit după cutremurul din 1585. *Toc-toca.*

L-am privit pe Django. Prin semiîntuneric, i-am distins chipul strâmbându-se stupefiat, în vreme ce cubul continua expunerea:

— ...Pe când trecem prin corpul de gardă, priviţi îndărăt la interiorul zidului estic. Cadranul solar de acolo este o restaurare făcută în secolul douăzeci a unui original datând de pe vremea perioadei Savoy. Inscripţia latină *„Sic Vita Fugit"*, de pe cadran, se traduce aproximativ prin „Astfel Trece Viaţa".

Intrasem într-o curticică întunecată. Puteam auzi clipocit de apă şi de-abia puteam întrezări forma unei fântâni. Cuburile ne-au condus într-o altă curte interioară, mai largă, apoi într-una din clădirile neavariate. Ţopăiră fără eforturi în susul unei scări; a fost nevoie să alerg pentru a mă ţine după ele şi am pătruns ultima în Sala de Ospeţe. Frumuseţea şi stranietatea de acolo m-au făcut să mă opresc lângă prag; instinctiv, am încercat să pornesc microcamerele. Am auzit două bip-uri de avertizare, urmate de un scrâşnet slab. Din verde, luminiţa de funcţionare deveni roşie, apoi se stinse.

— Aprobarea, rosti bărbatul care ne aştepta. Intră, oricum, intră. La timp ca să mai vedeţi o dată – au reluat-o toată după-amiaza. Râse şi indică din bărbie spre ecranul extraplat, proptit de o tipsie cu legume crude pe o masă enormă din lemn de nuc: Oh, Dumnezeule! E îngrozitor să vezi cum zboară sufetul omului. Django ridică bănuitor aparatul. M-am ridicat pe vârfuri şi am privit peste umărul lui. Ecranul de treizeci de centimetri nu punea în valoare planorul şi unghiul de filmare al satelitului scăpa cea mai mare parte din drama vizuală a prăbuşirii. Totuşi, globul de foc ce înflorise pe Mont Tendre era orbitor; Django chiui văzându-l. Imaginea fu înlocuită de un cap vorbind în dialect hoch, după aceea de prim-planuri de la locul accidentului. Bucăţile rămase din planor n-ar fi umplut un coşuleţ de picnic.

— Ce zice? întinse Django ecranul spre gazda noastră.

— Că un asemenea dezastru n-a mai fost din '55. Ceea ce te face faimos, oricine aţi fi. Înălţă din umeri: Mai zice că probabil aţi murit.

Sala era lucrată în lemn şi piatră. Plafonul era o boltă, superb împodobită. În centrul sălii se afla masa, lungă de vreo zece metri, sprijinită pe mai multe piedestale gotice masive. În jurul ei era răspândită o colecţie de scaune pentru invalizi. Două erau antichităţi: o tăblie grosolană din lemn de pin montată pe roţi de căruţă cu bandaje din fier şi un scaun Batin cu spătar curbat. Altele erau experimente eşuate, precum cel cu pernă-de-aer de la sfârşitul secolului, care nu avusese o soartă prea grozavă şi un văr mai îndepărtat al noilor biciclete aerodinamice. Existau modele mecanice şi acţionate de energie, un scaun de sport ultra-uşor şi un altul masiv, cuprinzând un sistem de întreţinere a vieţii. Erau de toate culorile; ba unul era chiar luminos.

— Deci mentasasinii cred c-am murit? Django puse ecranul înapoi pe masă.

— Posibil. Gazda noastră se încruntă: Depinde când au început să vă urmărească sateliţii şi ce au văzut. Trebuie să aşteptăm până sparg poarta turcii. Până atunci, ziceţi c-aţi scăpat curaţi şi bun

sosit în temniţa Chillon.

Se îndepărtă de masă; scaunul din piele scârţâi uşor când rotilele alunecară peste podeaua neregulată spre Django.

— François Bonivard. Ridică cu dificultate palma cea bună.

— Eu sunt Django. Prinse mâna lui Bonivard şi o scutură: Acum, că ne cunoaştem, Frank, expediază-i pe teleconii ăştia până nu-i înţep.

Bonivard se crispă la chip când Django îi eliberă palma.

— Id, Ego, faceţi tururile de pază, vorbi el. Cuburile ţopăiră ascultătoare din sală.

François Bonivard, patriot elveţian din secolul şaisprezece, era eroul „Prizonierului din Chillon" al lui Byron. Fără tragere de inimă, am păşit înainte pentru a-mi întâlni gazda.

— Ah, da. Django se aşeză uşor într-unul din scaunele pentru invalizi: Poate am uitat să pomenesc de Ochi. Oricum, ia zi, cum te descurci cu drogurile p-aici? Am halit deja un pumn pe ziua de azi; ar fi bun nişte Soar, să mai mă-nmoaie.

— Mă numesc Wynne Cage, am rostit. Bonivard păru uşurat că nu i-am întins mâna. Sunt liberă pro...

— Nu-s necesare prezentările. Tatăl celebru şi tot restul. Bonivard încuviinţă obosit: Îţi cunosc repostajele.

Era greu să-l priveşti pe bărbatul care-şi spunea François Bonivard şi, până atunci, evitasem s-o fac. Ambele picioare îi fuseseră amputate din şold şi trunchiul îi era introdus într-un fel de flanşă bionică. Am văzut afişaje notate *funcţie renală, sânge, vezică* şi *intestine*. Toată partea stângă a trupului său părea încreţită, de parcă un gigant rău îl strânsese între degetul cel mare şi arătător. Braţul stâng îi atârna inutil, mâna chircită într-o gheară nemişcată. Chipul era relativ neatins, deşi durerea îşi lăsase urmele, în special în jurul ochilor. Şi limpezimea cu care priveau ochii aceia largi, căprui, era trăsătura lui cea mai îngrozitoare. Îi puteam simţi privirea pătrunzând fără efort prin masca politeţii, străpungând falsa simpatie şi găsindu-mi dezgustul. Uitându-mă în ochii săi, m-am gândit că Bonivard trebuia să ştie cum însăşi vederea trupului său mutilat mă îngrozea.

Trebuia să spun ceva pentru a scăpa de privirea aceea.

— Eşti rudă cu *acel* Bonivard?

Îmi zâmbi.

— Eu sunt actualul prizonier. Apoi se întoarse: Exista un pilot.

— La timpul trecut. Django ciuguli o ridiche din platou: Care-i treaba cu drogul meu?

— Mai întâi afacerile. Bonivard reveni la masă. Îl ai?

Django scotoci în buzunar şi scoase un fişic de cipuri de memorie, ţinute laolaltă cu o bandă lată de cauciuc albastru.

— Indiferent ce-i WISEGUY, e o şmecherie babană. Îţi dai seama că astea sunt zece cipuri Gb. Le aşeză pe masă în faţa lui.

Bonivard se îndreptă spre capul mesei şi aşeză două cipuri lângă el.

— Paşapoarte. Swiss Volksbank, Zürich. După cum se zice, plata. Sunt ale voastre. Le împinse către Django: Ai făcut numai o copie?

Chestia era trăznet. Îmi venea să-l omor pe Bonivard pentru că-mi stricase aparatul.

Django privi paşapoartele, dar nu se atinse de ele.

— Nu m-ajută cu nimic dacă mă prind mentasasinii.

— Nu. Bonivard se lăsă înapoi pe spătar. Dar deocamdată sunteţi în siguranţă. Privi plafonul şi râse: N-o să caute într-o temniţă.

Django plesni din cauciucul de pe fişicul lui de cipuri.

— Poate c-ar trebui să-mi povesteşti despre WISEGUY. Mi-am riscat coaiele să-ţi fac rost de el.

— O arhitectură, înălţă din umeri Bonivard. Pentru o nouă IA.

Django mă privi. Expresia de pe faţa lui spunea totul. Era deja convins că Bonivard era ţicnit: asta era dovada.

— Mai zi o dată, rosti el încet.

— In-te-li-gen-ţă ar-ti-fi-ci-a-lă. Mi se părea că Bonivard de fapt chiar se amuza de Django: Cu hardul corespunzător şi database, poate cânta, dansa, împrieteni şi influenţa oameni.

Cam exagera cu Django.

— Credeam că adevărata IA e un mit, am intervenit, încercând să destram tensi-

unea. Nu s-a decis că inteligenţa este o grămadă de scheme ad-hoc lipite laolaltă nu-se-ştie-cum? Se presupunea că nu exista nici o cale de a controla – prea mare şi dezordonată.

— Cum vrei, făcu Bonivard. De fapt, WISEGUY e programul prin care IBM-ul reglează repartiţiile de hârtie igienică. Eu lucrez în domeniu. Vreau să le fur meseria.

Ştiam că râsul meu suna a schelălăit, dar nu-mi păsa; încercam să-i opresc de-a se mierli reciproc. În acelaşi timp, apreciam distanţa până la uşă. Spre uriaşa mea uşurare, Django chicoti şi el. Şi strecură cipurile WISEGUY înapoi în buzunar.

— Sunt aşa obosit, vorbi el, poate c-ar trebui să mai aşteptăm. Se ridică şi se întinse: Chiar dacă facem schimbul în noaptea asta, ne trebuie vreo două ore pentru verificări, nu? O s-o facem odihniţi, mâine dimineaţă.

Luă unul dintre paşapoarte şi-l răsuci de câteva ori între degetele lungi ale mâinii stângi. Brusc, dispăru. Întinse mâna dreaptă către platoul cu legume, scoase paşaportul dintre doi morcovi şi-l azvârli lui Bonivard. Lunecă pe masă, gata să cadă peste margine.

— N-ar trebui să laşi la-ndemâna oricui chestii de-astea valoroase. Nu ştii cine le poate fura.

Scamatoria lui Django avu un efect neaşteptat. Gheara lui Bonivard începu să tremure; îmi dădeam seama că amânarea îl deranja.

— Pot trece luni, sau ani, sau zile – nici nu le număr, nici le ştiu... Murmură cuvintele precum o incantaţie personală; când deschise ochii, păru că-şi regăsise calmul: Nu speram ochii să-i ridic, şi spaima lor să o înving. Mă privi: Şi tu ai nevoie de medicamente?

— Nu, mulţumesc. Când lucrez, prefer să fiu curată.

— Admirabil, încuviinţă el, pe când cuburile reapărură în sală. Mă retrag pentru culcare. Id şi Ego vă vor conduce la camerele voastre; o să căpătaţi orice aveţi nevoie. Dispăru printr-o uşă din peretele nordic, fără alt cuvânt, lăsându-ne pe Django şi pe mine să ne privim.

— Ce ţi-am zis? făcu Django.

Nu-mi venea în minte nici un răspuns. Sala răsună de păcăniturile cuburilor ce ţopăiau.

— Are vârfuri de tensiune în CPU. Django îşi ciocni tâmpla cu vârful degetului.

Eram groaznic de plictisită de el.

— Mă duc să mă culc.

— Pot să vin şi eu?

— Ia-o-n mână.

Trebuia să scap de el, să mă ascund. Dar era prea târziu; o puteam simţi înapoia ochilor, precum primele zvâcnituri ale unei migrene. Până am ajuns în săliţa ce ducea la scări, am ştiut că mania se destrămase şi se apropia depresia. Poate din cauză că Bonivard îl menţionase pe faimosul tată. Un bărbat slab şi egoist, care mă crease în imaginea lui, mă crescuse într-o seară emoţională, mă folosise şi-i spusese dragoste. Sau poate era din cauză că acum trebuia să-l las pe Yellowbaby, la timpul trecut. Care, probabil, nu era cine ştie ce pierdere, pur şi simplu, cel mai recent dintr-un şir de amanţi cu mâini inteligente şi texte convingătoare şi mincinoase. Bărbaţi pe care nu trebuia să-i iau în serios. Mă izbisem puternic de singura lecţie pe care-o învăţasem: bunul şi bătrânul homo sap nu-i decât un bulgăre de jeg complicat. Eu însumi eram o jegoasă făcând o treabă jegoasă şi încercând să fug îndeajuns de rapid ca să nu-mi simt propriul miros. Atât că acum n-aveam unde merge. Acum îmi părea rău că nu-i cerusem nişte drog lăbarului ăla de Bonivard.

Toca-toc.

— Pe-aici, vă rog. Unul dintre cuburi ţâşni pe lângă mine.

L-am urmat.

— Tu cine eşti?

— El îmi spune Ego. Se opri pentru o clipă. Adevăratul meu nume este Datacorp R5000, numărul de serie 290057202. Camera dumneavoastră. Ţopăi printr-o uşă deschisă: Aceasta este Camera Bernei. Remarcaţi modelele decorative de panglici, flori şi păsări, datând...

— Ieşi, i-am spus şi-am închis uşa înapoia lui.

De îndată ce m-am aşezat pe patul colbuit, mi-am dat seama că nu puteam rezista să-mi petrec noaptea singură. Gândindu-mă. Trebuia să evadez cumva –

exista o singură modalitate. Am decis că-mi ajunsese. Aveam să trimit reportajul, chiar neterminat. Ideea mă încântă nespus. N-avea să-mi mai pese ce se întâmpla cu Django şi Bonivard, n-avea să-mi mai fac griji despre WISEGUY. Tot ce trebuia să fac era să emit un mesaj spre Infoline. Eram sigură că discurile mele cu spargerea şi prăbuşirea planorului urmau să reprezinte o emisiune bună pentru Jerry Macmillan. El avea să trimită gorilele să mă scoată şi apoi, poate că aveam să petrec câteva luni la sanctuarul lui Infoline din Stâncoşi, privind norii. Oricum, terminam treaba. Mi-am golit caseta de discuri, am scos fundul fals şi am început să montez antena pliantă. Am reglat-o pe satelit, apoi am scris mesajul. „HOTEL BRISTOL VEYTAUX 6/18 0200GMT PIX IBM PLANOR." Văzusem hotelul pe drum. Am încărcat mesajul în emiţător. Urmă o pauză pentru comprimare şi codificare, după aceea contactă satelitul Infoline cu un semnal de o milisecundă ce nu putea fi urmărit.

Apoi îmi semnală un bip. Mesaj de răspuns. Am îngheţat. Pur şi simplu, Infoline nu-mi putea răspunde atât de rapid, n-aveau cum să-mi răspundă. Deci, mesajul fusese înregistrat din timp, iar asta însemna bucluc.

Chipul lui Jerry Macmillan acoperi ecranul de patru centimetri al receptorului. Părea tot atât de speriat pe cât mă simţeam eu.

— Probleme nasoale, Wynne, rosti el. Nu ştiu ce-au ciordit băieţii tăi, da' e prea fierbinte pentru noi. Nu-i vorba numai de IBM – şi securiştii au înebunit. Încă n-au făcut legătura dintre tine şi noi. Se poate să n-o facă niciodată. Da' dac-o fac, Juridicul zice că trebuie să cooperăm. Securitate naţională. Eşti pe cont propriu.

I-am pus degetul mare pe faţă. Dacă aş fi putut, i-aş fi vârît ochii în creier.

— Tot ce putem face pentru tine e să întârziem mesajul pe care-l vei trimite şi coordonatele antenei tale reglate pe satelit. Poate că intru-n rahat, da-ţi datorez ceva. Ştiu: eşti-n rahat, gagico. Baftă.

Mi-am luat degetul de pe ecran. Era gol. Mi-am înăbuşit un urlet şi am azvârlit aparatul de zidul din piatră al Chillonului, spărgându-l.

Să dorm? Ar fi fost mai uşor să-mi tai beregata decât să dorm în noaptea aia. M-am şi gândit la asta – să mă sinucid. M-am gândit la aproape orice, cel puţin o dată. Toate calculele mele sfârşeau cu totalul zero. M-aş fi putut preda, însă era cam acelaşi lucru cu sinuciderea. Cam asta era treaba pe cont propriu, fără Infoline să mă susţină n-aveam şanse să rezist mai mult de o săptămână. Aş fi putut discuta problema cu Django, dar probabil că la două secunde după ce-i spuneam că lăsasem un satelit să ne localizeze, avea să-mi pună pancresul pe grătar cu laserul lui. Iar dacă nu-i spuneam, puteam distruge orice alte şanse aveam de-a scăpa. Poate Bonivard avea să fie mai milos – deşi, iarăşi, de ce ar fi fost? Da, să mă culc. Poate chiar să visez. Cel puţin eram prea ocupată să cad în auto-compătimire.

Când soarele începu să mi se strecoare pe fereastră, mă simţeam moale ca o piersică şi aproape tot atât de deşteaptă. Aveam, totuşi, un plan – unul care necesita în mod egal atât noroc, cât şi pură inconştienţă. Urma să mă-ncred în muhaiaua aia de Macmillan c-avea să-şi ţină gura şi să şteargă toate urmele mele din dosarele Infoline. În următoarele zile, urma să mă prefac că joc tot după regulile jurnalismului prin participare. Să încerc să mă lipesc cât mai bine de Bonivard. Speram că, atunci când avea să vină momentul ca Django să plece, urma să ştiu ce aveam de făcut. Pentru că în dimineaţa aia nenorocită eram sigură numai de două lucruri: că aveam o foame de lup şi mai multe necazuri decât ştiam cum să mă descurc.

M-am împleticit pe coridor spre sala de mese, sperând să-l găsesc pe Bonivard, sau unul din cuburi, sau cel puţin platoul cu verzituri. Trecând pe lângă o uşă închisă, am auzit o înregistrare pârâită a unor saxofoane măcănind. Jazz. Django. Nu m-am oprit.

Bonivard stătea singur la masa cea mare. Am încercat să-l citesc, să văd dacă echipamentul lui de securitate îmi captase emisia spre Infoline, dar parcă purta o

mască. Cineva completase platoul din mijlocul mesei.

— 'Neaţa.

Am muşcat din morcovul crud care era nemaipomenit de bun. O dulceaţă fragedă, aroma distinctă şi plăcută a pământului. Poate că mâncasem prea multe semipreparate.

— Hei, nu-i rău deloc.

— De la mine, încuviinţă Bonivard. Le cultiv pe toate.

— Chiar aşa? Nu părea îndeajuns de puternic să tragă un morcov din platou, cu atât mai puţin dintr-o grădină. Unde?

— În beznă locuinţa mi-am găsit. Ochii îi sclipiră când am apucat un pumn de roşii pitice. Vrei să vezi?

— Sigur că da. Deşi tomatele erau chiar mai gustoase decât morcovul, nu eram vegetariană. Dar n-ai şi ceva răsaduri de cârnaţi? Am râs; el nu. M-aş mulţumi şi cu-n ou.

L-am văzut tastând pe claviatura din braţul scaunului. Cred că am bănuit că-şi cheamă cuburile. Sau altceva. La orice m-aş fi aşteptat, nu însă şi la ceea ce a apărut.

Păianjenul se deplasa pe patru picioare mecanice, şuierătoare; era înalt de un metru şi jumătate. Braţele lui ţiuiau şi ele atunci când servomotoarele ce-i acţionau articulaţiile se cuplau în sarcină; suna cam ca un furnicar cântând la cimpoi. Tropăi în odaie cu un mers zgâlţâit, deşi abdomenul de forma unui castron rămânea perfect orizontal. Fiecare picior avea cinci grade de libertate; se terminau prin tălpi circulare. Unul din braţe era, în mod vădit, destinat muncilor brute, deoarece se termina printr-o gheară apucătoare; celălalt braţ, mai mic, avea o mână, minunat articulată, cu patru degete, care era o capodoperă a microingineriei. Pe circumferinţa părţii inferioare a pântecului se înşirau mai mulţi senzori. Se opri în faţa scaunului lui Bonivard; acesta se apropie la maxim. Braţul puternic se extinse către el. Picioarele posterioare se întinseră pentru menţinerea echilibrului. Bonivard privea păianjenul cu mulţumirea destinsă a unui bărbat întâmpinându-şi iubita; atunci mi-am dat seama că o mare parte a suferinţei ce o remarcasem la el era legată de scaunul cu rotile. Gheara se cuplă în fantele din flanşa bionică a lui Bonivard, apoi, cu servo-urile vuind, păianjenul îl ridică din scaun şi introduse trunchiul mutilat în castornul care îi era trup. Probabil pe acolo exista şi un ecran extraplat, invizibil pentru mine; îi puteam zări culorile jucându-i pe chip. Îşi introduse braţul cel bun într-o mânecă analoagă şi degetele flexară. Îmi zâmbi.

— Uneori, mi se adresă, oamenii înţeleg greşit.

Ştiam că rămăsesem locului ca o mongoloidă cu gura căscată, dar eram prea uluită ca măcar să strâng din maxilare. Păianjenul porni către scări.

— Grădinile, zise Bonivard.

— Ce?

— Pe-aici.

Păianjenul se ridică la înălţimea maximă pentru a putea trece prin uşă. Am înghiţit în sec şi l-am urmat. Privindu-l cum cobora treptele abrupte din piatră, n-am putut să nu-mi imaginez scenele spectaculoase pe care le-aş fi putut filma dacă Bonivard nu mi-ar fi distrus microcamera. Erau chestii de mâna-ntâia şi eram singurul reporter pe o rază de zece kilometri. Pe când am ieşit din clădire şi-am trecut prin curtea interioară cu fântână, l-am ajuns din urmă şi am început să merg alături de el.

— Sunt doar reporter, nu? Dacă mor de curiozitate, e vina ta.

Râse.

— Făcut la comandă, bineînţeles. Costă... dar asta nu trebuie să ştii. Mult. Scaunele cu rotile sunt inutile pe scări, totuşi le ţin pentru oaspeţi şi pentru când ies pe afară. Sunt şi-aşa destul de monstruos. Oricum, păianjenul trebuie să rămână aici. Chiar dacă ar putea pleca, imaginează-ţi cum aş arăta plimbându-mă prin oraş cu chestia asta. Într-o oră aş fi subiectul principal pe telecom şi nu pot permite aşa ceva. Pricepi?

Privi în jos spre mine şi am încuviinţat. Întotdeauna încuviinţez când oamenii îmi spun lucruri pe care nu le prea înţeleg. Deşi eram destul de sigură că undeva, pe acolo, exista o ameninţare.

— Cum îl dirijezi?

— Îi spun unde vreau să merg şi mă duce. IA rudimentară: cam tot atât de inteligentă cât o furnică dereglată mental.

Cunoaşte fiecare centimetru din Chillon şi nimic mai mult. Coborîm pe-aici.

Am coborît un palier de trepte din piatră în măruntaiele Chillonului şi am trecut printr-o magazie plină cu pompe, bancuri hidroponice demontate şi saci cu nutritive solubile în apă. După ea, într-o sală de mărimea Sălii de Ospeţe; era sera lui Bonivard.

— Pe vremuri, aici era arsenalul, zise el. Din săbii, pluguri, ştii cum vine chestia. Fasole în loc de gloanţe.

Înşiruite la jumătatea sălii, patru coloane magnifice din piatră susţineau o serie de bolţi ce se intersectau. Spre vest, către lac, patru ferestruici erau dispuse sus în perete. Raze de soare, cu reflexe albăstrui de la undele lacului, cădeau pe răsadurile de sub ferestre. Lumina palidă era asigurată de fluorescente ce atârnau din plafon de lanţuri reglabile.

— Rotaţia culturilor, vorbi Bonivard, pe când îl urmam printre cuvele cu plante. Tomate, fasole verde, ridichi, soia, adzuki, morcovi, pak choi. După aceea dovlecei, vinete, ardei graşi, mazăre, ceapă, broccoli, favas şi mung pentru răsaduri. Sistem de irigaţie subterană prin nisip. Automat. Ia o căpşună alpină.

Degetele păianjenului culeseră o căpşună cât unghia degetului mare dintr-un tufiş bogat. Era, probabil, fructul cel mai dulce pe care îl mâncasem vreodată, deşi puţin acrişor, atât cât să nu te îngreţoşeze.

— Întotdeauna căpşuni. Întotdeauna. Mai ia una.

Căutând printre crenguţe, am speriat o molie albă, grasă. Zbură spre mine, ricoşă din obrazul meu şi se îndreptă spre una din ferestrele deschise. Cu o iuţeală care ar fi uluit o cobră, gheara păianjenului ţiui şi o prinse din zbor. Molia flutura din aripi, în vreme ce braţul se îndoi către Bonivard. Acesta o luă de la păianjen şi o azvârli în gură.

— Proteină, rosti el.

Chicotitul lui dement era însă prea teatral: făcea parte dintr-o reprezentaţie bizară, m-am gândit. Am sperat.

— Hai să-mi vezi florile, spuse.

De-a lungul laturii estice dinspre uscat a arsenalului, din zid ieşeau plăci de rocă vie. Risipite printre ele, se afla o colecţie din cele mai stranii plante pe care le văzusem vreodată. Nici măcar o singură frunză nu crescuse firesc; erau răsucite în mod diferit, sau îngălbenite, sau pătate. Bonivard îmi arătă o margaretă neagră ce mirosea a carne de pui putrezită. O mum cu petale terminate prin ceva asemănător unor mâini scheletice. O orhidee phaleonopsis căreia îi spunea „îngeri sângerând pe băţ".

— Un experiment, zise el. Sunt udate cu apă netratată, direct din lac. Unele mutaţii au ajuns la a zecea generaţie. Eşti prima care le vede.

M-am gândit puţin.

— De ce mi le arăţi?

Când păianjenul se oprea complet, ţiuitul servo-urilor devenea din cocofonie o armonie liniştită. Câteva secunde, Bonivard rămase aşa.

— Nu te interesează?

Deşi privi iute în altă parte, îi mai simţeam singurătatea în încruntătura dezamăgită. Ceva din mine nu putea să nu-i răspundă; un fior care mă surprindea şi dezgusta. Totuşi, am încuviinţat.

— Ba da.

Se lumină la chip.

— Atunci avem vreme şi pentru temniţă, înainte de-a ne întoarce.

Am trecut prin camera de tortură şi Bonivard arătă urme de arsură la baza coloanei ce-i susţinea plafonul.

— I-au legat aici, zise el. Fiare încinse pe tălpile goale. Uite, au zgâriat tencuiala. Cu unghiile. Zâmbi, văzându-mi expresia îngrozită: Mentasasinii Renaşterii.

Temniţa era următoarea, o sală uriaşă, chiar mai mare decât arsenalul. Era pustie.

— În ocnele din Chillon, vechi şi-adânci, rosti Bonivard, sunt şapte stâlpi înalţi ca nişte stânci. Coloane tari şi sure, ca o rază, întemniţată, care mai veghează. O rază ce-a căzut de-a rostogol, printr-o spărtură-a zidului în gol.

— Poezia lui Byron, nu? Începusem să mă satur de toate chestiile astea piezişe. Vrei să-mi zici de ce-o reciţi mereu? Să fiu sinceră, e a dracu' de plictisitoare.

Păru rănit.

— Nu, spuse. Nu cred că vreau să-ţi zic.

Călărind în păianjen, părea că se schimbase. Sau poate că mi se modificase doar perspectiva. Era uşor să compătimeşti pe cineva într-un scaun de invalid, cineva

mai slab, fizic, decât tine. Era greu să-l compătimeşti pe Bonivard când te privea din înălţimea păianjenului. Chiar atunci când lăsa să i se întrevadă vulnerabilitatea emoţională, părea, cumva, mai puternic, tocmai din acest motiv.

Urmă un moment de tăcere tensionată. Păianjenul făcu câţiva paşi ezitanţi prin temniţă, de parcă Bonivard l-ar fi lăsat în derivă. Apoi bărbatul se răsuci din brâu.

— S-ar putea să aibă o legătură cu faptul că sunt nebun.

Am râs.

— Nu eşti nebun. Dumnezeu ştie, poate că, odată, ai avut destule motive s-o iei razna, dar eşti puternic şi-ai supravieţuit.

Nu mă mai puteam opri.

— Nu, Monsieur François de Bonivard, sau cine dracu' eşti, fac pariu că te prefaci. Îţi convine să pari ţicnit, aşa că trăieşti într-un castel ruinat, vorbeşti aiurea şi mănânci gândaci. Dar eşti la fel de sănătos ca şi mine. Poate chiar mai sănătos.

Nu ştiu care dintre noi a rămas mai surprins de izbucnirea mea. Cred că mesajul lui Macmillan mă făcuse îndrăzneaţă; dacă eram sortită pieirii, cel puţin nu mai trebuia să înghit rahat. Bonivard a manevrat păianjenul îndărăt şi l-a ghemuit încetişor, astfel încât ochii noştri erau la acelaşi nivel.

— Cunoşti definiţia inteligenţei artificiale? m-a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Simularea comportării inteligente, astfel încât nu se poate deosebi de cea reală. Acum spune-mi, dacă eu pot simula nebunia atât de bine încât lumea mă consideră nebun, atât de bine încât nici eu însumi nu mai sunt prea sigur, cine poate afirma că nu sunt nebun?

— Eu, am rostit. Apoi m-am aplecat înainte şi l-am sărutat.

Nu ştiu de ce am făcut-o; eram gata să sar de pe fix. Toate regulile jocului se modificaseră şi n-avusesem timp să le descopăr pe cele noi. Mă gândisem, bărbatul ăsta are nevoie să fie sărutat; n-a mai fost sărutat de multă vreme. Şi, deodată, am făcut-o. Poate doar îl tachinam; în viaţa mea nu mai sărutasem pe cineva atât de repulsiv. A fost un gest ridicol, pripit, care i-a ajuns pe partea laterală a nasului. Dacă ar fi încercat să-mi răspundă, probabil că i-aş fi băgat degetele-n ochi şi-aş fi roit-o cu cea mai mare viteză. Dar el n-a încercat să-mi răspundă. A rămas perfect nemişcat, uşor aplecat înspre mine, precum un vlăstar către lumină. Apoi s-a hotărît să surâdă şi am surâs şi eu, şi a trecut.

— Am necazuri. Apreciasem că venise momentul să mă spovedesc. Bătrânele instincte spuneau să mă încred în el.

Brusc, deveni indiferent.

— Toţi avem necazuri.

N-am putut să nu-i remarc braţul distrus tresărind. Îşi dădu seama; mă urmărea permanent.

— O să mor. Un an, poate doi.

Eram ameţită. Vreme de câteva secunde ne atinsesem reciproc şi acum, fără nici un avertisment, între noi se căsca un abis. Inexpresivitatea chipului său avea ceva monstruos, luminat de pâlpâirile listingurilor de pe ecranul din păianjen. Nu-l credeam şi i-am spus-o.

— Citeşte mişcările ochilor, încuviinţă el spre ecran. Parcă nici nu mă auzise. Dacă privesc la o mişcare macro şi clipesc, păianjenul o execută. Fără mâini.

Râsul lui era amar şi servo-urile începură să cânte. Păianjenul reveni la înălţimea lui normală de umblat, de un metru şi jumătate, şi porni către a treia coloană. Pe al treilea ei tambur era săpat „Byron".

— Un fals, zise Bonivard. Deşi în alte părţi există vandalisme comise cu adevărat de Shelly, Dickens, Harriet Beecher Stowe. Byron n-a rămas îndeajuns ca să priceapă exact povestea. Bonivard a fost un aventurier. Nu victima persecuţiilor religioase. Niciodată încătuşat, doar deţinut. Bine hrănit, având dreptul să scrie şi să citească.

— Ca tine.

Ridică din umeri.

— E mult de-atunci, am continuat. De-abia îmi amintesc poemul. Ai vreo copie? Sau poate că mi-l poţi recita?

— Nu te juca cu mine. Avea glasul încordat.

— N-o fac. Într-adevăr, nu-mi dădeam seama cum se deteriorase atât de rapid situaţia. Iartă-mă.

— Django este agitat.
Păianjenul părăsi temniţa.

Nu s-a întâmplat nimic.
Nici un atac al mercenarilor corporaţiei, nici o evadare nocturnă disperată, nici o prăbuşire, explozie, luptă sau ultimatum. Soarele a răsărit şi a apus: valurile au clipocit de zidurile Chillonului, aşa cum făceau de veacuri. La început a fost o tortură să mă adaptez ritmurilor vieţii lumeşti, zilele lente şi nopţile lungi. După aceea s-a înrăutăţit. Faptul că dormeam singură în acelaşi pat blestemat şi serveam mesele regulat la aceeaşi masă blestemată mă călca pe nervi. Nu puteam lucra. Nu puteam decât să mănânc, să moţăi, să-mi fac griji şi să hoinăresc prin castel într-o stare de plictiseală nervoasă. Uneori îl întâlneam pe Django; altă dată pe Bonivard. Dar niciodată pe amândoi simultan. Poate că ei se întâlneau când dormeam; poate că nu mai vorbeau între ei. Django fusese foarte hotărît afirmând că negocierile lor ajunseseră într-un impas, totuşi, nu părea alarmat. În vreme ce eu n-aveam nici urmă de îndoială că ar fi fost în stare să ne lichideze pe amândoi pentru a încasa plata, simţeam că banii în sine nu erau importanţi pentru el. Se gândea la ei aşa cum un atlet se gândeşte la medalie: simbolul unei performanţe deosebite. Părerea mea era că Django era, psihologic, incapabil de-a fi bogat. Dacă avea să trăiască pentru a-şi încasa banii, avea să-i toace fericit până ce trebuia să evolueze din nou. Altă performanţă.

Deci de aceea părea că simte o plăcere perversă în a-l amâna pe Bonivard. Şi de ce nu? Bonivard îl aproviziona cu toate drogurile de care avea nevoie. Telecontactul lui Bonivard putea accesa în biblioteca muzicală din Montreux, de multă vreme o Mecca a jazzului. Django stătea ore întregi în camera lui, ascultând cu volumul dat la nivelul unei rampe de lansare. Uneori până şi zidurile castelului păreau că răsună precum plăcile unui vibrator gigantic. Django avea cam tot ce-şi dorea. Cu excepţia sexului.

— Frumoasă visătoare, trezeşte-te. În decursul dimineţii băuse cine ştie ce otravă şi acum glasul lui era la fel de melodios ca sirena pompierilor. Ascultă-mi cântecul cel dulce.

Ne aflam în cămăruţa pe care cuburile o denumeau visterie. Dăduse de mult timp faliment; goală, cu excepţia sfărâmăturilor căzute din consolele fisurate şi izul rece al pietrei umede. Nu eram singuri; păianjenul lui Bonivard ne urmărise toată dimineaţa.

— Ia-o-n mână, Django, am spus.

Îşi goli paharul.

— E doar un cântec de dragoste, Ochi. Toţi avem nevoie de dragoste. Se răsuci către păianjen: Să-l întrebăm pe schilod; probabil că trage cu-ochiu. Ce zici, omu-păianjen? Le ştiu la cântat?

Păianjenul încremeni.

— Hei, François! Te uiţi, amice?

Azvârli paharul din plastic spre păianjen, dar nu-l nimeri. Într-adevăr, Django era sonat. În ochii lui exista o sclipire chimică, îndeajuns de luminoasă pentru a citi la lumina ei.

— Îţi place să tragi cu ochiu'? Doctorii ţi-au lăsat o sulică să te joci când te uiţi la alţii?

M-am întors dezgustată.

— Dacă pui mâna pe mine, Django, îţi fac coaiele chisăliţă şi ţi le vâr pe gât.

Rânji.

— Ţine-o aşa, Ochi. Îmi plac gagicile dure.

Păianjenul culese paharul şi-l puse în interiorul corpului său, alături de alte obiecte ale lui Django. M-am năpustit afară în corpul de gardă al Chillonului şi-am început să urc treptele tocite. Îi puteam auzi pe Django şi păianjen urmându-mă. Bonivard îl prevenise pe Django că păianjenul avea să-l urmeze dacă continua să împrăştie obiectele din castel. Algoritmii lui vizuali aveau dificultăţi în a recunoaşte lucruri care nu se găseau la locul lor. În harta Chillonului, memorată de el, fiecare obiect avea o poziţie precisă; orice lucru aflat nejustificabil în altă parte avea tendinţa de-a deveni invizibil. Când Django începuse un joc răutăcios de-a întinde capcane-obstacole pentru păianjen, acesta răspunsese culegându-le din urma lui aidoma unei bunici tipicare, obsedată de ordine.

După spusele lui Ego, primul care-mi arătase cum să pătrund în foişorul colbuit,

vârful acestuia se înălţa la douăzeci şi şapte de metri deasupra curţii. De la înălţimea aceea, Chillonul aducea cu o uriaşă corabie din piatră, ancorată. Spre vest şi nord, întinderea albastră a lacului Geneva era împestriţată de ocazionalele bancuri de alge luminescente roş-portocalii. Spre sud şi est se înălţau Alpii Bernezi. Mă duceam pentru a evada în vârful foişorului, deşi deseori rămâneam privind autostrada înaltă, paralelă cu ţărmul, căutând semnele unor mişcări de trupe.

— Prea multă muncă, gâfâi Django, pentru o privelişte nasoală. Se împletici până lângă mine, la una din ferestrele nordice: Deşi este un loc intim. Încercă să mă facă să-l privesc: Care-i treaba, Ochi?

Păianjenul sosi. L-am ignorat pe Django.

Am privit în jos, la prova năruită a navei din piatră. Cu ani în urmă, o explozie smulsese o bucată din zidul de apărare nord-estic şi dărâmase unul dintre turnurile de apărare din secolul al treisprezecelea, lăsând doar un ciot carbonizat. Lângă el se aflau ruinele dezgolite ale capelei, care era în legătură cu apartamentul personal al lui Bonivard. Aceea era singura parte a Chillonului unde ni se interzicea accesul. Habar n-aveam dacă ascundea ceva acolo, sau dacă fereala făcea parte din tragica poză Byroniană pe care continua s-o afişeze. Poate că, pur şi simplu, avea nevoie de un loc unde să fie singur.

— Trebuie să fi cântat în Montreux, spuse Django.

Am privit dincolo de golf, spre orăşelul trist.

— Cine?

— Django Reinhardt. Marele jazzman ţigan. Omul meu. Suspină: Uneori, când îl ascult, mi se pare că-mi vorbeşte prin ghitară!?

— Şi ce-ţi zice? Să cumperi acţiuni IBM?

Păru că nu mă aude, parcă transpus în vis. Sau poate că suferea de lipsă de oxigen după asscensiune.

— Oh, nu ştiu. Felul cum o zice, pe lângă ritm. Parcă spune: nu te gândi, fă-o. Improvizează, ştii? Mai bine s-o beleşti decât să fii previzibil.

— Sunt impresionată. Nu ştiam că eşti filozof, Django.

— Poate că nu ştii multe. Din greşeală împinse o piatră dizlocată din pervazul ferestrei şi păru surprins când aceasta căzu în curtea de dedesubt. Faci cioace, pretinzând că eşti mai bună ca mine, da' nu uita, tu te ţii după mine. Dacă eu-s şobolanul de-aici, tu eşti un purice pe curu' meu, fetiţă. Un parazit nenorocit.

Pălise şi se prinse de zid ca să rămână în picioare.

— Poate că-l meriţi pe schilod. Uită-te la mine! Sunt viu – voi doi trageţi cu ochii la mine şi vă doriţi...

Apoi l-am prins, când leşină.

— Zidurile sunt peste tot, zise Bonivard. Limite.

M-am trezit culegând absentă fasole de pe un arac, deşi n-o doream.

— Nu eşti nici îndeajuns de deştept, nici îndeajuns de bogat. Oboseşti. Mori.

I-am întins păstaia.

— Unora le place să pretindă c-au evadat. Că sunt liberi. Muşcă din păstaie: Dar nu există scăpare. Trebuie să găseşti o modalitate de-a trăi între ziduri. Arătă spre culturile din bazine; n-am fost sigură dacă le lucrase cu braţul lui sau al păianjenului. Şi dup-aia ei nu mai contează. Mai muşcă o dată şi adăugă: Cel puţin, asta-i teoria.

— Poate că nu contează pentru tine. Însă zidurile astea, aparte, încep să mă strângă. Eu trebuie să ies, Bonivard. Nu mai pot aştepta ca tu şi Django să încheiaţi târgul. Locu-ăsta mă înebuneşte. Nu poţi vedea?

— Poate doar crezi că înebuneşti. Zâmbi. Şi eu am fost ca tine. De fapt, ca el. Arătă spre tavan. În direcţia lui Django. M-au văzut în grădina lor electronică şi m-au cules din ea, aşa cum eu aş culege un gândac. M-au strivit şi m-au azvârlit.

— Dar n-ai murit.

— Nu. Clătină din cap. Nu încă.

— Cine zice c-o să mori?

— Eu. Mai multe nu trebuie să ştii. Cred că-i părea rău că-mi spusese. Pleacă oricând vrei. Nu te opreşte nimeni.

— Ştii că nu pot. Am nevoie de aju-

tor. Dacă mă prind, următorul eşti tu. De data asta o să te strivească până mori.

— Deja sunt pe jumătate mort. Îşi privi partea stângă. Câteodată îmi pare rău că n-au terminat treaba. N-au făcut ce trebuia. Ştii *Candide* al lui Voltaire? *„Il faut cultiver notre jardin."* Trebuie să ne cultivăm grădina.

— Vorbeşte clar, fir-ar a dracu'!

— Grădina lui Voltaire era în Geneva. Pe strada cu nivel zero.

Toca-toca-toc.

Aveam migrene de câteva zile, dar aceasta era cea mai acută. De fiecare dată când talpa din cauciuc al lui Ego lovea podeaua sălii de ospeţe, ceva îmi bubuia în interiorul ţestei. Mă simţeam de parcă îmi plesnea creierul.

— Pleacă de lângă mine.

— Am fost trimis pentru a demonstra acţiunea independentă, rosti cu glas plăcut. Înţeleg că nu credeţi în inteligenţa artificială.

— Nu-mi pasă. Mi-e rău.

— V-aţi gândit să vă retrageţi în cameră?

— M-am săturat de cameră! M-am săturat de voi! De nenorocitu-ăsta de castel.

Toca-toca.

— Bonivard este mort.

— Ce?!

— François Bonivard a murit în 1570.

Am simţit un fiór de excitare pe care migrena l-a transformat instantaneu în durere. Ce-mi trebuia, de fapt, era să fiu depozitată la loc uscat şi ferit de lumină pentru vreo şase săptămâni. În loc de aşa ceva, am redevenit un reporter adevărat şi am pus următoarea întrebare, deşi până şi glasul îmi părea că-mi scârţâie pe dinţi precum unghiile pe o tablă de scris.

— Atunci cine este... bărbatul... care-şi spune Bonivard?

Toc.

Am început iarăşi.

— Cine...

— Carl Pfneudl.

Am aşteptat cât am putut de mult.

— Cine dracu' e Carl Pfneudl?

— Asta-i tot ce pot spune. Cubul ţopăia cu o jumătate de metru mai sus decât de obicei.

— Dar...

— Demonstrarea de acţiune independentă prin violarea unor instrucţiuni specifice.

Mi-am dat seama că clipeam la unison cu ţopăiturile lui. Dar în zadar.

— Dacă ar fi ştiut, urmă cubul, ar fi interzis acţiunea şi aş fi fost nevoit să inventez altă demonstraţie. A fost o problemă dificilă. Ştiţi unde este Django?

— Da. Nu. Ascultă: nu-i spune lui Django, înţelegi? Îţi ordon să nu-i spui lui Django. Sau să-i pomeneşti lui Bonivard de conversaţia asta. Îmi înţelegi ordinul?

— Înţeleg, replică Ego. Cu toate acestea, pot apărea întorsături dincolo de...

În clipa aceea am cedat. Am ţâşnit din scaun şi am lovit cu umărul în faţa cu trei puncte a lui Ego. Cubul a căzut zdravăn pe podeaua sălii. Cu piciorul pistonându-i inutil, s-a învârtit pe o faţă. Apoi a început să zbiere. M-am prăbuşit în genunchi, convinsă că sunetul îmi lichefia nucleul cochelar. Mi-am apăsat palmele pe urechi pentru a-mi opri creierii să se scurgă afară.

Id, chemat de apelurile disperate ale lui Ego, sosi primul. De cum intră în sală, Ego amuţi şi încetă să se mai zbată. Id tocmai se îndrepta spre el, când apăru Django. În urma lui intră Bonivard, în păianjen. Id ţopăia pe loc, lângă tovarăşul lui, aşteptând instrucţiuni.

— De ce două cuburi? Bonivard îl ocoli pe Django şi-mi întinse braţul – propriul lui braţ, ajutându-mă. Era pentru prima dată că-l ţineam de mână. E redundant, adăugă el.

Id sări foarte înalt şi ateriză pe talpa din cauciuc a lui Ego. Acesta se rostogoli prin aer ca un obiect de jonglerie, cu girostabilizatoarele tânguindu-se şi căzu – în picior – cu un *toc* mulţumitor.

— Pentru asta m-aţi sculat? Django ieşi dezgustat.

Bonivard tot nu-mi dăduse drumul.

— Cum s-a întâmplat?

— O eroare de apreciere, răspunse cubul.

Nu mai visasem de ani de zile. Când eram copil, visele mele mă înspăimântau întotdeauna. Îl deşteptam pe tata cu zbieretele. Tata venea la mine în cameră, un încruntat purtător de alinare. Clipea la mine, îmi punea mâna pe obraz şi-mi spunea că totu-i în regulă. Niciodată nu purta pijama. După ce începusem să merg la şcoală, uram să-l văd gol, trupul lui alb despărţind întunericul din odaie. Bănuiesc că de aceea am încetat să mai visez.

Însă l-am visat pe Bonivard. Am visat că-şi călărea păianjenul şi intra în camera mea. Era gol. Am visat că atingeam ţesutul alb, cicatrizat, ce-i acoperea cioturile şi pliul cateterizat unde avusese cândva organele genitale. Spre oroarea mea, nu eram deloc îngrozită.

Uşa lui Django era întredeschisă. Am ciocănit şi, fără să aştept un răspuns, am intrat. Până atunci nu mai fusesem la el; mirarea ca după reflux. Pe pervazul ferestrei câteva legume putrezeau într-un castron. Patul nu fusese făcut de la venirea noastră şi hainele erau împrăştiate, de parcă Django fusese dezbrăcat de o tornadă. Stătea, numai cu chiloţii pe el, cu căştile la urechi, lucrând în faţa unei mese cu tăblie din marmură. În jurul calculatorului-brăţară, conectat la un monitor extraplat şi un deck, erau aranjate în rânduri regulate cipuri de memorie albe, de zece gigabyte. Privind codurile defilând pe ecran, răpăia cu degetele pe marmura neagră.

— D-a-a-a, *vreau* să fiu *asta* – haide, fă-o, *Satchmo*, murmura el cu o voce cântată, când *măr*-şăluiesc *sfin*-ţii!

Probabil simţise că nu mai era sigur; se răsuci în scaun şi se încruntă spre mine. În aceeaşi clipă, izbi fără să se uite o tastă şi ecranul deveni gol. Apoi îşi scoase căştile.

— Ce-i? am întrebat, arătând cipurile.

— Mda, îşi trecu degetele prin păr. Crede că-i o inteligenţă artificială. După aceea zâmbi, de parcă tocmai se hotărîse să aibă încredere în mine: Încă nu ştiu. Interesant. E greu de spart un program proiectat pentru o structură bazică, dacă n-ai la îndemână decât nişte rahaturi de scule. Dac-aş fi putut, m-aş fi băgat pe echipamentul greu al lui Bonivard. Aşa însă doar fac cópii.

— Faci cópii? El ştie?

— Şi ce-mi pasă?

Am apucat o pereche de pantaloni albi, murdari, de pe podea, şi i-am azvârlit spre el.

— Mai rămân dacă te-mbraci.

A început să-şi tragă pantalonii.

— Bun venit în sala de tortură Bernană, circa 1652, rosti imitând prost un robot.

— Credeam că sala de tortură era în temniţă.

— Când ai două, nu ţii clientul s-aştepte. Înclină un pahar din plastic de pe masă, îl adulmecă bănuitor, apoi sorbi prudent: Un aperitiv, ceva?

Eram cât pe-aci să mă aşez pe pat. M-am oprit în ultimul moment.

— Ai auzit vreodată de unul, Carl Pfneudl?

— Nodul? Sigur: unu' din babani. Se zice că el a organizat jula de la SoftCell. A făcut la bani de putea să cumpere Wisconsin-ul. Îns-a terminat-o nasol.

Brusc, nu mai voiam să aud.

— Deci e mort.

— Ca un dinozaur. Pân-la urmă l-au prins mentasasinii. Au făcut şi-un video mişto: el era vedeta. Au inundat reţelele operatorilor cu el şi i-au zis descurajare. Da-ţi dădeai seama că se distrau din plin.

— La dracu'. M-am aşezat pe pat şi i-am spus ce-mi zisese Ego.

Django ascultă aparent indiferent, dar îl cunoşteam de-acum destul de bine ca să citesc semnele. Bănuiala mea era că WISEGUY era mult mai mult decât „interesant". De asta Django nici n-o mai trăgea pe narcotice – trebuia să fie treaz pentru nişte operaţii riscante. Iar dacă Bonivard era Pfneudl, asta făcea şi mai credibilă ipoteza că WISEGUY era o IA adevărată.

— Mie Nodul mi se părea mort de-a binelea, clătină el neîncrezător din cap. Ce-am văzut era un cadavru pe care trebuia să-l iei cu făraşu' şi să-l îngropi într-o găleată.

— Video-sintetizatoare.

— Bineînţeles. Totuşi, era mai ieftin s-o facă pe bune – şi aveau şi motive. Auzi, poate că cubul minţea. În felul ăsta încerca să-şi arate inteligenţa. Vechiul sofism Turing: dacă poţi păcăli o altă inteligenţă timp de o oră, înseamnă că eşti inteligent. O grămadă de programe proaste de tot pot juca jocu-ăsta, Ochi. Există un singur test care-nseamnă ceva: poate IA al tău să se amestece printre cele două miliarde de cerebele de pe planetă fără să se dea de gol? Păi, lasă cubu-ăla în Manhattan şi-o să fie bucăţi până joi.

— Atunci, cine-i Bonivard?

Django căscă.

— Ce contează?

Uşa camerei mele era întredeschisă, aşa încât l-am putut auzi pe păianjen zumzăind, când trecu pe acolo.

— Bonivard!

Păianjenul pătrunse în odaie, aproape umplând-o. Am izbutit totuşi să mă strecor pe lângă el şi să apăs butonul de amprentă de pe uşă, zăvorând-o.

— Nu-ţi face griji cu Django. Bonivard părea amuzat. E ocupat, prea ocupat.

Nu voiam să ridic privirea ca să-l privesc şi nici să-i cer să se aplece. Aş fi putut sta pe pat, doar că, atunci, o părticică a mea ar fi aşteptat sosirea tatii ca să zbiere. De aceea am mers la fereastra înaltă şi m-am cocoţat pe un balcon şubred din lemn pe care l-ar fi putut doborî şi o briză. Vântul dinspre lac era răcoros. Dedesubtul meu, stâncile păreau nişte dinţi sparţi.

— Ai grijă, zise Bonivard. Poţi deveni îngeraş.

— Eşti Carl Pfneudl?

Opri complet păianjenul.

— De unde ai auzit numele ăsta?

I-am povestit demonstraţia lui Ego. Spusele lui Django.

— Tu eşti? am repetat.

— Dacă sunt, se schimbă treaba, nu-i aşa? Era sarcastic, dar nu eram sigură dacă-şi bătea joc de mine sau chiar de el. E mai zemoasă, cum zici tu. Bombă. Înseamnă bani. Publicitate. Avansare. Dar bombele sunt luxuri costisitoare. Oftă: Fă o ofertă.

Am scuturat din cap.

— Nici vorbă. Nu mai lucrez pentru Infoline. Probabil n-o să mai lucrez niciodată. I-am povestit totul: mesajul meu, posibilitatea de-a ne fi trădat poziţia, despre Macmillan care-mi dăduse papucii. I-am explicat cum încercasem şi mai înainte să-i povestesc totul. Habar n-am câte din astea le cunoştea deja – poate pe toate. Dar asta nu m-a oprit: eram în transa spovedaniei. I-am spus că Django făcea cópii după WISEGUY. I-am spus până şi faptul că-l visasem. Totul a erupt şi l-am lăsat să iasă. Ştiam că eu eram reporterul, că nu trebuie să zic nimic, să storc totul de la el. Însă nimic nu era aşa cum ar fi trebuit.

Când am terminat, m-a privit cu o expresie absolut indescifrabilă. Braţul distrus îi tremura ca o frunză moartă în vânt.

— Voiam să fiu Carl Pfneudl, rosti. Cândva. Dar Carl Pfneudl e mort. Execuţie publică. Acum sunt Bonivard. Prizonierul din Chillon.

— Ştiai cine sunt, i-am spus. Tu m-ai adus aici. De ce?

Continua să se holbeze, de parcă de-abia mă putea distinge.

— Carl Pfneudl era un tip arogant. Genul de om care ştia că putea obţine orice doreşte. Ca Django. Dacă te-ar fi dorit, ar fi găsit o cale.

— Django n-o să m-aibă niciodată. M-am aplecat înainte. Îmi venea să-l apuc pe Bonivard, să-l zgâlţâi şi să-l trezesc la realitate. Nu sunt un nenorocit de hard pe care-l poţi fura, un program cu care să operezi?

— Poate că asta-i, încuviinţă el. Am stat singur... prea mult. Te-am văzut pe telecom. Erai dură. Riscai, dar nu te prefăceai că nu ţi-e frică. Erai mai interesantă decât punkiştii pe care-i filmai. De genul lui Django. Fraieri gen Carl Pfneudl. Erai o persoană întreagă: nu-ţi lipsea nimic.

Am inspirat adânc.

— Poţi face dragoste, Bonivard?

La început nu reacţionă. Apoi colţurile gurii i se înălţară: un zâmbet amar.

— Asta ţi-e oferta?

— Vrei o ofertă? Am scuipat pe podea în faţa lui. Dacă Pfneudl e mort, perfect,

sunt mulţumită. Acum te mai întreb încă o dată: te poţi culca cu mine?

— O întrebare crudă. O întrebare de reporter.

Nu i-am răspuns.

— Nu vreau nenorocita ta de milă. Scaunul păianjenului se lăsă jos de tot, iar el se întinse în toată jalnica lui lungime: Priveşte-mă! Sunt un monstru. Ştiu ce vezi.

Am lunecat de pe pervaz, aterizând uşor pe podea.

— Poate că vreau un monstru.

Cred că l-am şocat. Cred că o parte a lui spera că voi minţi, că-i voi spune că nu era hidos. Dar asta era problema lui.

L-am decuplat din păianjen şi l-am ridicat. Niciodată nu-mi purtasem amantul în braţe. El mi-a arătat cum să deconectez flanşa bionică; mi-a spus că după două ore trebuia să se re-cupleze.

Într-un fel, aducea cu visul meu. Ţesutul cicatrizat era alb, da. Însă...

— Termofibră, mi-a explicat. Ticsită de senzori.

Îi putea controla forma. O dilata şi contracta.

— Conectată la toate locurile corecte din creierul meu.

Am fost dezgustată. Am fost fascinată. Era perfect rece.

— Răspunsul este da, rosti el.

Era ora prânzului. Pe masa din sala de ospeţe, Django făcuse un cerc din tomate.

— Gata, spuse Bonivard.

Django fluiera în vreme ce se îndepărta spre latura opusă a mesei pentru a-şi lansa lovitura. Azvârli din unghia degetului mare şi roşia pe care o ţinuse acolo căzu în cerc.

— Bine.

Bonivard zvârli un paşaport Swiss Volksbank pe masă, împrăştiind jocul lui Django.

— Pleci. Ia-l dacă vrei.

Django se îndreptă. M-am întrebat dacă Bonivard ştia că era înarmat.

— Deci, plec. Ridică paşaportul: Înainte nu erau două de-astea?

— Ai făcut cópii după WISEGUY. Bonivard ridică un fişic de cipuri de memorie albe din interiorul păianjenului: Mulţumesc.

— Frumuşică cacialma. Django se relaxase puţin. Atâta că ştiu că procedura mea de copiere era sigură.

Zâmbi. Se destinse.

— Chiar dac-aia e o copie, nu-i bună pentru tine. Am recodificat-o, om-păianjen. Codurile blindate sunt specialitatea mea. Ai avea nevoie de *ani* de timp de calculator să operezi.

— Oricum pleci. Bonivard era tot atât de vesel cât un zid de ciment. Cred că ştiam de ce negocierile lor nu avuseseră succes – n-avuseseră niciodată vreo şansă. Bonivard avea aceeaşi ură pentru Django pe care o are un dragoman când se priveşte în oglindă, după borul de dimineaţă. Django nu recunoştea această ură; avea sensibilitatea unei cărămizi.

— Ce s-a-ntâmplat, omu-păianjen? Ţi-au bătut mentasasinii la uşă?

— Eşti bun, răspunse Bonivard. Păcat să se irosească un talent ca al tău. Era o evadare perfectă, Django; te pierduseră complet. Aveai nevoie de un pic de chirurgie, de-o identitate nouă... Dar astea nu-s probleme.

— Nu-s probleme? am exclamat. Sunt obişnuită să fiu eu.

— Poate că nu mi-ar părea rău să pierd faţa asta, îşi frecă bărbia Django.

— Singurul motiv pentru care am tărăgănat atât, continuă Bonivard, este că-l aşteptam pe WISEGUY.

— Îmi iau copiile mele.

— Da. Şi-o să le plasezi. Multe. Ieftin şi rapid. Deoarece ţi-au pierdut urma, mentasasinii aşteaptă să vadă unde apare WISEGUY. Să încerce să ajungă pe fir până la tine. Ideea ta este să-l bagi peste tot. Să-l arunci pe reţeaua operatorilor. Să supraîncarci programele de căutare şi mentasasinii vor fi prea ocupaţi să te mai deranjeze.

Django zâmbea şi încuviinţa, precum un copil învăţând de la un înţelept.

— Îmi place. Vechiul Django iese acoperit de glorie. Noul Django intră acoperit de bani.

— Îndreptându-se probabil spre cipurile de istorie. Sarcasmul lui Bonivard era inutil: Marele umanist. Salvatorul secolului

douăzeci şi unu.

Entuziasmul lui Django părea să-l fi obosit.

— Marea temniţă, jegule.

Django era prea plin de propriile sale idei ca să asculte. Ţâşni din scaun şi începu să se plimbe prin sală.

— O nouă identitate. Hei, Ochi, ce zici de „Dizzy"? Mi-aş zice „Contele", da' există un conte adevărat – de Lichtenstein sau cam aşa ceva – în meserie. Poate Diz. Da.

— Ia-o-n mână, Django.

Nu-mi plăcea deloc; nu eram pentru dispariţii.

— Poate că nu eşti chiar aşa soni pe cât te prefaci, Frankie. În glasul lui Django se simţea admiraţia vădită. Nu-ţi fă griji, secretul e-n siguranţă. Nu suflu-o vorbă despre hogeacu-ăsta. Sau despre Nodul. Onoarea hoţilor, nu? Fără supărare. Avu tupeul să-i întindă mâna.

— Fără nimic. Bonivard se trase înapoi. Dar, probabil, o să mori înainte de-a pricepe asta.

Mânia fulgeră peste chipul lui Django, dar numai trecător. Înălţă din umeri şi se răsuci spre mine.

— Tu ce zici, Ochi? Dulcele miros al banilor, sau duhoarea mucegajului?

— La revedere, Django. Bonivard flutură din braţul sănătos.

N-aveam nevoie de ajutorul lui ca să mă scape de Django. Eram destul de sictirită ca să-i dau dracu' pe amândoi. Totuşi, n-am făcut-o. Poate că instinctele reporterului continuau să funcţioneze, deşi nu mai aveau nici un rost. I-am aruncat lui Django o privire care putea îngheţa până şi vodca. Până şi el o putea pricepe.

Ridică paşaportul şi-l răsfoi cu degetul mijlociu.

— Ţi-am spus, cândva, Ochi. Nu eşti aşa deşteaptă pe cât te crezi. Flic. Aşa că stai cu el şi putrezeşte, căţea. N-am nevoie de tine. Flic. N-am nevoie de nimeni.

Ceea ce era perfect adevărat.

După ce plecă, Bonivard şi cu mine am rămas nemişcaţi. Fără să ne privim. Sala era scufundată în tăcere. Cred că aştepta să spun ceva. Eu n-aveam nimic de spus.

În cele din urmă, păianjenul se ridică.

— Vino în apartamentul meu, zise Bonivard. E ceva ce trebuie să vezi.

Locuia în apartamentul rezervat cândva ducilor de Savoia. Fusese devastat în decursul tulburărilor; în dormitor, o gaură ce se căsca în perete fusese astupată cu sticlă, permiţând să se vadă dărâmăturile şi peretele castelului înegrit de foc. Am trecut printr-o ecluză de aer într-o odaie cu climatul controlat, căreia îi spunea „atelier". Înăuntru exista mai multă capacitate de calcul decât în toată Portugalia. Jumătate din spaţiu era umplut cu ultimul Cray, un multiprocesor despre care pretindea că putea executa un trilion de operaţii pe secundă.

— Echivalentul electronic al unui creier omenesc, spuse Bonivard.

Se transformase în vreme ce-şi admira echipamentele hard: o fărâmă dintr-o personalitate abandonată răzbătea la suprafaţă. Mi-am dat seama că acesta era singurul loc din castel unde prizonierul cel nebun din Chillon nu deţinea control complet.

— Conduce păianjenul, deşi asta-i ca şi cum ai utiliza o uzină de fuziune pentru alimentarea unui prăjitor de pâine. N-a existat niciodată un soft care să se poată folosi cum se cuvine de puterea calculatorului.

— Până la WISEGUY, am spus.

Pentru un minut, am crezut că nu m-auzise.

— Sparge codificarea lui Django într-o săptămână. Păianjenul se ghemui, aproape atingând podeaua cu burta. WISEGUY este un pachet de programe diferite care schimbă între ele informaţii. Sistem vizual, planificator, analizor gramatical. Nu numai că are acces la nişte memorii colosale, dar înţelege ceea ce-şi aminteşte. Învaţă din experienţă. Păianjenul se oprise din zumzăit. Ce-i uluitor este că atunci când îl treci dintr-o configuraţie hard în alta, analizează capacităţile noului sistem şi începe să le utilizeze fără nici o intervenţie umană. Ecranul plat din interiorul păianjenului se stinse: decuplase energia robotului. Totuşi, nu-i IA adevărată.

— Nu?

Scutură din cap.

— Nicăieri euristica nu-i bună. E cea mai avansată de până acum, dar tot îi trebuie un om în buclă să facă ceva cu

adevărat deosebit. Dă-mi casca.

Casca era o sferă mare din pastic galben ce avea să-i acopere complet capul. La bază era decupată după forma umerilor. M-am uitat înăuntru şi am văzut o mulţime de sonde cerebrale; păreau o pernuţă cu ace de cusut.

— Uşurel, zise Bonivard.

Era cuplată printr-un fir de un panou din Cray.

L-am ajutat să şi-o pună pe cap şi să lege curelele ce-i treceau pe sub umeri. Am auzit un „Mulţumesc" înăbuşit. Apoi, nimic, vreme de câteva minute.

Ecluza şuieră; m-am întors. Dacă aş fi fost genul isteric, acela ar fi fost momentul. Yellowbaby zâmbi şi întinse braţele spre mine.

Am făcut doi paşi iuţi către el, unul ezitant, apoi m-am oprit. Nu era Babe. Într-adevăr, semăna cu el, îndeajuns să-i fie fratele mai tânăr sau vărul primar – chestia e că, de fapt, oricum nu ştiam cum arăta Yellowbaby. Fusese de atâtea ori la plastici, încât avea o rezervare permanentă în OR. Fusese un cameleon, urmând ultimul stil de frumuseţe masculină aşa cum unii urmează moda de la Paris. Noul venit avea acelaşi păr blond-lămâie, tuns în aceeaşi creastă lată conservatoare, ochii albaştri-Caraibe, pometţii unui baronet şi culoarea *café au lait*. Însă gâtul era prea scurt, trunchiul prea lung. Nu era Yellowbaby.

Noul venit lăsă braţele pe lângă corp. Zâmbetul rămase.

— Bună, Wynne. De mult aşteptam să te cunosc.

— Cine eşti?

— Tu cine vrei să fiu? Traversă odaia până lâng Bonivard, desfăcu casca, o scoase şi o aşeză pe suportul ei de lângă Cray. Şi încremeni ca un cadavru de patru ore.

Bonivard clipi înaintea luminii.

— Ce crezi?

— Un surogat? O telecomnadă mai aparte.

— Aparte, da. Poate gusta, mirosi. Când senzorii lui te ating, o simt.

De multă vreme telecomul făcuse gălăgie în legătură cu apariţia tehnologiei de surogat. Problema era că dirijarea blestemăţiilor alea era treaba ce mai dură care se făcuse vreodată. Cineva afirma că semăna cu încercarea de-a juca şah orb în vreme ce te lupţi cu un aligator. După zece minute la aparat, trebuiau să cureţe cadavrele de pe duşumea.

— Cât timp îl poţi ţine în funcţiune? am întrebat.

— Ore. WISEGUY face toată treaba. Eu doar gândesc. Şi nu contează dacă-i modelul ăsta, păianjenul, un tanc robot ori un satelit ucigaş.

— Armata viitorului. Am încuviinţat: De-asta înebuniseră securiştii.

— Django va deveni un erou. Peste tot, cu excepţia Statelor Unite. Dacă lumea capătă WISEGUY, balanţa puterilor nu se schimbă. Şi dacă în Washington mai există cineva cu un rest de creieri, ar trebui să fie mulţumiţi. WISEGUY e genul de armă pe care sau o foloseşti, sau o pierzi. Mai bine s-o aibă imamii, decât să invadezi Teheranul şi să rişti un schimb nuclear. Cuplă energia păianjenului. Şi gândeşte-te la aplicaţiile pentru explorările spaţiale şi oceanice. Medii cu condiţii grele...

— Gândeşte-te la handicapaţi, am rostit cu amărăciune. Eu îmi pierd libertatea. Tu ţi-o câştigi. Ştiai că reportajul avea să fie prea periculos pentru Infoline. Mi-am tras singură o palmă; cât de fraieră fusesem! L-ai plătit pe Yellowbaby să mă aducă aici. Ca pe o nenorocită de sclavă.

— Habar n-avea cât de important era WISEGUY şi că Wynne Coge urma să rămnă aici. El n-avea instrucţiunile; eu le aveam.

Cel puţin nu încerca să-şi ascundă vinovăţia. Nu era mare lucru, totuşi era ceva.

— Vrei să pleci, continuă, fără să îndrăznească să mă privească în ochi. Nu te-nvinuiesc. Am aranjat totul. Celălalt paşaport bancar e deja completat cu noua ta identitate.

— Dă-o-n mă-sa! M-am apropiat de surogat şi i-am pipăit mâna. Pielea era călduţă, îndeajuns de umedă ca să te păcălească. Şi, de fapt, pentru ce-ţi trebuie păpuşa asta?

— Mentasasinii m-au lăsat să vin aici să mor. Fără explicaţii. Nu mi-au confiscat conturile bancare. Nu m-au oprit să consult orice doctor voiam. Pur şi simplu,

m-au lăsat să plec. Probabil făcea parte din tortură. căzusem pe gânduri. Am decis să nu joc după muzica lor, să le-o trag, chiar dacă ajungeam înapoi în laboratorul lor. Dar nu o lovitură la-ntâmplare. Voiam să le fac rău şi-n acelaşi timp să câştig ceva. Am făcut câteva operaţii şi-am aflat de WISEGUY.

— Poate că asta şi voiau. Şi IBM-ul l-a lăsat pe Django să-l fure.

— M-am gândit şi eu la asta. Bonivard îşi trecu degetele prin părul castaniu, rărit. Că s-au folosit de mine şi de nişte golani de operatori ca să provoace o scurgere, dorită în mod secret. Războiul este o afacere murdară. Oftă: Nu-mi mai pasă. Îl am pe WISEGUY. După cum zici, libertatea mea. Voiam surogatul ca să pot fi iarăşi cu oamenii. Scăpat de priviri, de compătimiri. Libertatea de-a fi normal.

— Dar nu eşti normal, Bonivard. Eşti cine eşti, pentru că te-au nenorocit şi suferi. Convieţuirea cu această stare te face puternic.

Pentru o clipă păru lezat, de parcă n-aş fi avut dreptul să-i amintesc de propriile mutilări. Apoi mânia se preschimbă în tristeţe.

— Poate că ai dreptate, spuse. Poate că trupul ăsta este o parte a temniţei. Dar nu mai pot continua singur. Sau, voi înebuni. Atunci mă privi, o jumătate de bărbat cuplat de un păianjen-robot: Nu vreau să pleci, Wynne. Te iubesc.

N-am ştiut ce să-i răspund. Era un operator de geniu, obscen de bogat. Mutilarea lui nu mă mai deranja; de fapt, constituia o parte din atracţie. Însă habar n-avea cine eram eu. Dând surogatului aspectul lui Babe, făcuse un banc prost. Şi fusese atât de patetic de mândru de proteza lui din termofibră, când făcusem dragoste, de parcă o sulă magică era tot ce trebuia pentru a face un amant neobosit dintr-un olog. Nu cunoştea propriile mele mutilări psihologice, poate mai puţin evidente, însă nu mai puţin împovărătoare. Cum puteam rămâne cu el, când niciodată până atunci nu rămăsesem undeva? Problema era că el nu era doar îndrăgostit, era lipsit de ajutor.

— Doctorii sunt aproape siguri, Wynne. Cel mult doi ani...

— Bonivard!

— ...cel mult. Până atunci furtul lui WISEGUY o să fie o chestie veche. Poţi redeveni Wynne Cage, oricine doreşti să fii. Şi, desigur, ăsta va fi al tău.

— Termină, Bonivard. Nu mai spune nimic.

Îmi dădeam seama că mai avea multe de zis; mult prea multe. Dar când tăcea, mă domoleam.

— Credeam că nu vrei caritate.

— Am minţit, râse Bonivard.

De el însuşi.

Atunci a trebuit să ies; am trecut prin ecluză, înapoi în dormitor. Voiam să nu mă opresc; îmi simţeam nervii furnicând sub impulsul de-a fugi. Dar trecuse multă vreme de când cineva îmi spusese că mă iubea şi era adevărat. Era un bărbat inteligent; poate că ar fi putut învăţa ce-mi trebuia. Poate că amândoi puteam învăţa. Nu conturi de bănci elveţiene sau prim-planuri de senzaţie.

Eram de prea multă vreme pe drumuri, lunecasem sub cearşafuri cu prea mulţi golani ca Babe fără să simt absolut nimic. Cel puţin, Bonivard mă făcuse să simt *ceva*. Poate că era dragoste. Poate. Era gata să mă lase să plec, să sufere pentru ca eu să fiu fericită. Nu ştiusem că valoram atâta. M-am rezemat de zid, atingând stânca rece. Ceva ce spusese Django – tocmai el – îmi rămăsese întipărit în minte. Nu gândi, fă-o. Improvizează.

Ieşi din atelier, purtat de păianjen. Cred că a rămas surprins văzându-mă.

— M-am împrietenit cu lanţurile, rosti, o vieţuire atât de lungă ne face ceea ce suntem...

— Termină, Bonivard. Stând absolut nemişcată, mi-am deschis braţele pentru el. Pentru temniţa din Chillon. Vrei să termini dracului, odată?

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

Căderea din Rai

de Andrei Valachi

Briza rupse anemic şi pentru scurt timp moleşeala amiezii. Brian se opri, ridicându-şi privirea din solul pietros al falezei. Drept în faţa sa zăcea, la umbra junglei, epava, monstrul adormit de metal... Căpătase, de-a lungul anilor, un aspect sinistru. Pădurea tropicală îşi aruncase tentaculele vegetale asupra fiarelor contorsionate şi umezeala atacase metalul acolo unde crusta anticorozivă şi antitermică era spartă. Petele de rugină semănau cu nişte pistrui, nenumăraţi pistrui pe chipul încă lucitor al navei.

„Săptămâna viitoare vor fi cinci ani încheiaţi", îşi aminti Brian grav. Cinci ani..., cinci ani de când nava eşuase pe... Cynthia, aşa îi trecuse lui prin cap s-o numească. Pe hărţile spaţiale nu avea nici un nume, toate remarcile trecute în Ghid rezumându-se la: „Mică planetă de tip E-3, inundată de apele unui imens ocean. Are două zone de uscat, una de 2700 kmp, în apropiere de Polul Nord, cealaltă de 380 kmp, aproximativ 4° N de tropicul sudic".

„Sună mai bine Cynthia decât CS-730-II-1", îşi spusese Brian cam la vreun an după naufragiu, şi-l convinsese şi pe Micha s-o numească astfel.

— Cinci ani..., murmură tânărul, cu gândul la cei care nu supravieţuiseră accidentului... adică toţi, cu excepţia sa. Prin faţa ochilor absenţi se derulă fulgerător un clip de amintiri. Îi lipseau Joley, Fish, Cleo... Mai ales Cleo. Era sigur că Fish şi Mark se culcaseră cu ea, dar îi plăcea să-şi imagineze că el fusese singurul care o iubise... Şi nici măcar n-apucase să-i mărturisească asta.

Scuipă prin colţul gurii. Un fir de salivă îi rămase aninat de bărbie şi-l şterse cu mâneca. Fără să bage de seamă, întotdeauna când simţea jalea rupându-i inima, arbora un soi de poză cinică şi mitocănească, pentru naiba ştie cine, ca şi cum ar fi spus soarelui, vântului şi junglei: „Ei, asta-i bună! Mi se rupe-n paişpe de tot şi de toate!"

Îşi reluă mersul târşâit spre navă. Când ajunse la câţiva metri de ea, culese de jos o piatră şi o aruncă. Sunetul metalic scos de impactul pietrei cu carcasa epavei se împrăştie mohorît în marginea de junglă, speriind câteva păsări. Un zumzăit electronic îi răspunse dinăuntru, apoi Artificialul vorbi:

— Bine-ai venit, maiestate, bine-ai sosit la bordul iubitului nostru cămin.

— Lua-te-ar toţi dracii, înjură tânărul fără chef. O faci pe spiritualul?! Cu mine ţi-ai găsit?!

— Încercam şi eu, după umilele mele puteri. Nu intri?

Omul îşi plecă fruntea şi trecu prin trapa contorsionată a navei. Aşteptă câteva clipe, până ce ochii i se obişnuiră cu semiobscuritatea coridorului, apoi merse în direcţia fostei camere de criogenizare. Acolo îşi stabilise cartierul general, pentru simplul motiv că încăperea era amplasată în centrul navei şi, astfel, fusese cea mai puţin afectată de şocul prăbuşirii pe Cynthia.

„Dacă s-ar fi întâmplat în timpul zborului de croazieră, nimeni n-ar fi păţit nimic", gândi Brian, „am fi fost aici... Da, dar fără bietul Fish în cabina de comandă, nava ar fi ajuns pe fundul oceanului!"

— De ce m-ai înjurat? întrebă Micha, conectând brusc un monitor din camera Crio, după ce Brian păşi înăuntru. Eşti cumva prost dispus?

Brian nu răspunse. Privea descumpănit mizeria din cameră: cutii de concentrate, hârtii, compacte-D, o trusă de ustensile desfăcută, multe recipiente în care dizolva uneori pastile de Tars.

— Ai dreptate, reflectă Artificialul descifrându-i mimica, ar cam trebui făcut curat.

Tânărul se răsuci. Pe fâşia de xeton a ecranului descoperi o faţă complet spână. Micha îi întorcea nişte ochi inexpresivi.

— Cine eşti astăzi? întrebă Brian, aproximativ indiferent. Se aplecă şi ridică de pe jos o sticlă în care mai clipocea puţin Tars. Bău restul de alcool, binecuvântând arsura interioară. Bea când era deprimat, dar nu pentru a se simţi mai bine, ci din contră. Îi plăcea greaţa cu care organismul său întâmpina alcoolul, acel sentiment sinucigaş care îl făcea să creadă că fiecare înghiţitură de Tars, fiecare fum de ţigară sau doză de amfian îi micşorează distanţa până la moarte.

„Sunt laş!" se condamnă tăcut, poate pentru a milioana oară. „De ce puţin câte puţin, pas cu pas, când pot străbate toată calea într-o clipită?"

— Poţi să-mi spui „Spânul", mormăi Artificialul. Nu-i cam devreme să bei?

— Ba da, dar asta nu te priveşte, i-o întoarse omul, trântindu-se într-un „coşciug" Crio.

— Cum zici tu! bătu Micha în retragere. Apropo, ştiai că în legendele multor popoare oamenii lipsiţi de păr sunt priviţi ca nişte persoane malefice? Adesea ei joacă rolul de vrăjitori, de întrupări ale diavolului!

— Mă doare-n fund! mârâi Brian, prefăcându-se nervos.

Computerul compuse pe ecran o strâmbătură dezaprobatoare şi tăcu. Brian rămase minute întregi într-un soi de aşteptare inutilă, cu ochii aţintiţi în tavan. Avea clipe din acestea când

încerca să provoace hazardul prin răbdare. Aştepta, aştepta să se petreacă ceva, ceva inimaginabil, vital, să apară o navă pe Cynthia, un cutremur care să scufunde insula pe care se afla în adâncurile oceanului, poate o erupţie a vulcanului stins din centrul insulei, orice, indiferent de consecinţele pe care le-ar fi avut asupra propriei sale vieţi. Aştepta, apoi realiza subit că nu e vorba de premoniţie, ci, pur şi simplu, de o dorinţă cât se poate de absurdă.

„Acesta este un colţ de Rai şi în Rai nu se întâmplă niciodată nimic. Sunt condamnat la această monotonie împuţită a păcii", îşi spuse cu ciudă. „Cred că în toată Galaxia sunt o mulţime care ar da tot ce au pentru un asemenea loc, iar eu... eu sunt nefericit!"

— Vreau să mănânc, rosti Brian cu voce stinsă.

— Mai sunt câteva cutii de concentrate în sertarul din stânga, sus. Trebuie să spargi senzorul, pentru că s-a defectat, nu-l mai controlez.

Brian se ridică alene, apucă o sondă termică din trusa de scule şi distruse senzorul care comanda închizătoarea sertarului respectiv. Vârî apoi capătul sondei în margine şi forţă, până ce sistemul de închidere cedă cu un pocnet sec.

— În curând va trebui să mergi în depozitul A III să-ţi aduci de mâncare... Asta în cazul în care nu vrei să te apuci din nou de vânat sau de pescuit.

— Îhî.

— Ştiu că n-ai nici un chef să te târăşti de-a lungul fostei benzi de aprovizionare, şi nici nu te condamn, pentru că numai plăcut nu este, dar mi-e teamă că trebuie. Să strici blocajul cifrat al uşii nu te încumeţi, să repari banda nu vrei, nu văd cum ai putea pătrunde altfel acolo.

— Gata! strigă exasperat Brian. Apoi, ca şi cum strigătul i-ar fi consumat toată vlaga, continuă abia şoptit: Nu văd de ce trebuie să mă baţi la cap cu asta tocmai acum când mănânc.

Micha tăcu preţ de câteva clipe, dar apoi continuă, mimând expresia unui om care, cu toată părerea de rău, se vedea nevoit să insiste:

— Vroiam numai să-ţi sugerez c-ar fi bine să-ţi găseşti o ocupaţie care să-ţi mai abată gândurile de pe panta depresivă pe care observa c-ai alunecat.

— Ştii ce?! Ocupă-te de ce vrei tu, dar nu de gândurile mele. Ele fac parte din viaţa mea intimă şi nu-ţi permit să te amesteci!

— Cum doreşti! făcu Micha pe un ton rezervat. Mă străduiam să te ajut să ocoleşti o criză nervoasă pe care o zăresc la orizont.

Omul lăsă cutia cu concentrate Niva deoparte şi-şi frecă ostenit fruntea. Înclină repetat din cap, cu un aer învins.

— E-n regulă, Spânule! Poate ai dreptate, o să-mi caut curând ceva de făcut. Poate repar banda de distribuţie din A III, poate mă reapuc de studiul vegetaţiei de pe insulă sau chiar de vânătoare, nu ştiu, deocamdată nu ştiu.

— Aşa te vreau, Brian! simulă computerul bucuria, aparent convins de promisiunea tânărului.

Brian luă în braţe cutia cu mâncare şi reîncepu să mestece gânditor concentratele aromatizate.

În acea noapte, musonul de vară aduse prima furtună a anului.

Afundat în fotoliul de pilotaj, Brian părea să asculte vacarmul furtunii. În cabina de comandă era întuneric, tânărul dorise să fie astfel, pentru a nu mai vedea petele de sânge care aminteau de tragica moarte a lui Fish. Nu ajuta, ştia cu precizie locul fiecăreia, în mintea lui petele erau fosforescente şi îl ardeau. Nicăieri memoria celor întâmplate cu cinci ani în urmă nu era mai vie ca aici.

Se zvârcolise aproape o oră într-unul din paturile de criogenizare. Amărăciunea şi disperarea care puseseră stăpânire pe el în ultimele zile îl aruncaseră în tot felul de viziuni, care mai de care mai cumplită. Asudat, în ciuda aerului condiţionat, venise în cabina de comandă să-şi reprime frica. Spera că urletul naturii va înghiţi ţipetele fantomelor ce-l posedau.

Păstra un chip impasibil, dar asta numai pentru că bănuia că Micha, deşi aparent adormit, îl pândea prin senzorii săi de achiziţie. Artificialul n-avea voie să ghicească disperarea sa intimă.

Cabina de comandă, în urma impactului cu arborii pădurii tropicale, îşi pierduse etanşeitatea. Cu toate acestea, furtuna nu ajungea în interior decât sub forma şuieratului slab al unor curenţi de aer. Când şi când, o pală mai puternică de vânt izbea în plin epava şi-atunci bătrâna navă protesta, scârţâind din încheieturi, un scrâşnet adânc şi cutremurător. Brian însă, imaginaţia lui cel puţin, cutreiera faleza, trăia spectacolul furiei naturale, ca şi cum ar fi fost acolo. De fapt, chiar fusese în urmă cu doi ani, în apogeul crizelor sale de nervi, părăsise nava în plin uragan. Puţin a lipsit să nu fie înhăţat de tornadă şi zdrobit de copaci şi de pietre.

„Valuri negre, pline de mâl şi alge, muşcând cu ură ţărmul, vânturi, sute, mii de direcţii intersectându-se, şuier nebun, copaci rupţi, arbuşti smulşi din rădăcini zburând prin ploaia torenţială, cascadele de apă urmăreau formele ireale ale musonului", delira Brian tăcut. Imaginea apocaliptică se desăvârşise în spatele frunţii sale. Forţa de nestăvilit a furtunii

trecea prin sufletul său, împrumutându-i parte din curajul şi hotărîrea de care avea nevoie pentru a acţiona.

„Are dreptate, Micha are dreptate!" urlă Brian către sine. Îşi înfipse cu putere unghiile în căptuşeala încă mătăsoasă a fotoliului şi rezistă asaltului de energie ce-l îndemna să-şi strige gândurile şi puterea în gura mare. „Trebuie să fac ceva, am vitalitatea necesară pentru a distruge uniformitatea şi monotonia singurătăţii. Nu, nu, de milioane de ori nu..., n-am chef să-mi irosesc energia pentru cine ştie ce treburi mărunte... o voi canaliza pentru metamorfoza acestui Rai plictisitor în..., fie şi-ntr-un Iad interesant!"

Ce trebuia să facă? Răspunsul ieşi singur la suprafaţă, ca şi cum ar fi aşteptat luni întregi această criză pentru a se pune în fruntea dorinţelor lui.

„Camera Z şi zona de memorie privată a lui Micha... Voi căuta un acces în ele şi-acolo s-ar putea... nu!, sigur există ceva. Ceva! Între ele există o relaţie misterioasă... trebuie să existe, altfel Micha nu le-ar proteja cu atâta îndârjire."

Micha se va apăra, îşi va proteja secretele cu aceeaşi hotărîre acerbă ca de fiecare dată când discutaseră tabú-ul camerei Z şi al memoriei private. Tânărul zâmbi şi-şi spuse că tocmai miza mare a jocului îl făcea demn de luat în consideraţie.

„Camera şi memoria invizibilă, sau invers?! Ordinea, trebuie să ştiu ordinea!" îşi porunci, mângâindu-şi barba rară. Îşi aminti tonul cu care Micha vorbea despre cele două lucruri interzise. „Îi e mai frică dacă aş ajunge în Z, decât... Atunci voi ataca memoria, totul trebuie urmat în ordinea importanţei pe care Micha o atribule celor două puncte."

Subconştientul îi aruncă un plan de-a gata în care până şi cele mai mici detalii erau aranjate cu grijă. Acest fapt îi întări convingerea că totul se afla în mintea lui de multă vreme, aşteptând numai impulsul necesar ducerii la bun sfârşit.

„În toţi anii din urmă mintea mea a lucrat în această direcţie, finisând planul de învingere a încăpăţânării Artificialului. Tot ce aştepta era ca deznădejdea mea să se reverse. Omul contra Maşinii..."

Se ridică precipitat din fotoliul pătat cu sânge.

„Fish... El era mereu agitat, mereu gata să descopere, puternic şi netemător... Furtuna! Da, Fish, în mine s-a iscat o furtună cum n-a mai fost alta. Eşti prin preajmă? Eu aşa cred, în acest miez de noapte blestemat mi-ai stat alături şi m-ai inspirat. Îţi mulţumesc!"

Brian văzu prin parbrizul frontal un fulger năpustindu-se spre pământ. Braţele sale luminară o clipă cerul mohorît ca moartea însăşi.

„Da, Fish, ştiu!" zâmbi brian spre întunericul încăperii. Zăbovi în prag încă o clipă, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse în camera Crio. Adormi abia spre zori.

Tot timpul cât Brian se lăsase purtat de furtuna interioară indusă de cinci ani de singurătate, de platitudinea cu care se scurgea viaţa sa, Micha stătuse la post, înregistrând fiecare mimică ce străpungea perdeaua de indiferenţă aşternută pe chipul tânărului. În cele din urmă, fără să ghicească nimic din planul omului, Micha rămăsese totuşi convins că acesta punea ceva la cale... ceva rău. Ce altceva putea semnifica rânjetul cu care Brian privise cerul înainte de a părăsi cabina de comandă.

„A hotărît să...", încercă Artificialul să ghicească. „La naiba, să ce? De întrebarea asta depinde atât binele lui cât şi-al meu. Trebuie neapărat să-i dau un răspuns cât de repede posibil deoarece, după câte bănuiesc, hotărîrea pe care i-am citit-o în câteva rânduri în ochi îi aţâţă nerăbdarea de a-şi pune planul în aplicare. Ce plan? Când el va fi gata să acţioneze eu trebuie să fiu pregătit să-l împiedic, la nevoie cu forţa, pentru a contracara pericolele potenţiale. De ce dracu' este omul o fiinţă atât de nihilistă?"

În miezul complexului sistem de decizie al Artificialului pătrunsese ceva ce s-ar putea asemăna cu omeneasca îngrijorare, un soi de incertitudine care îngreuna planificarea algoritmilor. Micha lucră o bună parte din noapte la capacitatea maximă pentru a pregăti rutine de tratare a fiecărei posibilităţi imaginate în parte.

„Orice, dar să nu..." Înfricoşat, Micha prinse să facă un calcul probabilistic al posibilităţii de care se temea cel mai mult.

Expresia „Tem cel mai mult" extrase după sine din uriaşa bancă de date proverbul: „De ce te temi mai mult, de aceea nu scapi!".

„Oare nici o maşină sofisticată ca mine nu se poate sustrage probabilităţii mari pe care o implică un astfel de proverb empiric?", se întrebă stupid Micha.

Întâi fu lumina. O lumină crudă şi rece, artificială. Apoi sunetul, cacofonia unei străzi într-o dimineaţă cu ploaie: şuieratul jet-urilor personale, oamenii se grăbesc la slujbe, trăncăneala, eterna trăncăneală a maşinilor de gunoi, vâjâieli, fluierături a căror sursă rămâne misterioasă. Sunetul crescu în intensitate până ce Brian avu senzaţia că se află chiar în mijlocul unei artere aeriene din centrul Ben-Pei-ului natal. La sfârşit veni imaginea, ecranul privit prin ochii cârpiţi de somn, un Artificial

– femeie, chipul superb al unei brunete. Sunetul scăzu repede după ce tânărul deschise ochii, până ce amuţi.

— Bună dimineaţa, glăsui cristalin bruneta.

— Al naibii să fii cu invenţiile tale cu tot, mârâi neodihnit tânărul. Cât este ceasul?

— Aproape 10.

— Aşa târziu? se miră tânărul sărind agil din pat.

— Da, de ce?! Aveai ceva de făcut? se insinuă parşivă noua voce a lui Micha.

Brian îşi trecu mâinile peste faţă şi bolborosi:

— Da, cred că da. Aseară pe când stăteam în cabina de comandă mi-am propus să mă ocup de A III azi.

„Asta să fie tot?", calculă Micha. „Numai atât? Nu, exclus! Chiar..."

— Chiar te apuci de banda automată din A III? se prefăcu femeia surprinsă.

— Ihî, mormăi Brian puţin descurajat. Ce te miri?

Îşi amintise, Camera Z şi memoria... Ce simplu păruse în gând, pe întuneric! O succesiune logică de acţiuni. Atât de uşor încât acum, dimineaţa, aproape că-i venea să lase baltă totul.

— S-a potolit furtuna? întrebă el rigid, vrând să-şi mascheze descumpănirea.

— Nu tocmai. Nu mai e ca astă-noapte dar nu te-aş sfătui să te aventurezi afară. Ascultă!

Micha puse pe direct circuitele senzorilor exteriori. Imaginea gri a unei dimineţi ploioase umplu ecranul. Vuietul grav al mării năvăli în camera Crio.

„Am hotărît, ei bine, voi duce la bun sfârşit ceea ce-am hotărîr", scrâşni Brian. Furtuna, imaginea adusă de circuitele exterioare îi alungase într-o clipă lehamitea, binecuvântându-l cu nesfârşita ei energie.

Îşi făcu la repezeală programul de dimineaţă apoi înşfăcă trusa de scule şi se îndreptă spre A III.

— Ce-ai de gând să faci?! îl întrebă Micha în vreme ce străbătea grăbit coridoarele.

— Să repar banda, ce altceva?! aruncă Brian ridicând din umeri.

Monitoarele şi căile de sunet se conectau pe rând, chipul feminin al Artificialului urmărind trecerea tânărului.

— Chiar vrei, eşti hotărît să faci asta?! Poate ar fi mai bine să aştepţi să treacă această primă furtună... Ce-ar fi să mergi în camera plăcerilor. Chiar, ştii – nu-i o idee rea, nu-i rea deloc, mai ales că n-ai mai dat pe acolo de aproape două luni. Mă intrigă treaba asta, ce-i cu libidoul tău?

Brian se opri în dreptul unui monitor şi căută spre el şocat.

— Ce-ţi veni?

— Nimic, nimic, se grăbi Micha să potolească iritarea mascată a omului. Îmi pari agitat şi m-am gândit că o trecere prin camera X ar putea să te relaxeze.

Brian îşi reprimă cu greu o înjurătură oribilă. Fu străbătut de un fior de scârbă amintindu-şi stimulatoarele sexuale din... Fusese un timp, după accident, când frecventa asiduu acel loc căutând... uitare, da!, uitare. Într-o bună zi îl cuprinsese o imensă greaţă la adresa propriei sale persoane. Se afla în acea zi pe stânca cea mare de la Promotoriul de Est şi admira spuma albă a valurilor sparte, zborul lin şi aparent fără ţel al pescăruşilor cărămizii în lumina de apus, pur şi simplu admira împrejurimile plin de o pace interioară pe care o crezuse pierdută după nefericitul naufragiu. Subit, în miezul acestui peisaj impregnat de pace şi curăţenie îşi amintise de zvâcnirile convulsive ale trupului său, de sudoarea care-i ţâşnea prin toţi porii, de zbaterile intense la care îl forţau maşinile din Sala Plăcerii. Îşi aminti tandreţea cu care făcea dragoste cu Cleo, de clipele pasionale la capătul cărora îl aştepta o dulce şi suavă oboseală şi din acel moment se engramă definitiv pe simulatoare. Nu mai călca prin camera X decât la intervale lungi, când simţea că se apropie de limita rezistenţei hormonale.

— Nu sunt agitat şi nici n-am chef să intru acolo, mârâi tânărul reluându-şi drumul spre depozit. În ceea ce priveşte libidoul meu, aruncă el peste umăr, te informez că n-ar trebui să te privească deloc în ce condiţie se află.

— Desigur, şopti Micha apoi se închise rămânând într-o veghe activă, pregătit să intervină.

Ajuns în faţa depozitului A III, Brian înşiră pe jos ustensilele de care credea că va avea nevoie, apoi se apucă de lucru. Desfăcu plăcile de protecţie ale benzii, se strecură înăuntru şi, după multă trudă, reuşi să pătrundă în depozit scoţând capacul de la dispozitivul de deservire al benzii. Totul durase aproape o oră, o întreagă oră în care mâinile sale lucraseră cu o dexteritate demnă de fostul ajutor mecanic al navei, dar şi o oră în care mintea sa calculase din nou totul reluând planul în minte de zeci de ori pentru a prevedea toate posibilităţile.

„Trebuie să reuşesc de prima dată. Micha nu-mi va da răgazul pentru o a doua tentativă. Camera apoi scurt... Perfect, obiectivul din capătul încăperii... Viteză şi precizie, ăsta trebuie să fie numele meu. Am nevoie de o cutie, ceva mare..."

Depozitul A III era cel mai mare de pe navă. Situat în cală, foarte aproape de pupa transuniversului, fusese printre încăperile cele mai afectate de asolizarea forţată. Ochii lui Brian contemplau o dezordine greu imaginabilă, provocată de şocurile naufragiului. Majoritatea nişelor de depozitare din pereţi, cu închizătorile

stricate, îşi revărsaseră conţinutul pe culoarul de trecere, peste banda automată. Într-un colţ, Klik-ul zăcea strivit între două containere-gigant desprinse din lăcaşul lor („klik" era porecla dată uzual roboţilor industriali).

— Dumnezeule, ce harababură! Mă aşteaptă o muncă de Sisif, murmură îngrozit tânărul.

— Te cred şi eu, îi răspunse Micha de pe monitorul din apropiere.

Ridicându-şi privirea spre chipul delicat al brunetei, Brian remarcă fugitiv o consolă de programare şi îşi notă poziţia ei în minte. „Economisesc câteva secunde, poate chiar două-trei minute."

— Ai o legătură bună cu depozitul?

— Circuitul audio are unele defecţiuni, răspunse după o clipă Micha, vocea ta îmi parvine fără înalte.

— Las' că merge şi aşa, icni tânărul sub povara unei lăzi pe care încerca s-o arunce înapoi în nişa de unde, probabil, căzuse.

Cu o energie pe care nu şi-o bănuise, omul luptă aproape două ore cu containerele şi lăzile ce-i blocau trecerea spre câmpul depozitului. Se oprise doar pentru a cerceta mormanul de fiare care devenise klik-ul depozitului dar, după o scurtă verificare căzuse de acord cu Micha că robotul era mai mult decât inutilizabil, nemaiputând fi nimic recuperat din el. Încăperea căpăta treptat aspectul ordonat, necesar unui adevărat depozit. Brian se apropia de capătul trudei, culoarul central fusese aproape degajat şi, în sinea sa, răsufla uşurat deoarece se temuse un timp că va obosi înainte de a ajunge în apropierea camerei video. Muşchii braţelor îi erau deja înţepeniţi şi transpirase în aşa hal încât până şi Micha nu se putuse abţine să nu remarce de câteva ori c-ar fi bine să ia o pauză mai lungă.

— Omule, o să zaci la pat câteva săptămâni dacă mai continui aşa! se exaspera noul Artificial, un bărbat cu chipul dăltuit în colţuri şi păr cărunt tuns scurt. Semăna perfect cu un sergent rezervist din Armata de Frontieră.

— Fie ce-o fi, azi termin porcăria asta, scuipă printre dinţi tânărul fără măcar să se întoarcă spre monitorul pe care sergentul încerca tot soiul de grimase. Dacă nu reuşesc, bănuiesc că o s-o las pentru totdeauna baltă. Aşa, dacă termin totul de aranjat şi repun banda în funcţiune, pot aduce un kilk din altă parte s-o deservească şi-apoi voi rezolva problema proviziilor.

„Acum! E timpul, camera e în stânga mea, deasupra nişei, cam un metru şaizeci, poate puţin mai mult."

— Ai şi tu dreptate, gândea cu voce tare Micha.

Aplecat deasupra unei lăzi, Brian răsuflă adânc. Îşi îndepărtă cu un gest scurt părul umezit de transpiraţie din ochi, înşfăcă brutal lada apoi se răsuci năpraznic şi, cu forţa unui desperado o proiectă în camera de luat vederi care deservea capătul coridorului. Micul aparat se pulveriză în impactul cu lada grea. Brian înregistră faptul, după care, lădiţa nici măcar nu recăzuse pe podea, se năpusti printre un container de metal şi banda automată, spre tabloul energetic. În spatele său, Micha-sergentul întreba cu voce aspră, îngrijorată:

— Brian, Brian, camera de luat vederi de lângă tine nu mai răspunde! Ce s-a întâmplat? Brian...

„Te fac eu să taci, maşină bolnavă!" scrâşni tăcut brian în vreme ce spărgea capacul de protecţie al tabloului energetic.

„Ce s-a întâmplat?! A fost un accident? Sabotaj? Preiau filmul înregistrat în banca HA 1016, secunda 253Dh. Lada a fost proiectată în camera de luat vederi..., iar chipul lui Brian: URĂ! Rezultat: sabotaj! Scop imediat..."

Artificialul se lansă în procedurile de prelucrare ale cazului „sabotaj tehnic" când fu surprins de căderea alimentării. Se scufundă tăcut în somn, după ce pierduse pe rând legăturile cu bibliotecile interne şi cele externe, mai apoi cu toate terminalele. Sâmburele conştienţei lui care nu putea fi stins decât prin distrugerea sa definitivă, rămase închis în Central, alimentat cu zgârcenie de nişte biete baterii convenţionale, pe jumătate epuizate.

Brian scuipă din alergare pe unul din monitoarele moarte de pe pereţii din A III.

— Ai păţit-o, rahatule! hohoti el nervos. Nu de alta, dar venise vremea să afli diferenţa calitativă dintre o maşină şi un om. Se opri lângă consola de programare, o desfăcu din lăcaşul ei şi, cu ea în braţe, se aruncă prin deschizătura pe care tot el o făcuse la început pentru a intra. Conectă comunicaţia consolei pe mezofrecvenţă şi, după ce ieşi din depozit prinse să alerge de-a lungul coridoarelor, butonând în acelaşi timp şi micuţa consolă. Comută liniile de date ale adormitului Micha într-o poziţie de aşteptare şi trecu magistrala pe o reţea privată. Acum, prin deconectarea lui Micha, parola de închidere a zonei de memorie invizibile ieşise din uz, aşa încât Brian îşi putu copia sectorul dorit într-un fişier de uz particular.

Ajuns în camera Crio, tânărul aruncă neglijent consola pe jos, după care se repezi spre pupitrul complex de comandă. Lansă un compilator şi-apoi încărcă fişierul ce conţinea Misterul.

— Hai, hai odată! mârâi el excitat. Ştia că lucrează contra conometru. Fără doar şi poate, Micha îşi lansase deja protocolul de restartare.

„Mai am 15, poate 16 minute până ce-şi va reveni", socoti tânărul, citind ora pe colţul din dreapta sus al ecranului. „Apoi îmi va închide linia şi accesul la fişier."

— Să nu mi te blochezi tocmai acum, imploră tânărul. Nu se poate, n-ai voie, n-ai dreptul să ruinezi totul. Afurisitule! Numai 14 minute.

În fapt, compilatorul căuta identificarea formatului datelor şi, după toate aparenţele, întâlnise un cod greu de descifrat, ceea ce-i îngreuna traducerea fişierului.

„Ce va fi? Ce poate fi?" se întrebă febril Brian. „Date, note, imagini, sunete? Poate fi orice, poate sunt numai prostii, indicaţii de zbor pentru situaţii de necesitate, absolut orice!"

Finalizarea traducerii fu semnalată abia 2 minute mai târziu.

— Ceruri! răcni Brian, aproape sărind din fotoliu.

Tastă scurt lansarea de interpretare, apoi îşi afundă ochii în pelicula de xeton a terminalului.

În spatele cabanei se întindea pădurea. Frunzele înroşite de toamnă ale arţarilor dădeau impresia apusului. De fapt, era abia amiază. Undeva, în planul invizibil, se îmbinau tot soiul de zgomote: susurul unui pârâu, două oale izbite, o muzică provenită dintr-un sounder-crack învechit.

— Brian, vino aici! Hai repede, maică-ta vrea să-ţi spună ceva.

Vocea bărbătească, puţin răguşită, imprimă o uşoară tresărire imaginii. Unghiul sub care este filmată pădurea prinde să se schimbe cu viteză... Apoi cenuşiu!

Brian izbi cu podul palmei tasta de derulare rapidă. Opri imediat apoi, dar oricât de rapid acţionă, pierduse un set de imagini indescifrabile în derulare full-speed. Renunţă să revină.

Un bărbat între două vârste acoperă aproape prim-planul. Pare înfuriat la culme şi-şi vântură ameninţător mâna dreaptă în aer.

— Este ultima dată când îţi repet, Brian! Dacă directoarea mă mai contactează să-mi spună c-ai măsluit transmisiile ca să chiuleşti, te închid toată duminica, ce toată duminica?!, un week-end întreg, în beci. Cu şobolanii să stai, că acolo ţi-e locul!

Furia bărbatului de pe ecran trezi o repulsie instinctivă în Brian, care se depărtă puţin cu fotoliul de ecran.

— Soley, murmurară buzele sale. Fusese cel de-al doilea soţ al maică-sii, după ce taică-su dispăruse pe...

Era ca un film pe care îl revăzuse de sute de ori, îl urmărea pasionat şi distant în acelaşi timp, nefiind încă gata să-i accepte semnificaţia.

Bărbatul se îndepărtă lăsând să se vadă în cadru pereţii mâzgăliţi în holografitti ai unei camere de adolescent. Se reîntoarse din uşă, punctând spre Brian un deget ascuţit:

— Să nu crezi că...

Imaginea se topi din nou în cenuşiu. Brian tresări şi cercetă cronometrul: „Încă patru minute juma'".

Acţionă din nou tasta de derulare şi, de data aceasta, o ţinu apăsată mai mult timp.

Malul mării, al unei mări anonime care scălda ţărmurile unui continent anonim. Soarele cădea în apus aruncându-şi mantia de purpură peste valurile abia desenate de briza blândă. Spuma albă, în care acestea se sparg, ajunge aproape de marginea de jos a ecranului. O răsucire şi, în prim-plan se iveşte faţa dulce de blondă bronzată a unei puştoaice de 16-17 ani.

— Vacanţa de pe Løn, înaintea colegiului.

Fata îl priveşte şi-n ochii ei lumina de apus dezvăluie luciri senzuale. Îşi apleacă spre el buzele cam subţiri iniţiind sărutul pe care, Brian îşi aminteşte perfect, n-avusese curajul să-l înceapă. Caută în amintiri numele ei. În zadar, o tipă rătăcită printre ani.

— Şi doar a fost prima pe care-am călărit-o, rânji Brian nostalgic.

Cadrele se învălmăşesc, o sărută pe gât, intră cu privirea în părul ei.

— De ce? DE CE-AI FĂCUT ASTA?

— De ce-ai făcut asta? N-auzi?!

Brian privi maşinal ceasul de mână, pe ecran nemafiind decât chipul de sergent rezervist care îl fixa necruţător.

„L-am subestimat cu peste două minute", realiză impasibil omul. Nici măcar nu tresărise când Micha inhibase linia de citire.

Se ridică absent de pe scaun şi merse spre ieşire. În drum se opri şi deschise gura ca pentru a spune ceva, dar se răzgândi. Artificialul îl urmări de pe monitoare tot drumul, până la trapa de ieşire, pisându-l cu un obsedant „De ce?". Brian luptă din răsputeri să-l ignore, îşi astupă urechile cu mâinile şi, într-un târziu, începu să înjure, să înjure cu tot ce-i venea în minte, compunând un interminabil blestem la adresa calculatorului. Când ieşi prin trapa stâlcită a epavei, surprinse un scrâşnet puternic şi simţi trepidaţii în podeaua coridorului.

„Mizerabilul, încearcă să mă închidă!" îşi spuse tânărul şi mulţumi cerului că trapa era atât de contorsionată, încât nu mai putea fi urnită din loc.

Păşi într-un strat gros de mâl galben. Ploua în continuare cu rafale torenţiale, dar musonul părea să-şi fi pierdut puterea din ajun.

Udat de apa din cer, bătut de vânt, croindu-şi cu greu drum prin mâl şi resturile de vegetaţie, Brian înaintă spre capătul falezei.

Părul lung, îmbibat de apă, i se lipise de obraji, dându-i un chip de Christ pe drumul Golgotei. Ochii săi căutau pierduţi în ceaţa ce acoperea oceanul. Undeva, deasupra sa, un fulger crestă cenuşiul cerului.

„Cum...? Amintirile mele în... această maşină?! Ce caută acolo? Blestemată maşină care mi-ai furat sufletul. E ca şi cum ar fi Eu... sau ca şi cum aş fi El. Frânturi din mine, din experienţa cărnii şi minţii mele stau închise în ăsta."

Descoperirea celor înregistrate îl aruncase într-o confuzie disperată. Până atunci totul fusese clar: El, Brian, unicul om ce supravieţuise naufragiului pe Cynthia, convieţuia cu o maşină care, de bine de rău, îi asigura o conversaţie zilnică, cu care să combată alienarea mintală. Acum toate elementele acestei relaţii se prăbuşiseră.

„Cum îi voi mai putea vorbi cu pe un ton superior? El are amintiri..."

— Amintirile mele! urlă Brian împotriva şuieratului musonic.

— ...sau poate ale lui, şopti el o clipă mai târziu.

„Nu putea să fi dobândit atâtea din mine decât dacă odată a fost totuna cu mine. Ce sens au toate acestea? Rahat, rahat, rahat! De o mie de ori, rahat!"

Ajunsese la concluzie, îşi fixase în minte un punct arhimedic cu care putea strămuta negura ce-nvăluia adevărul. Se trezi din delir pentru a constata că un pas, un singur pas îl despărţea de buza falezei. Dădu înapoi, speriat, o pală de vânt mai puternică l-ar fi putut arunca de la o înălţime de peste treizeci de metri direct în zbuciumul oceanului. După această spaimă îşi reveni complet, realiză umezeala şi frigul ce-i amorţiseră trupul. Porni grăbit înapoi spre epavă. În faţa trapei se opri neliniştit, întrebându-se ce-i va mai spune Micha. Din fericire, înăuntru domnea tăcerea, Micha îşi autodecuplase toate comunicaţiile, monitoarele de xeton întorceau spre om o căutătura oarbă, iar camerele video sistaseră rotirea prin care obişnuiau să-i urmărească mişcările.

Artificialul păstră această tăcere preţ de mai bine de trei zile.

Trecuse de şapte când Micha îşi reconectă perifericele. Pe monitoare păstra chipul antipatic al sergentului. Tăcea privindu-l pe tânăr în vreme ce se dezbrăca. Brian reintrase de curând în navă, după o scurtă plimbare. Profitând de o acalmie a musonului, evadase din ambianţa metalică a navei. În zilele din urmă gândise mult, poate mai mult decât în anteriorii cinci ani luaţi la un loc. Chiar înainte de a viziona memoria privată a lui Micha presimţise subconştient că se apropia de o revelaţie care-i va schimba cu desăvârşire viaţa. Revelaţia avusese loc şi-acum trebuia să decidă în ce fel îi va modifica ea principiile, credinţele, într-un cuvânt, existenţa.

„Asta căutam. Fără doar şi poate! O dramă, o tragedie cu atât mai veridică, cu cât joc rolul principal. Am căutat o problemă care să-mi ţină mintea departe de demenţă, de monotonie şi plictiseală. Iată însă că hazardul a decis să-mi ofere una care, în mod cert, accentuează declinul meu psihic. Joc într-un joc degenerat. Nu trebuia să fie aşa."

Micha îl aşteptă răbdător. Când rămase numai în şort îi aruncă împreună cu o grimasă încruntată:

— Ei?!

Tânărul îşi răsuci plictisit ochii. Observase de câtva timp apariţia lui Micha, dar se controla, impunându-şi o poză oarecum cinică.

— Ei, ce? scuipă el cuvintele.

— Mai ţinem mult deschis războiul între noi? întrebă computerul cu glas răguşit.

Brian se întoarse cu faţa spre monitorul activ. Păstrându-şi mimica vag ironică, se aşeză lent într-un „coşciug" criogenic.

— Numai tu ai puterea de-a pune capăt războiului, cum bine ai denumit situaţia în care ne complacem... Poate ar fi fost mai bine să-i spui „război de aşteptare" sau... de ce nu?, „război rece"!

— Cum asta? Sergentul îşi încruntase draconic sprâncenele. Tu ai început, tu ai fost cel care-a încălcat regula şi mă...

— Tu ai stabilit această regulă! sări brusc Brian în picioare. În memoria ta invizibilă ai copiile digitalizate ale amintirilor mele... sau poate originalele. N-am dreptul oare să ştiu ce caută acolo?

Pojghiţa subţire de calm de pe chipul lui Brian fu spartă pentru moment. Vorbea plimbându-se cu paşi mari prin cameră şi fără să privească spre ecran. Cu glas tremurat de nervi şi emoţie, tânărul deşertă sacul amărăciunii care se umpluse în ultimele trei zile.

— Îţi dai seama, Artificialule, că povestea asta nu se poate opri aici. N-am voie să trăiesc ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Desigur, pot amâna câteva zile, săptămâni poate, vocea din mine care-mi cere adevărul. Nu la infinit. Ce sunt eu?! Ce sunt? Cum au ajuns amintirile mele în memoria ta? Poate vei fi fiind o maşină ori poate nu, dar...

— Ce vrei să spui cu această ultimă frază? îl întrerupse glacial Micha.

— Tu la ce te gândeşti? rosti aproape relaxat omul, privindu-l lung şi cu subînţeles pe Artificial.

— La nimic, evită Micha, am crezută că... N-are importanţă. Continuă!

Brian însă, tăcut, reîncepu să se învârtă prin cameră cu pas lent şi apăsat. Îşi duse mâinile la ceafă şi-şi ridică privirea în tavan. Pentru câteva secunde păru să uite de prezenţa computerului.

— Furtunile şi-au pierdut puterea, spuse el într-un târziu. Peste mai puţin de o săptămână, musonul va fi o amintire.

— Poftim?! făcu Micha surprins.

— Nimic, mă gândeam la muson. Nu, ce rost are să mai continui, ştii la fel de bine ce doresc...

— O explicaţie?

— Da, şi nu oricare, o explicaţie logică, sublinie Brian arătând cu degetul spre monitor.

— Trebuie să cauţi o logică în toate? oftă bătrânelul în care se metamorfozase brusc Micha.

— Tu eşti o maşină, un calculator extrem de sofisticat. De la tine nu voi putea accepta niciodată decât o explicaţie logică.

Bătrânelul clipi încurcat şi continuă după o clipă pe un ton fonfăit:

— O explicaţie?! Bine, dacă insişti... Înainte de plecare, memoriile voastre au fost scanate pentru a fi înmagazinate în mine. Eu am stocat totul, amintiri şi cunoştinţe. S-a făcut asta pentru ca, în cazul în care unul din voi ar fi pierit, cunoştinţele sale să nu fie pierdute, mai ales că fiecare din voi era specialist într-un domeniu vital succesului expediţiei.

— Pare veridic, se prefăcu Brian convins. Îşi bătu de câteva ori bărbia cu degetul şi-apoi spuse nervos: Pare, dar în realitate e o minciună.

— Ce te face să spui asta? Cum poţi fi atât de sigur?

— Simplu. Dacă e aşa cum spui, aş dori să vizionez memoria lui... Joley, de exemplu, pentru că îl cunosc încă din liceu. Ei, ce mai zici?

— Aşa ceva îmi este imposibil! bolborosi bătrânul indignat.

— De ce? De fapt, eram mai mult decât sigur că nu vei accepta.

— Uite, ştii ce? reveni Brian văzând că Micha tăcea. Am să-ţi istorisesc o poveste, impoteza cea mai probabilă dintre cele pe care le-am formulat-o, iar tu ai să-mi răspunzi dacă se confirmă ori nu.

— N-am nimic împotrivă, făcu neutru Artificialul. Dacă-ţi face plăcere să pierzi timpul... Eu ţi-am dat o explicaţie şi dacă nu te las s-o verifici este numai pentru că rularea protocolului de startare îmi suprasolicită circuitele.

— Sunt sigur că acesta este singurul tău motiv, mormăi Brian prin colţul gurii. Hai să-ţi povestesc!

Se lăsă să cadă în fotoliul din faţa pupitrului de comandă. Împinse cu piciorul şi se roti, ajungând cu faţa spre imaginea bătrânelului. Apoi, aducându-şi aminte de ceva, sări în picioare şi cotrobăi într-un ungher. Reveni, ţinând o ţigară în colţul gurii.

— Mai ai mizerii din astea? întrebă îngreţoşat Micha.

— Mai am, surâse Brian impertinent. Ştii doar că Toni avea o rezervă pe cinste, aproape zece mii de ţigări.

— Te sinucizi inconştient, mormăi bătrânul dezaprobator.

— Te înşeli! Conştient! răspunse tânărul suflând fumul albăstrui spre monitor... După prăbuşirea transuniversului, din întreg echipajul de 11 oameni a supravieţuit unul singur.

— Evident! Tu!

— Eu încă nu eram, murmură Brian serios. De fapt, eram, dar încă nu căpătasem viaţă. Ei bine, supravieţuitorul avea leziuni interne, nu ştiu exact ce, sigur e că moartea lui era doar o problemă de zile. Accidentul îl condamnase, însă el, pur şi simplu, nu concepea să accepte moartea cu braţele încrucişate... Şi asta e o artă, aminteşte-ţi proverbul „viaţa e doar pregătirea pentru moarte". Ce i-a trecut omului nostru prin cap?! În cală se aflau zece androizi care puteau fi activaţi la dorinţă, fuseseră puşi acolo pentru a construi forţa de muncă brută a expediţiei. Nimic mai uşor decât să iei unul şi să-l programezi pentru orice treabă care nu implică o inteligenţă deosebită. Supravieţuitorul a luat unul din ei şi şi-a copiat memoria în creierul pozitronic al inanimatului. Tot: amintiri, cunoştinţe...

— Imposibil! exclamă Artificialul.

— Ba ştii la fel de bine ca şi mine că este posibil.

— Cantitatea de informaţie ar fi depăşit cu mult capacitatea de memorie a uneia din creaturile acelea.

— Folosind un compactor de câmp, totul putea fi arhivat până la o dimensiune acceptabilă. Brian se opri, trase un ultim fum din ţigară şi-o aruncă cu boltă spre uşă. Chiştocul izbi tocul sasului şi se dezintegră într-o jerbă de scântei.

— Ai grijă, c-o să dai foc...

— Dacă în craniul replicantului introduci un circuit de expandare, urmă impasibil tânărul, în interiorul sistemului datele pot avea un flux apropiat de cel al unui om normal. Atât de apropiat, încât nu poate fi sesizată deosebirea între răspunsul unui creier normal şi unul de memorie compactă. Totul depinde de performanţele duplexului compactare-expandare, de rata de transfer de date a acestuia.

— Mă gând...

— Hai, termină! i-o tăie Brian pe un ton poruncitor. Continuă măsurat: Cu cât insişti să mă contrazici, cu atât mi se întăreşte convingerea că am dreptate. Am citit un extras de ziar luat chiar din banca ta de date şi acolo se descriau astfel de experienţe care reuşiseră.

Sistemul nu s-a generalizat din cauza complicaţiilor ce-ar fi putut apărea în relaţiile androizi-oameni.

De data aceasta, bătrânelul nu mai încercă să riposteze. Rămase într-un soi de aşteptare timidă.

— După ce omul nostru şi-a salvat astfel amintirile şi cunoştinţele, trebuia să-şi salveze propriul creier. Androidul n-ar fi fost El decât până în clipa în care i-ar fi dat viaţă... şi fără viaţă oricum n-ar fi fost El. În fond, nu efectuase o translare magică de suflet, ci, pur şi simplu, o salvare de date. Androidul era menit să-i fie tovarăş în pustietatea acestei planete, cel mai bun prieten din univers. Aceleaşi afinităţi, aceeaşi structură mentală, un set bogat de experienţe de viaţă comune, aceeaşi formaţie profesională: de bază bio-cibernetician, secundar electronist şi mecanic.

— Tu aiurezi, bâigui Micha şovăielnic. Ar fi mai bine să mergi la infirmerie să...

— Din cauză că aiurez eşti gata să-ţi pierzi stăpânirea ta naturală de maşină neînsufleţită. Deci! Supravieţuitorul a programat replicantul să facă transferul bionic al creierului său, legându-l cu puternicul computer al navei. Rutina urma să se autodistrugă după o singură rulare. Să ştii că am refăcut în minte tot ce ţi-am descris până acum. Pentru cineva care poseda cunoştinţele mele tehnice (tânărul accentuă cuvintele într-un mod straniu) şi supravieţuitorul le avea în mod cert, nu i-ar fi luat mai mult de trei zile, fără să trudească pe brânci.

— Pe urmă?! întrebă Micha cu plictiseala şi nerăbdarea unuia care ascultă elucubraţii nevrotice.

— Pe urmă a dat viaţă operei sale, punând în stare activă androidul.

— Cum? se exasperă computerul. Instalaţia de iradiere Penta, care, după cum ştii, este absolut necesară procesului de naştere al unui android, a fost distrusă în urma impactului cu solul. Dacă n-ar fi aşa, ai fi adus deja la viaţă cele nouă trupuri din cală pentru a-ţi uşura munca.

— TU pretinzi că instalaţia Penta a fost distrusă la asolizare, sublinie Brian. Poate că te înşeli, poate c-a fost distrusă intenţionat ulterior.

Bătrânelul tăcu.

— Deci? forţă Brian un răspuns. „La ce mă aşteptam, în fond? Doar nu credeam că va recunoaşte... Şi, de ce nu? Nu, nu, aproape sigur nu va recunoaşte.".

— Deci?

— Ce spui de această ipoteză pe care am construit-o, bucată cu bucată, în ultimele trei zile? insistă tânărul.

— Şi cine, mă rog, era acel supravieţuitor care, după câte am priceput, a decedat?

— Tu eşti acela, ai o nouă formă, dar reprezinţi aceeaşi persoană cu acel om, deoarece îi foloseşti creierul, modul de gândire şi amintirile. Androidul, urmă tânărul cu voce slabă, abia audibilă, sunt eu.

— Vax, n-ai spus nimic până acum, decât tâmpenii legate între ele printr-o oarecare logică, LOGICA TA.

— Mie nu-mi pare incredibilă, dar chiar dacă ar fi aşa, aminteşte-ţi că marile mistere au adesea soluţii incredibile.

— Ce-ai zice să scrii un roman poliţist? rânji bătrânelul. Nu te supăra, vorbeam serios. Ţi-ar mai trece timpul...

— Destul! izbucni Brian. Tot ce ţi-am spus poate fi demonstrat şi sarcina asta îmi revine. „Idiot ce-am fost! În vecii vecilor nu va recunoaşte o poveste atât de neevidentă. Nu ştiu ce-l face să ascundă cu atâta îndărătnicie adevărul, dar din moment ce şi-a păstrat cinci ani secretul..."

— Aş vrea să văd cum, chicoti Micha cinic şi destul de provocator.

— Camera Z!

Pe chipul monitorizat se întipări, o clipă, un soi de uimire amestecată cu frică, apoi expresia se şterse, dar tânărul o observase.

— Câteodată îţi mai uiţi rolul de maşină, nu-i aşa... Micha?!

— Eşti nebun de-a binelea. Te-am prevenit, nu o dată, că sunt condiţionat să distrug pe oricine va încerca să intre în camera Z. Poate mai crezi în povestea celor trei legi ale ciberneticii...

— Cele trei principii teoretizate de scriitorul acela... Clark? întrebă tânărul, parcă amuzat.

— Asimov era. Nici să nu te gândeşti! Condiţionarea mea este atât de puternică, încât raţionalitatea cu care am fost dotat nu mă va împiedica să te pulverizez dacă intri în zona de interdicţie roşie.

— Nu, nu cred în legile cibernetice, şopti calm Brian. Ele n-au fost niciodată luate în consideraţie de tehnicieni... CRED ÎN ADEVĂR! urlă el ca un apucat. ÎN ADEVĂR, maimuţă ce eşti!

După ultimele cuvinte, Brian se năpusti afară din cameră şi o zbughi în lungul coridorului principal. Micha conectă toate monitoarele funcţionale din drumul său, toate simultan, situaţie nemaiîntâlnită, deoarece Artificialul era foarte zgârcit cu resursele de care depindea, îndeobşte cu energia furnizată de acumulatorii nucleari. Pe ecrane se schimbau într-o succesiune galopantă tot soiul de feţe, unele hidoase, altele blânde şi dulci, femei, bărbaţi, copii, bătrâni, de la anticul monstru al lui Frankenstein, la moderna figură a Riviei Sames. Toate răcneau pe sute de tonalităţi:

— Nu face asta! N-ai dreptul... Îţi ordon,

te implor, oprește-te!...

Ajungând la prima ușă a coridorului, Brian o găsi blocată și se văzu silit să facă un mic ocol. Coborî o scăriță laterală și ajunse în sala motoarelor, mereu urmărit de urletele cu care Micha încerca să-l oprească.

„Trebuie!", decise simplu Brian. Era un gând care-i dăduse târcoale de multe ori în ultimele zile, dar în care nu crezuse cu adevărat până în clipa de față. „Voi încerca, indiferent de consecințe. Nu mai pot trăi cu îndoiala aceasta în suflet, trebuie să știu... Știu, știu absolut tot ce mi-ai putea răspunde, Voce a Îndoielii: Ce sens are? Pentru cine fac tot circul? Sunt android, sunt om, ce importanță are aceasta atâta timp cât trăiesc?! Desigur, aș putea părăsi epava... să plec în junglă. Ascultă aici: existența mea n-are nici o valoare dacă n-am curajul să lupt pentru certitudinea primară: Sunt om ori nu?"

Ieșirea din sala mașinilor era și ea închisă. Brian forță un panou de la conducta de aer condiționat. Ecourile glasurilor sintetizate răsunau încă mai sinistru în tubul de metal prin care se târa. Ca și cum o cohortă de stafii și-ar fi unit vocile pentru a fredona un obsedant refren. Micha deschise aerul condiționat pe nivelul maxim. De acum, Brian era nevoit să lupte pentru fiecare metru, rupându-și unghiile, zgâriindu-se.

„Te aperi, îți aperi noua identitate. Calculator nebun, renegi fosta-ți ființă, libertatea pe care o aveai, îți renegi forma, sublima formă pe care-ai întrupat-o cândva. Ce vânt de disperare împingi către mine?! Ar trebui de o mie de ori mai mult ca să-mi oprești mersul către ADEVĂR. Oricât te-ai strădui, te voi învinge!"

Și Brian își continuă înaintarea.

Am terminat articolul și l-am trimis redacției pe linia noastră privată. Îmi dau drumul în fotoliu, masându-mi ochii obosiți. Nu știu... cred că șeful mă va boscorodi pentru textul anemic pe care i l-am trimis. Pur și simplu, n-am avut timp suficient ca să mă gândesc mai profund la implicațiile acestui Teatru Subconștient, la influențele negative pe care am constatat că le poate avea asupra psihicului uman. Și, mă rog, ce-ar trebui să fac? Să denigrez această nouă formă de artă?! Ar fi o mârșăvie din partea mea. Nicicând, niciunde n-am mai avut parte de o asemenea paletă de senzații și emoții. Eram pe insulă, claustrat în epavă, mă simțeam cu adevărat Micha, computerul-om sau omul-computer. O senzație superbă, aceea de a fi actorul antrenat într-o scenă în care dramatismul urcă la cele mai înalte cote și, totuși, să-ți păstrezi, undeva într-un colț al creierului, conștiința de spectator... Da, dar atunci când pierzi această conștiință, când te izolezi pe scenă, rămânând pradă dramei? E atât realism în aceste piese de teatru, încât ești realmente ademenit să-i uiți dimensiunea de joc.

Celălalt... Îngrozitor! Ne-am conectat cerebral întâmplător, computerul a sesizat probabil unele afinități între persoanele noastre și, totuși, acest joc pe care l-am jucat împreună mă leagă într-un fel straniu de el. Frisoane îmi străbat corpul. Mi-e frig... sau frică.

Nici măcar nu-i știu numele, cei de la Corporație au insistat să-i păstreze anonimatul. Revăd imaginea pe care-am surprins-o la trezire. Acest... acest Brian, târât de doi infirmieri afară din sală, urlând ca un dement: „Adevărul;! Îl voi afla, rahatule, poți fi sigur de asta! Adevărul...". Urla fără oprire către sala în care eram singurul treaz, ceilalți trăindu-și în continuare dramele lor. Infirmierii l-au dus undeva, într-o rezervă, dar vocea lui răsuna încă, un răcnet țicnit, diminuat la nivelul unei șoapte, dar nu mai puțin înspăimântător.

Puteam fi eu... Da! Puteam fi eu în locul acestui nenorocit. La naiba cu asigurările pe care mi le-a dat doctorul Wyler, directorul Corporației.

„Va fi bine", mi-a spus el. „În maximum câteva zile, după ce va depăși șocul trezirii, va fi ca și nou." Eu nu pot să cred așa ceva, cineva care țipa ca... Brian, nu va mai fi niciodată la fel.

Sting lumina și comand ridicarea peretelui de sticlă din capătul biroului. Un aer umed, cețos, inundă camera. Meditez pe fondul vuietului orașului auzit de la etajul 76. Oare câți din cei de afară vor trece pragul Corporației în următorii ani? Deocamdată Teatrul Subconștient e la nivelul de artă experimentală, dar are toate șansele de a parveni. Câți dintre cei ce-i vor trece pragul își vor lăsa mințile acolo?

Nu, oare ce-mi veni?! Sunt un simplu ziarist, mi-am scris fițuica săptămânală, deci am salariul asigurat, ce-mi trebuie să mă visez Superman? Articolul meu e deja în revistă... s-ar putea ca revista să fi plecat deja spre tipografie.

Împotriva mersului gândurilor mele, conectez din nou calculatorul și cer redacției anularea cu orice preț a articolului meu. Mâinile mele prind să alerge pe tastatură. Trebuie, trebuie să avertizez lumea de pericolul atât de seducător al Teatrului Subconștient. La naiba cu Corporația, la naiba cu Wyler și ai lui! Îmi vor face zile fripte, dar acesta este unul din costurile unui articol bun. Trebuie să scriu, să spun tot Adevărul.

POŞTA REDACŢIEI

LOQUES. Sincere regrete pentru "Mică teorie..." şi "Cel ce aduce..." dar, deşi în general mă străduiesc să citesc şi texte nedactilografiate, pe acestea mi-a fost imposibil să le descifrez. Fiind de acord că nu orice iubitor de SF are acces la o maşină de dactilografiat/imprimantă/etc., strădania de a scrie citeţ mi se pare o minimă politeţă faţă de redacţie.

IOANA COMAN, TOROŞ VICTOR. Poate altceva.

IOAN PĂTRAŞCU. "Drumul soarelui" este din păcate doar o fantezie tip Colin, fără a se ridica însă la înălţimea maestrului. Totuşi îmi place stilul. Mai aştept.

CODRUŢ RĂCOŞAN. Am reţinut "Be Happy" şi "Freeze". Celelalte nu.

SAMUEL CODREANU. Textul nu m-a lămurit deloc asupra aptitudinilor literare.

PETRU MAG. Tema şi tratarea banale.

DESPINA PASĂRE. Texte fantastice, totuşi "Goblenul..." are un plus literar. L-am reţinut pentru publicare.

CLAUDIU TĂNASE. În ciuda... prezentării, "Tina" nu mi-a reţinut atenţia.

JEAN-LORIN STERIAN. Nici "Spectacol" şi nici "Preotul" nu ţin de SF.

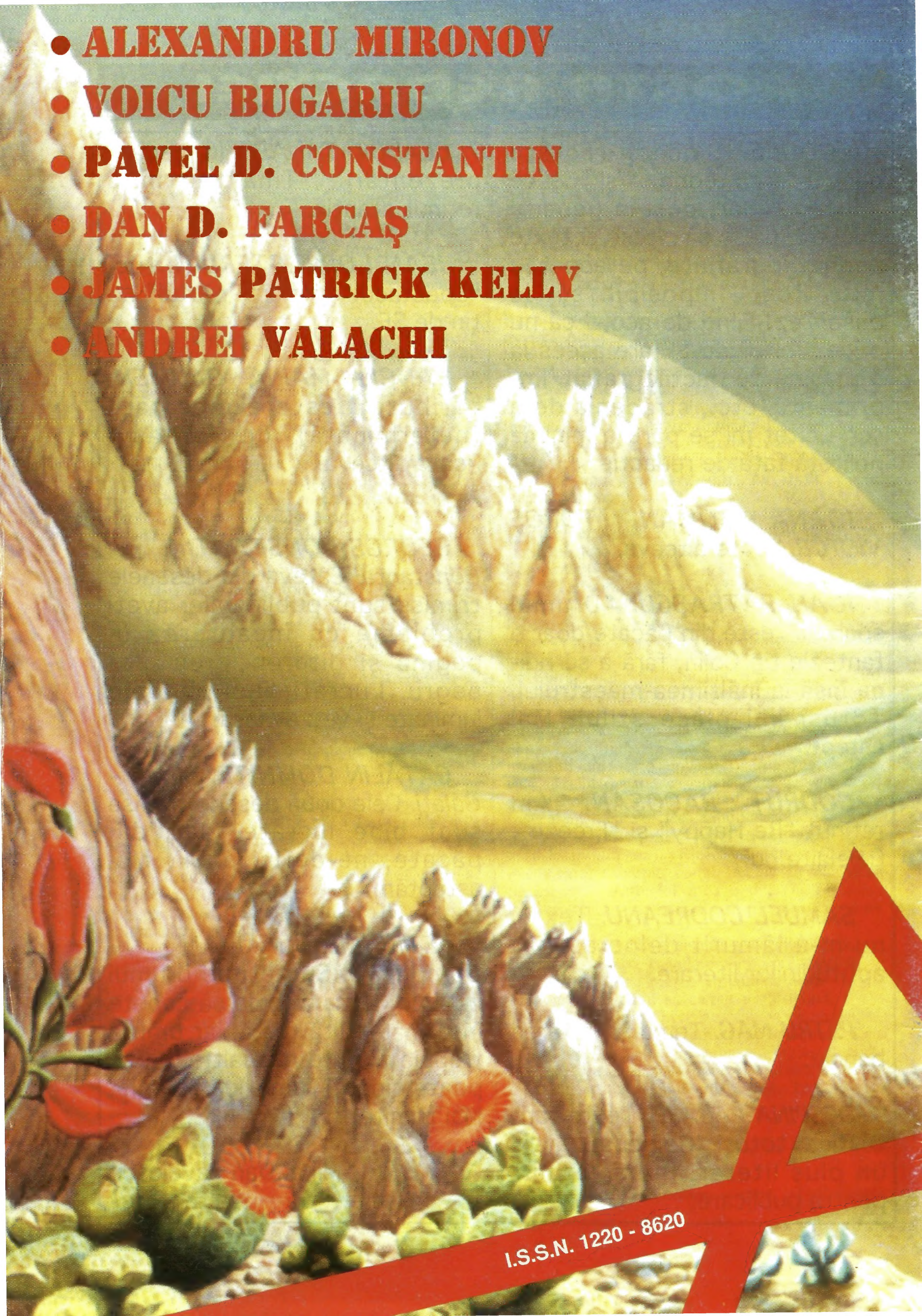
BANCIU MARIA CARMEN. "Tributul" este o încercare (neterminată) de fantasy. Poate altceva...

GEORGE CONSTANTIN – Constanţa. Câteva din desenele trimise sunt publicabile; aveţi probleme cu încadrarea în pagină şi diferenţierea alb-negru. Lucraţi după modele luminate şi veţi avansa.

CĂTĂLIN DOMNIŢEANU – Galaţi. Cele două desene trimise sunt bine lucrate, dar, din păcate, ne-definite SF. Mai aşteptăm.

PETRE LIVIU MARIAN – Dâmboviţa. Sunteţi pe drumul cel bun. Linia trebuie să capete însă mai multă forţă, iar umbra trebuie tratată net, altfel nu se poate tipări. Tematica stranie. Mai trimiteţi.

Mihai-Dan Pavelescu
Walter Riess

• ALEXANDRU MIRONOV
• VOICU BUGARIU
• PAVEL D. CONSTANTIN
• DAN D. FARCAŞ
• JAMES PATRICK KELLY
• ANDREI VALACHI
I.S.S.N. 1220 - 8620